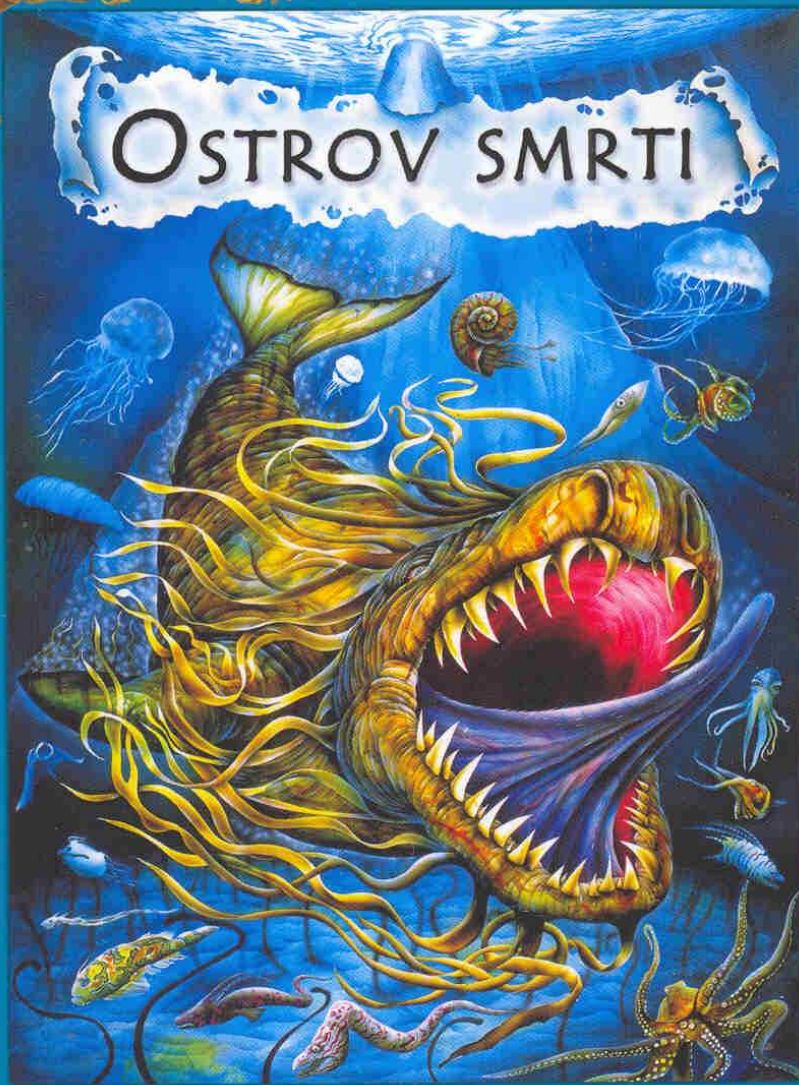

EMILY RODD AO VÁ

DELTORA

OSTROV SMRTI

Země nestvůr a kouzel

EMILY RODDA

DELTORA

Ostrov smrti

FRAGMENT

SÁGA DELTORA 1

- 1 * Lesy hrůzovlády
- 2 * Jezero prokletí
- 3 * Město kryš
- 4 * Poušť zkázy
- 5 * Hora děsu
- 6 * Labyrint bestie
- 7 * Údolí ztracených
- 8 * Návrat do Del

SÁGA DELTORA 2

- 1 * Jeskyně strachu
- 2 * Ostrov přeludů
- 3 * Země stínů

SÁGA DELTORA 3

- 1 * Dračí hnízdo
- 2 * Brána stínů
- 3 * Ostrov smrti
- 4 * Jižní sestra

OBSAH

1. Honička
2. Špičák
3. Maják
4. Věc cti
5. Kruté moře
6. Lod' duchů
7. Hlupákovo zlato
8. Pravda
9. Vzpoura
10. Vražedný obchod
11. V dunách
12. Překvapení
13. Podivné novinky
14. Ava
15. Červený ostrov
16. Krev a kosti
17. Ostrov smrti
18. Západní sestra
19. Přísaaha
20. Staří kamarádi

Předchozí vyprávění...

Lief, Barda a Jasmína se vydali na tajnou výpravu, aby našli a zničili Čtyři sestry, výtvary Pána stínů, které zamořují Deltoru svým jedem. Pokud chtějí uspět, musejí probudit posledních sedm deltorských draků, kteří po staletí spí hlubokým kouzelným spánkem. Teprve spojení dračí síly se silou drahokamu v Kouzelném pásu Deltory může Sestru zničit.

Deltorské draky, nelítostné ochránce svého území, téměř vyhubili ptáci Ak-Baba sloužící Pánovi stínů. Když na území každého z drahokamů zbyl jediný drak, badatel Doran Drakomil je přesvědčil, aby v bezpečí ulehli ke kouzelnému spánku, dokud je neprobudí král ne-soucí Kouzelný pás.

Doran odhalil plán Pána stínů použít Čtyři sestry, které postupně zahubí lid Deltory, bylo však už příliš pozdě. Jakmile se nepřítel zbavil draků, nic mu nebránilo v tom, aby rozmístil Sestry po zemi. Doran se pokusil na nebezpečí upozornit, ale nikdo mu nevěřil. Vydal se hledat důkazy a v Del zanechal jen mapu, na které vyznačil místa, kde jsou podle něj Sestry ukryté. Nikdy se nevrátil, jeho mapu Pán stínů popsal posměšnými verši a roztrhal ji na čtyři části, které pečlivě schoval.

První útržek mapy zavedl společníky do Dračího hnízda, kde spolu s rubínovým drakem zničili Východní sestru a objevili druhou část mapy ukazující k Bráně stínů na severu země. Navzdory snahám podlého Smíška Jacka se dostali k Bráně stínů, s pomocí elbaitového draka zničili Severní sestru a našli třetí část mapy.

Ted musejí cestovat dál, aby na děsivém Ostrově mrtvých našli Západní sestru.

A teď čtěte dál...

1. HONIČKA

Zmar prošel obrovskými dveřmi delského paláce a přelétl očima nebe na severu. Uviděl poštovního ptáka, kterého mu strážní hlásili, ale v jeho tvrdé, zjizvené tváři se nezračil ani náznak nedočkavosti, strachu nebo naděje.

Na schodech vedoucích k travnatému prostranství před palácem a k silnici stála spousta lidí, kteří si povídali. Měli si toho hodně co říct. Už celé týdny se šušovalo o podivných událostech na východě — o dracích prohánějících se po nebi a o tom, že obilí se začíná dařit.

Ted' začaly přicházet stejné historky ze severu.

Nikdo z lidí na schodech se však neodvážil přijít ke Zmarovi a zeptat se ho, zda je na těch zvěstech něco pravdy. Všichni jen pokradmu, úzkostlivě pohlédli na mlčenlivou postavu u dveří paláce. Zmar byl pro ně hrdinou, ale báli se ho.

Z celého srdce si přáli, aby se jejich mladý král vrátil z cesty po království. Časy jsou těžké a Lief jim velmi chyběl.

Pták se snesl dolů a upustil zprávu Zmarovi do dlaní. Ke zklamání všech, kdo se ohlédl, Zmar okamžitě zašel dovnitř. Ať už to byla jakákoli zpráva, očividně se o ni nehodlal podělit.

* * *

Když se Zmar ocitl sám v palácové jídelně, spěšně rozbalil vzkaz se vzrušením, které by velmi překvapilo všechny, kdo ho pokládali za chladného necitu.

Přeliv pořádku v hlubinách, proud vše
odplaví severu, hejna ryb plují
na moře.

Zprávy konýšů další vlna přinese,
hlubinou proplouvá přítel velryby,
starý žralok.

Západ oceánu vyplaví na pobřeží
chalupy. Pokračujeme hlubinami.

Město koralů, bílé zpěněné vlny
večer šplouchají, lode dneš odplouvají.

Zpráva nebyla podepsaná, ale známé písmo Zmarovi napovědělo, že přinejmenším Lief je v pořádku. V papíře byl zabalený maličký kousek hnědého dřeva. Zmar ho vzal a přičichl k němu.

„Bulongová šiška,“ zamumlal a povytáhl obočí. „Takže — je na Hoře děsu. A ostatní?“

Pohlédl na skicu nad zprávou, pak si přečetl každou větu odzadu a vynechal všechna slova, která se týkala ryb.

Na severu vše v pořádku. Srdce se mu rozbušilo. To určitě znamená, že navzdory všem těžkostem zničili Severní sestru a že Lief, Barda i Jasmína jsou v bezpečí.

Starý přítel přinese další zprávy. Možná Gla-Ton od Gnómů z Hory. Nikdo jiný, kdo by mohl společníkům na severu pomoci, ho nenapadl.

Pokračujeme na západ. Takže našli třetí útržek Doranovy mapy. Znaží úkryt Západní sestry!

Dnes večer bílé město. Zmar vzrušeně vyskočil. Tora! Lief, Barda a Jasmína budou právě tuhle noc v kouzelném mramorovém městě! Nepochybně se chystají požádat Torany, aby pomocí kouzla urychlili jejich cestu k novému cíli. Když jim hned pošle zprávu, bude doručena právě včas.

Spěšně načmáral zprávu, pak vyšel na chodbu a zabočil do přísně střežené části paláce, kde byli chováni poštovní ptáci.

Když došel ke knihovně, s podrážděným vnuknutím si vzpomněl, že starý knihovník Josef si úpěnlivě přál napsat Liefovi. Za poslední týdny z jeho neodbytnosti Zmar šílel.

Dveře do knihovny byly otevřené. Uvnitř Josefova pomocnice Paffy rovnala knihy do polic a vypadala při tom ještě vytíženěji než obvykle.

„Kde je Josef?“ zeptal se Zmar.

Paffy sebou trhla a vykulila růžově nalíčené oči. Je — v kuchyni,“ odpověděla zaskočeně. „V poledne nejedl, protože...“

„Okamžitě za ním utíkej, prosím,“ přerušil ji netrpělivě Zmar. „Brzy odlétá pták se zprávou pro Liefu. Josef mu může napsat, když si pospíší. Vezmi mu papír a pero.“

Josef stále nosí pero a sešit u sebe,“ řekla Paffy, ale pořád stála na místě s pootevřenou pusou.

„Tak už jdi!“ zakřičel Zmar.

Paffy upustila knihy, které držela, a proběhla kolem něj jako vyplašený králík směrem do kuchyně.

Zmar šel dál a tvářil se jako kakabus. Ve skutečnosti byl našťavný sám na sebe, že se utrl na někoho tak bezbranného, jako je Paffy. Ale lidé, které míjel, bojácně ustupovali a přáli si ještě víc, aby se jejich milovaný Lief vrátil domů.

* * *

Zatímco Zmar bloumal po paláci a Josef upustil polévkovou lžici a horečně začal hledat svůj notýsek, Lief právě letěl do Tory ve vaku Mila.

Několik dní předtím ho s Bardou a Jasmínou překvapilo, když tři proslulí létající tvorové přistáli u Brány stínů, aby je odnesli do bezpečí a k odpočinku na Horu děsu.

Byly to Alsa, Bruna a Prin. Prin velmi vyrostla od doby, kdy ji společníci viděli naposled, a už byla skoro tak velká jako Alsa.

„Ale — jak jste věděli, kde jsme?“ vysoukal ze sebe Lief, když měli za sebou první radostné uvítání.

„Pramen snů!“ prohlásila pyšně Prin. „Celé týdny jsem noc co noc pila vodu z Pramene a soustředila se na to, abych vás mohla navštívit ve svých snech.“

„Všichni jsme o vás měli takový strach,“ povzdechla si Bruna. „Gnómové z Hory také — zvláště vaše dobrá přítelkyně Gla-Ton. Chtěla vám vyrazit na pomoc, hned jak jste dorazili do Brány stínů, ale starý vůdce Fa-Glin jí to zakázal. Řekl, že kdybyste stáli o její pomoc, řekli byste si o ni.“

Lief si ohromeně vyměnil pohled s Bardou a Jasmínou. Takže jejich cestování vůbec nebylo utajené — aspoň ne na Hoře děsu!

„Poleťme už!“ vypískla Prin. „Všichni se vás nemůžou dočkat. Gnómové chtějí připravit hostinu na uvítanou. Ale jak můžou udělat hostinu, když nemají žádné jídlo, kromě pár starých bobulí a stonků?“

„Měli by se naučit jíst bulongové šišky jako my,“ konstatovala Bruna. „Těch tam roste spousta.“

Lief, Barda a Jasmína už nic neříkali. Ale v příštích dnech, kdy odpočívali v jeskyních Gnómů a známý zelený mech z potoka na Hoře děsu vyléčil Liefovy rány, toho namluvili spoustu a mnohému se podivili.

Pán stínů vždycky nějak zjistil, kde na severu zrovna jsou. Dlouho nedokázali pochopit jak. Ted' už možná znali odpověď.

Věřte jen starým přátelům...

To jim Zmar kladl na srdce ve své poslední zprávě. A Gnómové z Hory byli staří přátelé, právě jako Milové. Ale jsou takoví všichni Gnómové? Nebo je tu někdo, kdo je oddaný Zemi stínů?

Stačil by jeden jediný...

Se svými obavami se svěřili jenom Gla-Ton.

„Ačkoli bych si to moc přála, nemohu odpřísáhnout, že mezi námi není zrádce,“ odvětila věčně. „V každém hroznu může být jedna zkažená bobule, jakkoli sladká vypadá.“

A tak si společníci s úsměvem položili prst na rty, kdykoli se jich někdo z jeskynních Gnómů zeptal na další plány.

Neposlali zprávu do Del, dokud Gla-Ton nesehnala poštovního ptáka, který měl odletět potají toho dne, kdy opustí Horu děsu.

A tak požádali Mily, aby jim dali zbytek vody z Pramene snů, protože věděli, že tyhle mírumilovné bytosti jim nic neodepřou.

A pak poprosili Alsu, Brunu a Prin, aby je odnesly, ale neřekli jim, kam poletí, dokud nebyli vysoko ve vzduchu a nikdo jiný je nemohl slyšet.

Protože sami Gnómové byli velmi obezřetní a podezíraví, bez námitek respektovali přání společníků zůstat v utajení. Aby jim vypomohl na cestě, vybavil je Fa-Glin také zásobami všeho druhu — včetně měkkého koženého měšce plného zlatých mincí, který Jasmína zastrčila do bezpečí jedné z mnoha svých kapes.

„To nic není,“ povzdechl si Fa-Glin, když mu děkovali. „Zlata a šperků máme spousty. Kéž bychom se jich mohli najíst!“

Tou dobou už Milové letěli do Tory a plynule klouzali přes nízké kopce, které se vlnily za horami. Světlo dne pomalu sláblo, a přestože se do nich opíral silný vítr, Lief, Barda i Jasmína si byli jistí, že do setmění dorazí k cíli.

Pak najednou Krej, který letěl vedle nich, zakroužil a varovně zakrákal. Za sebou uslyšeli vzdálený rozzuřený řev.

Ohlédli se a uviděli obrovský zelený obrys, který se k nim řítí z hor.

Lief ucítil záchvěv strachu. Elbaitový drak s ním spojil síly, aby zničili Severní sestru, ale věděl, že k němu necítí náklonnost. A soudě podle řevu, byl velmi rozhněvaný.

Filli zavřískal a zavrtal se do úkrytu pod Jasmíniným límcem. Bruna s Alsou vykřikly a na okamžik zavrávaly. Ale Prin sklonila hlavu a nenadále vybočila ze směru.

„Prin, vrať se!“ volala za ní Alsa. „Letíš špatným směrem! Letíš k pobřeží!“

„Chcete se nechat sežrat?“ vykřikla Prin. „Tohle je drak, Also! Drak! Nikdy mu neuletíme, pokud nevyužijeme vzdušné proudy.“

„Když se nám podaří dostat za hranici území ametystu, přestane nás pronásledovat!“ zvolal Lief. „Vydržte!“

S větrem v zádech Milové nabrali slušnou rychlost. Kopce pod nimi ustoupily rovinaté vyprahlé zemi a brzy před sebou spatřili třípytivé moře. Ale drak je doháněl každým okamžikem.

Hranici jsme museli překročit už dávno, pomyslel si vyděšeně Lief. Ale drak se nezastavil — spíš letěl o to rychleji!

Vtom Krej varovně zakřičel. Drak se ocitl nad nimi, snášel se k nim a tlačil je k zemi.

S vystrašeným vzlykotem žuchli Milové na zem. Lief, Barda a Jasmína vypadli z vaků a okamžitě s nimi smýkla tlaková vlna z mocného mávání dračích křídel.

Za chvíli se ale zase mohli svobodně pohybovat. Slyšeli jenom tlukot vln a výkřiky mořských ptáků.

Rozechvěle se postavili na nohy. Drak přistál vedle nich, obrovský a hrozivý. Zelené oči mu plály hněvem. Ostny na hřbetu připomínaly chvějící se kopí.

„Už zase se opovažuješ ukrást elbait a odnést ho z mého území, mladý králi?“ zasyčel.

Lief za sebou ucítil pohyb, Barda s Jasmínou sahali po zbraních a byli připraveni ho bránit. Ale on se nepouštěl Kouzelného pásu. Věděl, že nesmí ukázat ani náznak slabosti.

„Musím si ho vzít, elbaitový draku,“ pravil. Je součástí Pásu, který nás všechny spojuje. A já musím vzít Pás do území diamantu na Ostrov smrti, abych našel a zničil Západní sestru.“

„Co je mi po Západní sestře?“ zasyčel drak. „Zlo z mého území je pryč a na ničem jiném mi nezáleží.“

Lief se zhluboka nadechl. „Muž, kterému jsi říkal Dračí přítel a kterého známe jako Dorana Drakomila — by s tebou nesouhlasil,“ namítl.

Drak nehnul brvou. Ale při zmínce Doranova jména se zklidnil. Lief věděl, že upoutal jeho pozornost.

„Doran přemýšlel o naší zemi stejně jako já,“ pokračoval rozhodně. „Tvé území je možná to jediné, na čem ti záleží, ale pro Dorana byla důležitá celá Deltora.“

Zhluboka se nadechl a nebojácně pohlédl drakovi do očí.

„Doran přišel o život, protože se pokusil najít Čtyři sestry a zhasit plány Pána stínů,“ vysvětloval. „Teď riskujeme své životy, abychom dokončili, co on začal. Nesmíš nám bránit. Musíš nás nechat jít!“

2. ŠPIČÁK

Zloba v zelených očích pomalu uhasla a děsivé ostny se sklopily. „Mluvíš se mnou stejně otevřeně jako kdysi dávno Dračí přítel, když mě přemlouval ke kouzelnému spánku,“ zavrčel drak. „A i když se mi to nelíbí, respektuji tvá slova, jako jsem kdysi přijal ta jeho.“

Lief pocítil tak velikou úlevu, že se skoro zapotácel.

„Děkuji,“ odpověděl. „V tom případě budeme pokračovat svou cestou.“

„Dobrá, pokud musíte,“ řekl chladně drak. „Ale varuji tě — dejte si pozor na ametystového a diamantového draka. Elbaitoví draci jsou čestní. Ostatní jsou prolhaní a lační po území a moci.“

Lief neodpověděl. Věděl, že je zbytečné se přít. Jasmína ovšem tak zdrženlivá nebyla.

„Ty jsi ten pravý, kdo má co mluvit o cti, draku,“ odsekla. „Bez mrknutí jsi překročil hranice ametystového území, když jsi nás honil! Ale když lazuritový drak vstoupil na tvé území, tak jsi...“

Drak vycenil tesáky. „Nemluv o té malé prohnané bestii, děvče! Jestli znovu vpadne na mé území, roztrhám ho na kusy. Svou krví z kropí mé skály. Jeho šupiny budou padat na mé hory jako déšť.“

„Tedy, vy draci nenávidíte jeden druhého víc než Pána stínů!“ zvolala Jasmína. „Nechápu, jak vás Doran dokázal přesvědčit, abyste jeden druhému důvěřovali natolik, že jste usnuli — i když vám šlo o život!“

Drakovi z tlamy vyšla pára. Já jsem ostatním drakům nevěřil,“ zasyčel zlostně. „Věřil jsem Dračímu příteli, kterého jsem měl rád a který znal mé skutečné jméno. Tvoje hloupost mě obtěžuje. Loučím se s vámi.“

S tlumeným šustěním roztáhl kožená křídla.

Krej zakrákal a vznesl se, Milové se příkrčili a Lief, Barda a Jasmína ustoupili.

V příští chvíli je znovu přišpendlil k zemi závan od obrovských křídel. A když konečně mohli opět zvednout hlavu, drak byl vysoko nad nimi, ale už jen jako stín na pohasínajícím nebi.

Jasmíno!“ vykřikl Lief podrážděně.

Jenom jsem mu řekla pravdu,“ pokrčila Jasmína rameny a Krej se jí snesl zpátky na paži.

„Když už jsme u té pravdy,“ podotkl Barda. „Bohužel je asi taky pravda, že jsme v pěkné bryndě. Podívejte se kolem sebe.“

Jasmína s Liefem se otočili a rozhlédli se.

Stáli na dlouhém pásu země táhnoucím se k moři. Úzká silnice se klikatila na konec pevniny, kde se tyčil maják — vysoký, bílý a opuštěný. Vítr svištěl po rovině a přinášel s sebou slanou vůni. Vlny narážely o skály. Několik mořských ptáků kroužilo nad zpěněným oceánem a větrem se nesl jejich tlumený a strašidelný křik.

„Tohle je opravdu pochmurné místo,“ poznamenala Jasmína. Filli jí zakňoural pod límcem. Vyčnívala mu jen špička čumáčku.

„Pomohlo by nám, kdybychom věděli, kde to jsme, Lief,“ zabručel Barda. „Ty máš mapu...“

„Nepotřebujeme mapu,“ odvětil pomalu Lief. Společníci na něj překvapeně pohlédli.

„Znám tohle místo,“ pokračoval Lief s pohledem upřeným na maják. Jmenuje se Špičák.“

„Ať se jmenuje jakkoli, je to tu placaté jako gnómský chleba,“ zamračila se Prin. „Nemůžeme odtud vzlétnout. Vůbec jsme se neměli nechat přinutit k přistání. Teď tady zůstaneme trčet!“

„Lepší zůstat trčet než se nechat ve vzduchu roztrhat na kousky!“ odsekla Alsa.

Barda pohodil hlavou směrem k vysokému bílému sloupu majáku. „Nahore je ochoz. Třeba byste mohli vzlétnout odtamtud.“

„Můžeme to zkusit,“ prohlásila pochybovačně Alsa. Lief se malinko zavrtěl, jako by chtěl něco namítnout. Ale když na něj Barda pohlédl, semkl rty a přikývl.

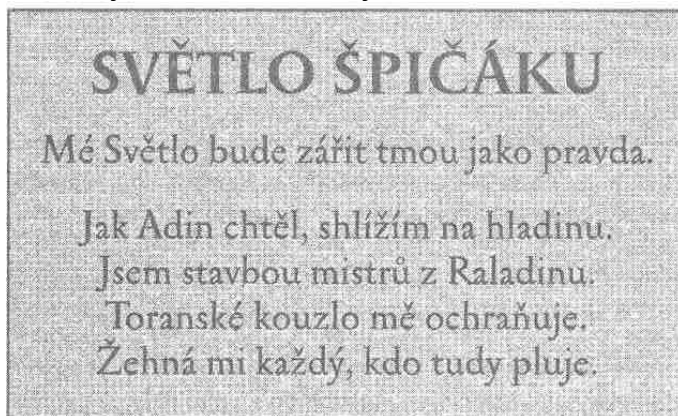
„Ano. Nemáme na výběr,“ zašeptal. „I kdyby ametystový drak ucítil Pás a přišel za námi, neunes nás všechny.“ Napřímil se a svižným krokem vyrazil k majáku.

* * *

Když Jasmína s Bardou konečně dostihli Lief, stál u dveří majáku a hleděl nahoru na ochoz. Jeho plošina obehnaná jasně červe-

ným zábradlím vedla kolem vysoké budovy jako náhrdelník. Nad ní se leskla okna místnosti, z níž zářivalo Světlo majáku.

Barda překvapeně vykřikl a ukázal na vyrytý nápis na kameni, který byl vsazený do základů budovy.

„Ano, veliký Adin nechal postavit tenhle maják,“ řekl Lief, když pohlédl dolů na kámen. „Bylo to těsně potom, co sjednotil sedm rodů a stal se králem. Tyhle verše jsou zapsané v *Letopisech Deltory*. Josef nám je s matkou ukázal předtím, než odjela na západ.“

„Vypadá ovšem zachovale, jako by ho dostavěli teprve včera,“ podivil se Barda.

„Toranské kouzlo mě ochraňuje...“ přečetla Jasmína a nechápavě se zamračila.

„Špičák byl součástí toranského území,“ vysvětloval Lief. „A jak moc dobře víme, kouzlo starých Toranů bylo velmi mocné.“

Společníci přikývli, když si vzpomněli na pohromu, která stihla současné obyvatele Tory kvůli porušení kouzelné přísahy oddanosti Adinovi a jeho následníkům, kterou složili jejich předci. Jejich vyhnanství skončilo, teprve když jim Lief jako král jejich chybu Adinovým jménem odpustil.

„Adin požádal staré Torany, aby střežili Světlo,“ řekl Lief. „Bál se, že by ho Pán stínů mohl chtít zničit. Nepříteli by se hodilo, aby byla Deltora odříznutá od ostatního světa — aby sem nepluly lodě z jiných zemí.“

„Takže — to Světlo vítalo lidi ze zemí západně od Deltory?“ zeptala se Jasmína.

„Nepochybně je i vítalo. Ale především mělo sloužit jako ukazatel a varování,“ vysvětloval jí Lief. „Od konce Špičáku vyčuhuje do moře skrytý skalní výběžek. Způsobil zkázu spousty lodí, které se v noci odvážily příliš blízko.“

Mlčky se všichni obrátili a pohlédli k moři. Je příliv,“ zamumlal Barda.

Mohutné vlny tvrdě narážely na výběžek skály a do rozeklaných temných útesů jižně od majáku. Ale na severní straně, nedaleko od místa, kde stáli, byla chráněná zátoka. Hladký půlměsíc světlého pís-ku pokrytý mušlemi. O kousek výš ležely oprýskané pozůstatky červené loďky, skoro zahrabané v navátých hromadách suchých chaluh.

„Ryb tu možná není hojnost, ale i tak jistě stojí za to nahodit udičku, když je tak málo jídla,“ zamračil se Barda. „Na co ten strážce majáku myslí, že nechá svoji loď takhle chátrat?“

„Není tu žádný strážce majáku,“ řekl Lief. „Zrzavý Han, muž, který udržoval Světlo Špičáku v dobách mého otce, byl poslední. Světlo zhaslo v době, kdy Pán stínů vpadl do Deltory a Torané byli vyhoštěni ze svého města.“

„Ale co ty cizokrajné lodě?“ zeptala se Jasmína.

„Žádné cizí lodě k nám teď nepříplouvají,“ odpověděl zachmuřeně Lief. „Možná je to nebezpečné, možná proto, že lidé žijící na západ od nás chápou tmu jako znamení, že Pán stínů stále ovládá Deltoru. To nevíme.“

„Ale Torané už se do svého města vrátili!“ zvolal Barda. „Určitě by Světlo dokázali znovu rozsvítit! A určitě by se dal najít nový strážce majáku! Je to práce v osamění, to ano, ale...“

„Není to jen tak,“ přerušil ho Lief unaveně. Je tu něco mnohem podivnějšího.“

Odmlčel se, pak pohlédl společníkům do zvědavých očí a ztěžka pokračoval.

„Součástí kouzla starých Toranů bylo, že pouze strážce Světa, který přísahá, že ho ochrání, může vstoupit do místnosti, kde Světlo hořelo. Když strážce onemocněl nebo už byl svým posláním unave-

ný, musel cestovat do Tory a slavnostně odstoupit před všemi lidmi. Teprve pak mohl být jmenován nový strážce.“

„To je opravdu ztřeštěné pravidlo,“ řekl Barda dotčeně.

Lief se ušklíbl. „Teď to tak sice vypadá, ale v Adinových dobách se to zjevně nezdálo tak složité. Staří Torané si byli velmi jistí svou silou. A po celá staletí vše fungovalo dobře.“

Povzdechl si. „Ale před osmnácti lety se na Špičáku něco stalo. Nikdo netuší, co to bylo. Víme jen, že Světlo zhaslo a Zrzavý Han zmizel.“

„Určitě byl snadnou kořistí pro ely nebo Šedé strážce, jakmile Torané odešli z města a už ho nechránilo jejich kouzlo,“ řekla Jasmína.

„Nepochybně,“ odpověděl Lief. „A nenadálé zmizení strážce Světla a toranského kouzla vysvětluje až moc jasně, proč Světlo zhaslo.“

„Tak proč?“ vyzvídal netrpělivě Barda.

„Copak to nechápeš?“ zvolal Lief. „Zrzavý Han nikdy neodstoupil! Maják je uzavřený. Dávná přísaha stále platí a nedá se zlomit — dokonce ani současní obyvatelé Tory to nedokázali.“

„Ale...“ zamračila se Jasmína. „Ale tohle musí znamenat, že Zrzavý Han je stále naživu, protože jeho smrt by určitě kouzlo zrušila. Proč se nevrátil?“

„Protože nebyl hoden důvěry, kterou v něj vložili!“ zavrčel Barda. „Porušil svou přísahu a utekl, když ztratil ochranu Tory. A teď se schovává v nějakém zapadlém koutě Deltory a bojí se vylézt z úkrytu.“

Lief zamračeně zakroutil hlavou. „Zena z Tory Zrzavého Hana znala. Říká, že to byl prostý člověk, ale muž dobré víry. Byl strážcem Světla na Špičáku dvacet let. Nevěří, že by zradil svou povinnost.“

„Ale nemohl odstoupit řádným způsobem, i kdyby chtěl, Liefe!“ vykřikla Jasmína. „Podle toho, co říkáš, byla v době, kdy odtud odešel, Tora opuštěná.“

„To nevysvětluje, proč tu není dnes,“ řekl Lief. „A také to nevysvětluje...“

Zarazil se a ohlédl se přes rameno. Milové byli stále kus za nimi, přešlapovali na silnici na krátkých tlustých nohou.

„Všichni, kdo vstoupí do majáku, cítí — zlo,“ pokračoval polohlasně. „Slyší zvuky a vidí věci, které tam nejsou. Mnozí tvrdí, že to místo je strašidelné.“

Barda si odplívl. „Kolem majáku skučí vítr. Ptáci křičí a vlny tlučou o skály. Přijďte si k tomu místnost, do které se nesmí vstoupit, příběh o ztraceném strážci majáku a strašpytlové uvidí duchy raz dva.“

„Možná,“ řekl Lief. „Ale moje matka zdaleka není bojácná. Byla tu se Zenou z Tory. Obě viděly věci, které se nedaly rozumně vysvětlit. Špičák byl dlouho v těchto končinách smolné místo, Bardo. Nikdo se k němu neodváží ani přiblížit.“

Barda se zazubil. „Opravdu? No, zřejmě aspoň jedna živá duše se nebojí. Možná bys měl požádat ji, aby se stala strážkyní majáku.“

„Koho?“ zeptal se Lief a rozhlédl se kolem.

„Přece tu holku na břehu!“ vykřikl Barda. „Tu dívku, co maluje...“

Znovu se obrátil k malé zátoce a poklesla mu čelist.

Lief s Jasmínou se zmateně podívali tím směrem. Nikoho ale nespatriili. Zátoka byla liduprázdná.

„Ale... ale ona tam byla!“ zalapal po dechu Barda. „Dívka stará asi jako Jasmína, s dlouhými zrzavými vlasy. Malovala obrázek. Měla stojan a štětec. Žlutá sukně se jí třepotala ve větru. Já... jasně jsem ji viděl! Kde je?“

Rozhlížel se na všechny strany a horečně očima prohledával okolní krajinu. Ale nikde ani živáčka a v písku pokrytém chaluhami nebyly žádné stopy.

„Viděl jsem ji!“ opakoval umíněně.

Lief přikývl. Jsem si jistý, žeš ji viděl. Zrzavý Han tu nežil sám. A nebyl jediný, kdo zmizel. Zrzavý Han měl dceru.“

3. MAJÁK

Barda zůstal leknutím stát. Nadechl se, ale než stačil promluvit, Filli vykoul Jasmíne z kabátu a začal štěbetat na uvítanou. Prin s Brunou a Alsou v patách funěly nahoru k majáku.

„Co hledáš, Bardo?“ zeptala se Prin. „Ztratil jsi něco?“

Barda se otočil jako ve snu. Jen rozum, jak se zdá.“

Podle všeho k tomu nehodlal říct nic víc, a tak Prin obrátila svou pozornost k majáku.

„Och, je daleko větší, než vypadá z dálky,“ kvikla. „A všichni se snadno protáhneme dveřmi, tím jsem si jistá! Mám...?“

„Počkej!“ zvolal Lief. Jemně odsunul Prin stranou a položil ruku na lesklou mosaznou kliku.

Jasmína a já vejдемe první,“ řekl. „Vy, Milové, se budete držet těsně za námi. Barda půjde poslední. Je velmi důležité, abychom zůstali pohromadě. Rozumíte?“

Milové s vykulenýma očima přikývli.

Je tam nějaké... nebezpečí?“ zašeptala Bruna a znepokojeně pohlédla na Prin.

„Maják je opuštěný,“ začal opatrně Lief. „Ale možná uvidíme nebo uslyšíme věci... věci, které nejsou skutečné.“

„Duchové!“ vypískla vzrušeně Prin.

Bruna vylekaně kvikla a spráskla malé přední packy.

„Někdo tvrdí, že jsou to duchové,“ řekl Lief rozvážně. „Moje matka si myslí, že jsou to jenom obrazy z minulosti vyvolané zdmi tohoto místa. Maják je velmi starý a každý kámen je nasycen toranským kouzlem.“

Povzdechl si. „Požádali stavitele z Raladinu, aby se ho pokusili zbourat a na jeho místě postavili nový maják. Ale Torané příliš nevěří, že je to možné.“

Stíkl mosaznou kliku. Dveře se neslyšně otevřely, jako by měly čerstvě naolejované panty.

Uvnitř byla velká zima a tma jako v hrobě.

„Něco se tu stalo,“ zachvěla se Prin a ucouvla o krok. „Něco velmi zlého. Cítím to.“

Já také,“ šeptla Bruna.

„I já,“ ozvala se Alsa.

„Vrátíme se, jestli chcete,“ navrhl Lief.

„Ne,“ namítla Alsa tenounkým hláskem. „Půjdemě dál. Představy nám neublíží.“

Lief s Bardou rozsvítili lucerny. Jakmile se plameny rozhořely a rozjasnilo se, uviděli před sebou točité schodiště stoupající vzhůru. Po hladkých, nerovných kamenných stěnách poskakovaly stíny.

Lief pohlédl vzhůru a zdálo se mu, že zahlédl kousek žluté sukně. Zatažil dech.

„Není to skutečné,“ zašeptala za ním Jasmína. A on věděl, že to viděla taky.

Na stěně pod schodištěm visel obrázek zarámovaný obroušenými klacíky z naplaveného dříví. Zpodobňoval malou zátoku a moře za ní, byl namalován s láskou a umem.

Moře se třpytilo v úsvitu. Červená veslice byla vytažená na hladkém mokřím písku, který byl lemovaný zvlněnou řadou mušlí vyvržených vlnami. Na spodní straně malby byl podpis.

Lief natáhl ruku a zlehka se konečky prstů dotkl jména.

Ze schodů k nim dolehl živý smích. Lief sebou prudce trhl.

„Otče!“ volal vysoký rozrušený hlas, rozléhající se ozvěnou prázdným prostorem. „Přichází nějaký host. Někdo sem vesluje od té lodi! Jdi mu dolů naproti, otče! Honem!“

Bruna potichu zanaříkala.

„Nachytala jsem taky nějaké ryby,“ pokračoval hlas. „A bobule u zátoky už dozrály. Není to báječné? Budeme mu moci nabídnout dobrou večeři, pokud se zdrží.“

Obrazy z minulosti... Nejsou skutečné...

Matka, Zena a Pil viděli pouze krátké záblesky a slyšeli jen tlumené zvuky, pomyslel si Lief. Nemluvili o ničem, jako je tohle.

Dotkl se Kouzelného pásu skrytého pod šaty. Veliký ametyst, drahokam Tory, symbol pravdy, je teď na svém území, napadlo ho.

Cítí sílu kamenů majáku. Nebude divu, když uvidíme a uslyšíme víc než ostatní.

Zatnul zuby, položil nohu na první schod a začal stoupat.

Kráčel rychle, snažil se na nic nemyslet a soustředil se jen na zvuk kroků svých společníků, kteří šli těsně za ním.

Každou chvíli minuli nějakou další malbu na kamenné zdi. Šlo o obrázky mořských ptáků, mušlí, majáku ze všech stran a moře ve všech podobách. Všechny zjevně malovala tatáž milující ruka, všechny byly podepsané stejně. Dával si pozor, aby se jich nedotýkal.

Vera, pomyslel si. Dívka s rezavými vlasy, která milovala ptáky a moře. Dcera strážce majáku veslovala v malé červené loďce, lovila ryby a malovala všechno, co viděla kolem sebe. Co se s ní stalo? Proč tady její duch zůstává?

Vzpomněl si na vše, co mu o Veře vyprávěla matka.

„Vědělo se toho o ní jen málo,“ sdělila mu před časem Šarn. „Narodila se v majáku a matka jí zemřela, když jí byl teprve rok. Místní lidé říkají, že ji vychovávali otec a moře.“

Lief si uvědomil, že se blíží ke dveřím. Vystoupal posledních pár schodů a se zatajeným dechem je otevřel. S vysoko zdviženou lucernou opatrně vstoupil do místnosti.

Společníci se natlačili za ním, Milové se tak tak s bručením a sténáním veřejemi procpali.

Barda se otočil, aby za sebou zavřel. Vykulil oči.

„Určitě se tu něco stalo,“ zvolal. „Tyhle dveře jsou poškozené. Vypadají, jako by byly vykopnuté. A tyhle šmouhy...“

Sklonil lucernu a sehnul se, aby si prohlédl zlověstné tmavé skvrny na promáčknutých rozbitých dveřích.

Lief se rozhlížel kolem sebe. Zřejmě se ocitli v obývacím pokoji strážce majáku.

Dvěma kulatými okny sem pronikalo tlumené světlo, jedno okno směřovalo k pevnině a druhé k moři. Stěny byly ozdobené spoustou dalších obrázků. Dvě křesla stála vedle sebe před starými černými kamny. Na podlaze ležel světlý vlněný koberec. Byl tady i malý stolek s dřevěnými lavicemi po každé straně a police zaplněná talíři a hrnky zdobenými modrými proužky.

Mělo to být útulné místo, ale nebylo. Místo toho v tom pokoji Liefovi tuhla krev v žilách. Samotný vzduch jako by byl prosycený utrpením a hrůzou.

Ve vzdálenější části pokoje, blízko kamen, byly další dveře. Lief věděl, že za nimi musí být znovu schodiště vedoucí do ložnic a nakonec na vyhlídkovou plošinu.

Přesto se nedokázal přinutit k tomu, aby se pohnul. A zdálo se, že ostatní jsou na tom stejně. Mlčky stáli namačkaní k sobě, jako by se nikomu nechtělo udělat první krok.

Liefovi se o tvář otřel závan studeného vzduchu. Koutkem oka zahlédl pohyb.

Pomalůčku otočil hlavu a zamrkal.

Ještě před chvilkou byla místnost liduprázdná. Teď jakoby přes mlžný závoj viděl dva muže sedící naproti sobě u stolu, jak hrají karty.

U jejich loktů stály poháry a na zemi kolem nohou se válely prázdné kamenné nádoby. Mezi muži poblikávala dohořelá svíčka.

Obrazy z minulosti...

Lief pootevřel suché rty a zašeptal: „Vidíte je?“

„Ano.“ Hlasy jeho společníků zněly jako šustění listů ve větru. Milové dýchali vyděšeně.

Muž, který seděl čelem k nim, měl širokou tvář, tmavě zrzavé vlasy a hustý plnovous. Modré, krví podlité oči měl zakryté, ramena svěšená. Oblé prsty se mu třáslly, když odhodil svoje karty.

„Zase jsi vyhrál,“ řekl zklamaně. „Už skoro svítá. Já... já už nebudu hrát.“

Druhý muž přikývl.

Seděl zády k nim. Lief z něj viděl jen tmavý kabát a zplihlé černé vlasy zastrčené za velikýma ušima. Ale něco ve způsobu, jak se mu úzká ramena napjala, prozrazovalo, že tohle byla chvíle, na kterou čekal.

„Pak zaplať, co mi dlužíš, Zrzavý Hane,“ pravil sladce. „A já odejdu.“

„Nemůžu zaplatit,“ zamumlal vousatý muž. „Víš to, Gante! Vždyť už o půlnoci jsem ti říkal, že jsem na mizině. Ty sám jsi mě pobízel, abych hrál dál, a tvrdil jsi, že se štěstí určitě obrátí.“

Skryl tvář do dlaní. „Ach, jaký jsem byl hlupák, že jsem tě poslechl! Místo abych vyhrál zpátky, oč jsem přišel, dlužím ti teď třikrát tolik, než jsem ti měl dát na začátku!“

„Raději bys neměl mluvit tak nahlas, nebo vzbudíš svou dceru,“ zašeptal Gant. „Nech ji spát, dokud může. Velmi brzy zjistí, co se stalo.“

Vousatý muž přidušeně zavzlykal.

Jediným ladným pohybem Gant vytáhl z kapsy svazek papírů a položil ho na stůl.

Lief, Barda a Jasmína se naklonili dopředu a zhlédli vrchní list.

Jonáš Gant prolistoval dlouhými prsty papíry.

„No, byla to dlouhá noc, můj ubohý příteli,“ řekl laskavě. „Podepsal jsi celkem deset směnek, jak vidím. A každá je na deset zlatek.“

Zrzavý Han si vjel prsty do vlasů a zatáhl za ně, jako by si je chtěl vyškubat. „Nemůžu zaplatit! Kde bych vzal sto zlatých?“

Hubený muž potřásl hlavou. „Na to jsi měl myslet dřív,“ odpověděl s předstíranou lítostí. „Podepsal jsi směnky. Složil jsi slavnostní slib, že zaplatíš.“

„Bylo to bláznovství!“ zaúpěl Zrzavý Han. „Bláznovství!“ Zvedl hlavu a pohlédl na svého hosta ztrápenýma očima. „Ty, ty jsi mě přesvědčil! Vyplnil jsi směnky a dal mi je podepsat. To díky tobě to bylo tak snadné!“

Jeho host pokrčil rameny. Jenom jsem se ti snažil pomoci,“ řekl. Odmlčel se, pak se naklonil dopředu a spojil kostnaté ruce na hromádce papírů.

„Možná... možná je tu něco, co pro tebe ještě můžu udělat,“ řekl a zvýšil hlas. „Není nic, co bych dělal raději, než pomáhal těm, kdo mají menší štěstí než já. No, já *žiju*, abych dělal dobré skutky. A ty si podle všeho dobrý skutek zasloužíš.“

Lief ztuhl. Ta slova... Ten hlas! Slyšel, jak se Jasmína zprudka nadechla, a věděl, že i ona muže poznala.

Jak to, že ho nepoznal dřív? Ten obraz z minulosti, tenhle muž, který si říkal kapitán Jonáš Gant... byl člověk, kterého znali jako Smíška Jacka.

4. VEC CTI

Jasmína sevřela Liefovu paži a zašeptala: „Smíšek Jack! Nepoznala jsem ho hned! Někoho mi připomínal, ale dokud nepromluvil, lámala jsem si hlavu, kdo to může být. Ty vlasy...”

Je mladší,“ odpověděl Lief také šeptem. „Nejmíň o osmnáct let. To, na co se díváme, se stalo předtím, než nás napadl Pán stínů. Zrzavý Han byl ještě strážcem a Světlo stále ještě hořelo.“

Tvář strážce majáku se naplnila nadějí. „Odpustíš mi dluh?“ zvolal.

„Och, kdepak, to nemůžu,“ řekl klidně jeho trýznitel. Je to věc cti — a obchodu, což je ještě důležitější. Ale... možná bys mi mohl udělat laskavost výměnou za to, co mi dlužíš.“

„Cokoli!“ zalapal po dechu Zrzavý Han. „Cokoli!“

„Výborně,“ zavrňel Smíšek Jack. Naklonil se dopředu a něco mu pošeptal tak potichu, že to Lief neslyšel.

Zrzavý Han vykulil oči. Jeho optimistický výraz se vytratil a vystřídal ho zděšený pohled plný hrůzy.

„Ale proč? Proč bys po mně chtěl takovou věc?“ koktal. „Pokud Světlo Špičáku zhasne, každá loď, která dopluje k útesům, bude v nebezpečí. Cizí lodě přestanou navštěvovat naše pobřeží.“

„Zajisté,“ odušil Smíšek Jack.

Zrzavý Han se naklonil dopředu, široké čelo měl svažštělé. „Ale ty lodě sem jezdí obchodovat. A Deltora potřebuje stále více potravin, které ty lodě nabízejí výměnou za naše zboží. Nevím, proč nedokážeme vypěstovat dost jídla pro naši vlastní potřebu. Ale je to tak. Copak bys chtěl, aby naši lidé hladověli?“

Úzká ramena se pokrčila. „Ty se nemusíš starat o takové věci, Hane,“ odpověděl Jack sladce. „Mysli jen na svůj dluh, který musíš splatit. A děkuj svému osudu, že jsi jediný, kdo může vstoupit do místnosti, v níž Světlo Špičáku hoří.“

Zrzavý Han přimhouřil oči podlité krví. „Na mou duši, je to tak,“ zašeptal. „Ale jak to víš?“

V další chvíli vyskočil na nohy a převrhl lavici za sebou.

„Ty sloužíš Nepříteli!“ zasyčel. „Podvedl jsi mě! Přišel jsi sem s jediným cílem! Zničit mě a zhasit Světlo. Podvodníku! Zrádce! Vypadni!“

Druhý muž se škodolibě zasmál. „A co ten dluh, který jsi mi před chvilí přísahal splatit? Přísahal jsi na všechno, co je ti drahé!“

„Čert vem ten dluh!“ zakřičel Zrzavý Han.

Jeho host se znovu zasmál. „Ach, není to tak snadné,“ prohlásil vyrovnaným hlasem. „Zaplatíš. Tak nebo onak, ale zaplatíš.“

Zrzavý Han se na něj vrhl. S podivuhodnou rychlostí Smíšek Jack sklouzl z lavice a uskočil stranou. Han narazil do druhé lavice a upadl.

Dveře ke druhému schodišti se rozlétly. Stála v nich dívka s očima slepenýma od spánku. Vylekanou tvář jí lemovala spousta kudrnatých zrzavých vlasů. Přes noční košili měla nedbale přehozený modrý plášť.

„Otče!“ vykřikla, když uviděla Zrzavého Hana ležet na zemi, a vyrazila kupředu. „Co se stalo? Jsi...?“

„Vero, vrať se!“ zařval její otec a snažil se postavit.

Ale už bylo pozdě. S rychlostí útočícího hada se paže Smíška Jacka obemkla kolem dívčina krku. Během chvilky ji držel před sebou s hrotem nože přitisknutým k jejímu hrdlu.

„Jediný krok a zemře, Zrzavý Hane,“ zavrčel Smíšek Jack. Vlekl Věru s sebou a začal couvat ke dveřím, které vedly ke schodům a ven.

Šel přímo k Liefovi, Bardovi, Jasmíne a Milům. Barda natáhl ruku, ale jeho paže sevřely jen prázdný vzduch. Smíšek Jack se svou zajatkyňou prošli skrz společníky jako studený vítr a zanechali je roztržené a zmrzlé na kost.

Strážce majáku stál se zatřátými pěstmi a jeho oči potemněly hrůzou.

„Doufal jsem, že se dohodneme jako čestní muži,“ usmál se Smíšek Jack. „Nesnáším hrubé násilí. Ale tys mě k tomu přinutil, strážce majáku. Odmítl jsi vykonat malou službu, kterou jsem po tobě žádal místo splacení dluhu. Takže si vezmu, co mi patří — to, co je ti nejdražší.“

„Ne,“ zašeptal Zrzavý Han. „Ne, prosím tě!“

Smíšek Jack se krutě zasmál. „Tak zhasni to Světlo.“

„Cože?!“ vykřikla užasle Věra. „Otče! To ne!“

Tvář Zrzavého Hana se sevřela utrpením. Hlas se mu chvěl, když promluvil.

„Nikdy nezhasnú Světlo. Přísahal jsem, že ho budu bránit, ať to stojí cokoli. A tak to zůstane.“

Smíšek Jack ohrnul ret. „Vážně?!“ odplivl si. „Pak tvůj dluh zaplatí tvoje dcera.“

„Ráda ho zaplatím,“ zašeptala dívka. „Raději zemřu, než...“

Hlas se jí vytratil a přešel v přiškrcený vzlyk, když se jí kostnatá paže sevřela kolem krku ještě silněji.

„Ze své věže budeš mít dobrý výhled na mou loď, Zrzavý Hane,“ řekl tiše Smíšek Jack a zlehka otevřel dveře. „Dobře se dívej. A věz, že to ty můžeš za utrpení své dcery. Až toho uvidíš dost a Světlo zhasne, vrátím ti Věru — ale v jakém stavu, to už je na tobě.“

S tím proklouzl dveřmi a zabouchl je za sebou. Zvuk jeho kroků se rozléhal nad schodištěm.

Liefovi se svíraly útroby vzteky a soucitem, když sledoval, jak Zrzavý Han se zmučeným výkřikem vyrazil ke dveřím. Stiskl kliku, ale dveře nešly otevřít.

Takže Smíšek Jack přece jen ovládá nějaké čáry, pomyslel si Lief. Ne dost silné, aby zlomil kouzlo, kterým Torané chrání Světlo. Ale na tohle stačí.

Zrzavý Han kopl do tvrdého dřeva a bušil do něj pěstmi. Dveře se třásly, ale držely pevně.

„Verol!“ zasténal. Po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy. Pěsti mu začaly krváčet, ale přesto mlátil do dveří vši silou.

„Už dost!“ zabědovala Bruna.

A najednou se obraz Zrzavého Hana zachvěl a byl pryč.

Společníci se vyjeveně rozhlédli kolem sebe. Stůl byl zase prázdný a lavice stály pevně na svém místě. Slyšet byl jen Brunin tichý vzlykot.

„Takže teď už víme, proč Světlo Špičáku zhaslo,“ řekl Barda nahlas.

„Ne,“ zakroutila hlavou Jasmína. „Zrzavý Han byl silný. A jeho dcera taky. Ani jeden z nich by se nepodvolil.“

„Ale Světlo přesto zhaslo,“ namítl Lief. „A lodě s jídlem přestaly jezdit, přesně jak Nepřítel plánoval.“

„Pojďme odsud,“ zaprosila Alsa. „Velmi jsem se mýlila, když jsem tvrdila, že nás nemohou představy ranit. Nesmírně mne z toho bolí u srdce.“

Barda přešel přes místnost a rozrazil druhé dveře. Objevilo se další točité schodiště, jak ostatně čekali. „Takže jsem přece jen viděl Smíška Jacka na vlastní oči,“ zamumlal, když začali stoupat. Je to pěkný hanebník, to je jasné.“

Zamračil se. „Určitě jsem jméno Štěstěna kdysi dávno slyšel. Nemůžu si vybavit kde, ale jistě si vzpomenu.“

„Je to divné pomyšlení, že byl kdysi Smíšek Jack kapitánem lodi,“ řekla zamyšleně Jasmína.

„Hodně divné.“ Barda zakroutil hlavou. „Lidé, kteří pracují u moře nebo na moři, od něj podle mě jen zřídkakdy odejdou. Přesto se zdá, že Smíšek Jack vyměnil pobřeží za pevninu ve vnitrozemí.“

„Možná ho pronásledují vzpomínky na špatnosti, které tu provedl,“ prohodila za nimi potichu Alsa. „Možná utekl před hanbou.“

„Ne,“ zavrhla to šmahem Jasmína. „On se nestydí. To se spíš musel vzdát své lodi, protože se posádka vzbouřila a utekla před jeho krutostmi. Kéž by ta ubohá zvířata, která musí táhnout jeho vůz, mohla udělat totéž!“

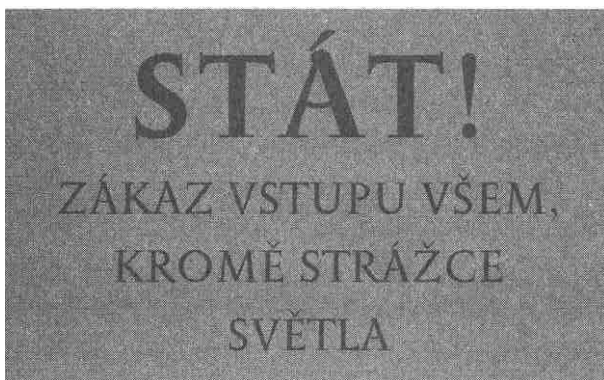
Lief stál za ní, takže jí neviděl do tváře. Ale slyšel bolest v jejím hlase.

V té chvíli se tomu podivil. Roky, které Jasmína přežívala v Lesích hrůzovlády, ji naučily, že život je často krutý. Když něco nemohla změnit, obvykle se s tím smířila, šla dál a soustředila se na budoucnost. Přesto ji vzpomínka na koně Smíška Jacka zjevně stále bodala u srdce jako nůž.

Dorazili na podestu se dvěma otevřenými dveřmi vedoucími do malých ložnic. Rychle prošli kolem pokojů a stoupali dál.

Brzy došli na další odpočívadlo. Bylo velmi šeré. Barda na něj opatrně vystoupal. Jasmína s Liefem ho jeden po druhém následovali.

Slyšeli, jak kolem majáku fičí vítr. Přímě před nimi stály červeně natřené dveře s velikým nápisem.

„Světelná,“ zašeptal Lief. „Tudy nemůžeme jít.“

S Bardou zvedli lucerny do výšky. Mihotavé světlo odkrylo další dveře zasazené do oblého kamene zdi.

Barda přešel ke dveřím, otevřel je a klopýtl zpátky, když se mu do tváře opřel poryv studeného větru. Obě lucerny zhasly. Milové vykřikli leknutím a tlačili se dopředu na odpočívadlo, až přitiskli Liefu k rudě natřeným dveřím.

Liefovi začala nepříjemně mravenčit kůže. Dřevo na dveřích bylo teplé a podivně se otřásalo, jako by se na druhé straně rojily včely.

Toranské kouzlo mě ochraňuje...

Zkusil se odtáhnout od dveří, ale nemohl se pohnout. Cítil, jak se mu Kouzelný pás zahřívá na těle. A najednou v duchu spatřil obraz velkého ametystu, zářícího fialově jako veliký bouřkový mrak zasažený bleskem.

Jsem Adinův následník, pomyslel si najednou. Nosím Kouzelný pás Deltory. Je možné, že proto mě sem osud přivedl? Je možné, že já mohu otevřít tyhle dveře?

Položil ruku na kliku a prudce ji stiskl. Kliku povolila. Nedočkávě zatlačil. Dveře se... začaly otevírat!

Jeho vítězoslavný výkřik rychle utichl, jakmile mu rukou, paží i ramenem projela palčivá vlna bolesti. Mezerou mezi dveřmi a zárubněmi se řinul kouř a syčel jako pára.

Liefu pálila tvář. Měl pocit, jako by mu vzplanuly vlasy. Uslyšel zoufalé zaúpění a uvědomil si, že ten zvuk vydává on sám.

Všude kolem se valil syčící kouř. A z toho kouře vystupovaly tváře zkroucené hněvem. Tvář Zrzavého Hana — a další, které neznal.

Ústa měly dokořán a křičely. Slova mu burácela v uších. Jdi pryč! Jdi pryč! Jdi pryč!“

Další hlasy volaly jeho jméno — Jasmínin, Alsin, Prinin...

Cítil, jak ho odtáhli od dveří. Pronikavá bolest najednou ustala. Ale ty rozzlobené tváře ho pronásledovaly a hemžily se v kouři.

„Pronásledují nás!“ vypískla Alsa. „Ach, pospěšte si! Pospěšte si!“

A náhle tloukl Lief do tváře studený vítr a vodní kapky. Viděl tlumené světlo a slyšel vlny narážející o skály. Uvědomil si, že ho táhnou ven na vyhlídkovou plošinu.

Mraky se vařily na nebi a hřmělo. Vítr byl silný. Nebe rozčísł blesk. Dveře se za ním zabouchly. „Ty mladý hlupáku!“ zvolal Barda.

Lief cítil, jak ho popadly a zvedly svalnaté ruce. Najednou byl zabalený a v teplíčku a přes svůj zmatek si uvědomil, že je v Prinině vaku. Převaloval se a házelo to jím, jak Prin lezla na zábradlí. Vítr kvílel jako zbloudilá duše.

Je příliš silný!“ zakřičela Bruna. „V tomhle nemůžeme letět!“

„Musíme!“ volala Alsa. „Honem, jdou po nás — pode dveřmi! Pospěšte si!“

„Leť, Prin!“ zavelel Barda. „Hned leť!“

Pak se Liefovi zhoupl žaludek, jak se Prin vrhla do vzduchu a větrný poryv ji okamžitě smetl.

5. KRUTÉ MOŘE

Hladina šedého moře se pod nimi vzdouvala jako kůže obrovského rozzuřeného netvora. Nad nimi se převalovaly temné mraky. Milové zápolili s větrem a mocně máchali obrovskými křídly. Ale bylo to beznadějně. Každým okamžikem je vichřice hnala dál od pevniny.

Liefem to házelo v Prinině vaku. Nechápatě a zděšeně sledoval, jak se za nimi zmenšuje útlá bílá silueta majáku.

Způsobil jsem to já, blesko mu hlavou. Bouře nás žene od majáku, protože jsem se pokusil otevřít dveře světelné místnosti.

Ale ta bouře... Jak nás mohla zastihnout tak rychle a tak nena-dále!

Rozbušilo se mu srdce. Jako závoj se na něj snesla mrazivá jis-tota.

Pán stínů je našel na Špičáku a chopil se příležitosti. Přivolal tuhle bouři. Poslal vítr z hor, aby je odvál pryč.

Pryč od pevniny. Pryč z Deltory. Aby...

Liefa jako by hrůzou bodlo u srdce, když si uvědomil, že zatím-co tvář a ruce má mrazivě chladné, Pás kolem jeho beder se zahřívá. Je čím dál teplejší — žhavý jako oheň.

V mysli se mu vynořila vzpomínka na otcův mírný hlas.

Vzít drahokamy za hranice Deltory přináší smrt...

Dokonce i pro mě, pomyslel si rozrušeně Lief. I pro Adinova následníka. Protože existuje kouzlo starší než Kouzelný pás Delto-ry — kouzlo starší než Adinův sen. Starodávné kouzlo, které poutá drahokamy s draky a zemí...

A Pán stínů to ví.

Pás mu spaloval maso. Jako by se každý z drahokamů proměnil v doruda rozžhavený uhlík.

Prin to cítila. Začala ztěžka oddychovat a naříkat. Křídla jí sláb-la. A vítr je stále nesl dál a dál.

Lief pohlédl dolů. Vzdouvající se šedá voda. Vlny s bílými hřbety.

Je příliv...

Věděl, co musí udělat. Nemohl si dovolit zaváhání. Musel jednat hned. Okamžitě!

Naklonil se přes okraj Prinina vaku. Její vyděšený výkřik mu zvonil v uších, když se vrhl do moře.

Dopadl do ledové vody a potopil se. Několik děsivých chvil klešal ke dnu osleply a ohluchlý a bezmocně plácal rukama kolem sebe. Teprve když už mu plíce skoro praskly, dokázal si probojovat cestu nahoru.

Právě když hlavou prorazil hladinu, do vln vedle něj žbluňkla temná postava. Vzhlédl včas, aby uviděl Alsů s prázdným vakem, jak ji odnáší skučící vítr.

„Bardo!“ vykřikl a vdechl doušek slané vody.

Mokrý hlava se vynořila vedle něj. Barda k němu naléhavě natáhl paže.

Lief zakroutil hlavou. Jsem v pořádku,“ lapa po dechu. „Nespadl jsem. Musel jsem skočit. Ale ty...“

„Tys skočil?“ zakřičel Barda, odtáhl ruku a zuřivě šlapal vodu. „Zbláznil ses, hochu?“

Proč?“

„To Pás...“ Lief zradil hlas. Byla mu hrozná zima, a zároveň ho sužovalo nesnesitelné horko. Kolem něj z ledové vody stoupala pára.

Barda vykulil oči, když pochopil. Spěšně se rozhlédl kolem.

„Támhle!“ zakřičel. „Lief, tudy!“

Lief se ve vodě otočil. V šeru v dálce uviděl útlý bledý obrys majáku a bílou pěnu vln narážejících na pobřeží. Vyrázili s Bardou k pevnině, snažili se nepanikařit a nechali se unášet proudem k pevnině.

Jasmíno!“ drmolil. „Kde...?“

„Oba jsme tě viděli spadnout,“ funěl Barda. Jasmína nemohla nic dělat, protože neumí plavat. Stále je někde tam nahoře s Milý. A určitě se strachuje o vlastní život.“

Lief rychle pohlédl vzhůru. Neviděl nic než ženoucí se mraky. Milý s Jasmínou to odneslo dál nad otevřené moře.

Budou v bezpečí, ujišťoval sám sebe. Ve větším bezpečí, než kdybych byl s nimi. Pán stínů, jak se zdá, ví o každém mém pohybu,

takže teď určitě ví, že jsem skočil do moře. Nechá vítr utichnout, proč by zbytečně plýtlval silami? Potom budou Milové moci doletět zpátky na pevninu.

Pás se ochlazoval. Cítil to. Věděl, co to znamená — že se dokázal trochu přiblížit k pobřeží.

Ta úleva byla nesmírná. Ale drkotal zuby. Paže a nohy ho bolely, měl je ochromené zimou. Stále častěji mu hlava sklouzávala pod hladinu rozbouřeného moře.

Převalila se přes něj vlna. Znovu se potopil. Znovu vystrčil hlavu na vzduch. Bolelo ho v krku. Už neviděl pobřeží. Před slzícíma a pálícíma očima měl jen mlhu.

Takhle to už dlouho dál nepůjde, pomyslel si chmurně. Ale přesto se snažil pohybovat za zvukem příboje, snažil se nevnímat bolestivě ochromené nohy a paže. Byl odhodlaný dostat se k pevnině co nejbližší, než ho nakonec přemůže chlad a vyčerpání.

Téměř jistě s Bardou zemřou, než je příliv vyhodí na skály nebo na písek malé zátoky u majáku. Ale Pás se najde.

Slyšel Bardu, jak těžce plave za ním, a sevřelo se mu srdce.

Barda na něj dával pozor skoro celý život. Nejdřív si ani neuvědomoval tuhle nepřetržitou ochranu. Pak se jí často bránil a vadila mu. A později začal brát jako samozřejmost, že ať udělá cokoli, Barda bude vždy po jeho boku.

Ale Barda má svůj vlastní život, říkal si v duchu Lief. Nebo aspoň na něj má právo.

Myslí mu prolétl obrázek Lindy, jak stojí vysoká a vzpřímená u bran Smetkova, své dlaně má vtisknuté do Bardových při dlouhém, němém rozloučení.

Barda mohl po všech těch letech boje najít štěstí, pomyslel si Lief. Místo toho zemře se mnou v tomhle krutém moři.

„Promiň, Bardo,“ dusil se. Je mi to tak...“

A v té chvíli kopl do něčeho tvrdého.

Ohromeně se otočil. A napůl oslepenýma očima uviděl, jak se nad nimi tyčí temný bok lodi.

Na okamžik zíral, neschopen uvěřit vlastním očím. Jak k nim ta loď mohla doplout tak potichu? Jak to, že si jí nevšiml — musel by ji přece vidět i v tom podivném mlžném šeru?!

Křikl na Bardu a pak začal volat z plných plic na posádku lodi. Barda se brzy přidal. Ale neobjevilo se nad nimi žádné světlo a nikdo na jejich volání neodpovídal.

Z malých temných děr podél boku lodi těsně nad čarou ponoru visela dlouhá vesla. Lief ztěžka oddechoval a hmatl po veslu, které bylo nejbližší. Ale i když sevřel prsty mokré rozpraskané dřevo, věděl, že jim to moc nepomůže. Veslo bylo příliš nízko, než aby se dalo použít jako schůdek na palubu. A otvor, kterým bylo prostrčené, byl velký možná tak pro krysu.

„Nepřestávej křičet, Lief!“ zalapal po dechu Barda, když k němu doplaval. „Oni nás určitě uslyší.“

Potom Lief ucítil, jak se mu něco otřelo o volnou ruku. Sevřel prsty kolem tlustého mokrého lana. Když se znovu podíval nahoru, uviděl najednou přes bok lodi viset provazový žebřík, jehož spodní část mizela pod hladinou.

„Bardo!“ křikl radostně.

„Vidím ho,“ slyšel Bardu oddechovat vedle sebe. Jdi! Já polezu za tebou.“

Lief chytil žebřík oběma rukama, našel nohama příčku a se zatnutými drkotajícími zuby začal šplhat nahoru.

Když byl asi v půlce cesty, uvědomil si, že na té lodi je něco podivného.

Měla hluboký ponor, a místo aby sebou ve vlnách házela ze strany na stranu, jak by čekal, klouzala plynule jako ryba. Díky tomu se mu lezlo snadněji, ale s každým krůčkem výš v něm narůstal pocit neblahé předtuchy.

Když se blížil k vrcholu žebříku, zastavil se, protože ucítil mravenčení na temeni hlavy. Nemohl se zbavit pocitu, že ho někdo pozoruje. Přesto nad sebou neviděl ani záblesk světla. Nezaslechl žádné hlasy. Bylo slyšet jen praskání dřeva a tu a tam slabé, jakoby myší zapištění.

Rychle se rozhlédl ze strany na stranu a všiml si kousek od svého pravého ramene zbytků nějakého nápisu.

Jméno lodi, napadlo Lief. Takže musíme být na přídi. Zamžoural na jméno a snažil se ho přečíst.

S E S E N A

Nápis byl tak oprýskaný, že jeho zbytky nedávaly Liefovi smysl. Přesto nějak cítil, že by měly. Na písmenech, tvořených těmi posledními vrstvami barvy, bylo něco povědomého. Něco, co už někde viděl...

„Kapitán žádné fungující lodi by nedopustil, aby její jméno takhle zaniklo,“ zamumlal pod ním Barda. „Tohle je opuštěný vrak. A podle toho, jak vypadá, je opuštěný už pěkných pár let.“

Lief si byl jistý, že má Barda pravdu. Loď byla unášena proudem. To strašidelné kvílení byl zvuk kormidla otáčejícího se ze strany na stranu na opuštěné palubě.

Ale někdo — nebo něco — na palubě bylo. Věděl to. Něco je cítilo. Něco zatajilo dech a vyčkávalo...

„Nezastavuj se, Lief,“ zabručel Barda. „Ať je tam nahoře cokoli, musíme se tomu buď postavit, nebo se utopíme. A já raději zemřu v boji.“

Takže Barda také cítí nebezpečí, pomyslel si Lief. Aspoň jsme na to připraveni. Ale přinutit se vylézt posledních pár příček žebříku byla jedna z nejtěžších věcí, které kdy udělal. Jako by měl nohy z kamene. Celé tělo mu ztěžklo strachem.

Vylezl až nahoru. Uviděl na palubě plíživou mlhu, spleť lan a plachet, pomalu se pohupující kormidlo bez kohokoli, kdo by ho vedl, rozeklaný pahýl, jediný pozůstatek hlavního stěžně.

Myslí mu proběhl příběh jako záblesk živých vzpomínek. Viděl loď zmítat se v divoké bouři. Viděl obrovské vlny valící se přes palubu. Slyšel hrozný skřípavý zvuk stěžně zlomeného vedví a zděšené výkřiky topících se mužů.

Obrazy z minulosti...

Sklouzl přes zábradlí na palubu. Roztřesený a zadýchaný se odplazil stranou, aby udělal místo Bardovi. Vtom ho něco přimělo zvednout hlavu. Srdce mu vyskočilo až do krku.

Na přídi lodi nehybně stála žena v dlouhých modrých šatech. Hleděla do moře, byla malinko nakloněná kupředu a ruce měla sepja-

té na srdci. Vznášela se kolem ní mlha, ale nic se na ní nepohnulo — ani záhyb šatů, ani pramínek dlouhých rudých vlasů.

Její tvář s neústupnou bradou a klidnýma šedýma očima mu byla zvláště povědomá.

Liefovi vyschlo v ústech, když si uvědomil, kdo to je. A když Barda žuchnul na palubu vedle něj, najednou mu také došlo, proč pozůstatky jména lodi spustily poplašné vyzvánění v jeho hlavě.

Tenhle opuštěný, v proudu se zmítající vrak, byla loď Smíška Jacka — *Štěstěna*.

A ta žena stojící tak tiše, tak nehybně na přídi byla dcera Zrzavého Hana — Věra.

6. LOŽ DUCHŮ

Lief s Bardou se s námahou postavili, celí promočení a roztřesení. Paluba pod nimi zaskřípala. Za zády jim zavržalo kormidlo a pootočilo se. Postava Very se ani nepohnula.

„Není skutečná,“ zašeptal Barda. „Podívej, jak se naklání nad vodu, jako by loď vedla. Je to jen figurína vyřezaná ze dřeva a nalakovaná. Hodně lodí je má. Určitě jsi viděl obrazy...“

„Ano,“ zašeptal Lief skrz drkotající zuby. „Ale nikdy jsem neviděl dřevěnou sochu, která by vypadala tak opravdově. Je jako živá. Mám dojem...“

Jeho hlas znejistěl. Zdálo se mu, že nehybná postava na přídi malinko pootočila hlavu, jako by ho zaslechla. Nebo jeho oči klame ta plíživá mlha? Sevřel Pás u svých beder...

Najednou se okolo nich něco pohnulo, zablesklo oslnivé světlo a ozval se rachot. Mořští ptáci zakřičeli.

Voda zacákala. Drsné hlasy hulákaly, křičely a chechtaly se.

Najednou tu nebyli sami. Všude kolem nich se strkal dav šklebících se mužů.

Barda vylekaně zaklel a sáhl po meči.

Lief se ani nehnu. Věděl, že je muži nevidí. Tohle byla posádka *Štěstěny*, která se shromáždila na palubě před osmnácti lety, aby si vychutnala velkou zábavu.

Dva muži přivazovali nějakou dívku k tyči na přídi. Dívka na sobě měla dlouhý modrý plášť.

„Vera,“ vydechl Barda.

Muži umístili Věru tak, aby byla otočená tváří k bílé zářícímu majáku na pevnině.

„No, je z ní pěkná socha, fakticky,“ poškleboval se muž s krysím obličejem v pruhované vlněné čapce.

„Na můj vkus je moc hubená!“ zaječel zavalitý surovec s černou páskou přes oko.

„Bude ještě hubenější, až s ní ptáci skončí, Volku,“ zaburácel třetí muž, který vycenil zkažené zuby připomínající křivé žluté kolíčky.

Celá posádka se hurónsky zasmála.

Dívka na sobě nedala znát, že by cokoli z toho slyšela. Nebránila se, když se kolem ní ovíjela jedna smyčka lana za druhou a přivazovali ji k tyči.

Smíšek Jack stál vedle ní a díval se dalekohledem. Stál nehybně jako vysoká štíhlá socha, kostnatá ramena měl strnulá a ostrá křivka jeho čelistí se ani nepohnula. Po chvíli spustil dalekohled, obrátil se k Věře a koutky širokých úst se mu zkroutily do úsměvu.

A na okamžik, když se otočil, někoho Liefovi připomněl. Něko ho, koho zná, pomyslel si zmateně. Koho...? Pak se úsměv rozšířil do známého úšklebku smrtky a iluze se vytratila.

„Tvůj otec se dívá, holka,“ posmíval se Smíšek Jack. Je ve světelné místnosti.“ Věra neodpověděla.

Smíšek Jack se k ní trochu přiblížil. „Zvuk se po hladině nese dobře,“ ušklíbl se. „Zrzavý Han tě uslyší, až budeš křičet. Udělala bys nejlíp, kdybys hned začala. Čím dřív se vzdá, tím dřív budeš volná.“

„Můj otec se nikdy nevzdá, Jonáši Gante,“ řekla Věra klidně. „A já ho nikdy nepřivolám.“

Smíšek Jack přimhouřil oči. „Hezká slova,“ zasyčel. Jenže dlouho ti to nevydrží. Brzy budeš žadonit o jídlo a vodu, budou tě šlehat vlny a vítr. A pak přijdou hladoví ptáci. Budeš křičet hodně nahlas, až na tobě začnou hodovat, o tom nepochybuji, děvče.“

Otočil se na patě a odkráčel od ní přímo k Liefovi s Bardou. Posádka mu uhýbala z cesty, někteří v tom spěchu zakopli a upadli.

Lief s Bardou se ani nepohnuli. Smíšek Jack jimi prošel jako závan ledového dechu. A v té chvíli obraz zmizel a oni stáli na vrzající palubě sami, všude kolem nich se vznášela mlha a tichá dřevěná loutka zůstala jejich jediným společníkem.

„Kéž bych toho šklebícího se netvora mohl dopadnout, aby poznal, co je strach,“ zabručel nakonec Barda.

Se sevřenými pěstmi upíral oči na dřevěnou sochu.

Vzpomíná na dívku, kterou viděl malovat na pláži v malé zátocině, pomyslel si Lief. Tu šťastnou dívku ve žluté sukýnce, která se jí třepotala ve větru.

„Neznáme konec toho příběhu, Bardo,“ utěšoval ho. „Zrzavý Han to možná přece jen vzdal. Možná se k němu Vera vrátila. Pak mohli utéct ze Špičáku spolu.“

„O tom pochybuji,“ zamumlal Bardo.

Lief tomu také nevěřil. V hlavě se mu hemžily otázky, ale výjev, který právě s Bardou viděli, byl důkazem, že *Štěstěna* bývala dějištěm strašných věcí. Lod' pronásledovaly vzpomínky tak děsivé, že dosud nepomíjely.

S těžkým srdcem se odvrátil od figuríny. Ať už měl předtím jakýkoli dojem, teď už si byl jistý, že je to jen řezbářská práce.

Pleť figuríny byla hladká a neporušená, vyrovnané oči netknuté. Mrchožrouti by to tak nenechali.

Když Veřino sešlé, roztrhané tělo bez života nakonec odřízli, Smíšek Jack si zřejmě neodpustil to potěšení nahradit ho její podobiznou. Jak by lépe mohl trýznit jejího otce, který se odmítl podrobit jeho vůli?

Lief se celý zachvěl a najednou si uvědomil, jaká je mu zima. Zuby mu znovu drkotaly. Z vlasů a šatů mu crčela voda. Nohy měl jak kusy ledu.

„Musíme jít do podpalubí a zkusit najít něco, čím bychom se zahřáli,“ navrhl Bardo. „Nevidím tu žádné záchranné čluny. Určitě si je vzali, když opouštěli lod'. Budeme tu muset zůstat, dokud bouře nepřejde a nevrátí se pro nás Milové.“

„Tady není žádná bouře,“ podotkl tiše Lief. Oba pohlédli nad sebe. Mlha se zlehka pohybovala všude kolem nich. Neviděli žádné nebe, žádné moře. Neslyšeli vítr ani hromy. Jako by okolní svět mimo *Štěstěnu* úplně zmizel.

„Musíme najít něco, čím bychom se zahřáli,“ opakoval tvrdošíjně Bardo. „Musíme si odpočinout a zase nabrat síly. Potom můžeme přemýšlet, co dál.“

Zjevně byl odhodlaný nedopustit, aby se ho zmocnil strach. Zaháněl ho způsobem, který se mu nejlépe osvědčil — soustředěním se na praktické věci.

A má pravdu, pomyslel si Lief. Pokud zpanikaříme, určitě zemřeme.

Společně doklopýtali k houpajícímu se kormidlu, překročili zamotaná lana a roztrhané zbytky plachet. Nedaleko od kormidla našli úzké dveře ústící do vyvýšené části paluby.

Barda zvedl ruku, aby je otevřel, ale pak se ohlédl na Liefu.

Lief si odhrnul plášť a podíval se na Kouzelný pás. Rubín byl bledý. *Nebezpečí. Elbait ztmavl. Zlo. Porušená přísaha.*

„Cítí současnost, nebo minulost?“ uvažoval Barda.

Lief sám nevěděl.

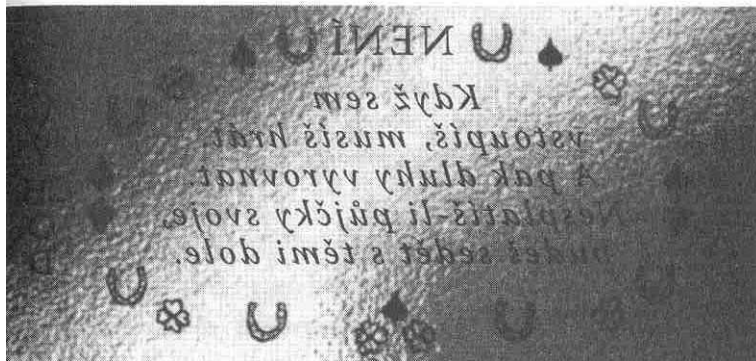
Viděl, že lazurit, nebeský kámen, nositel štěstí, se stále třpytí tečkami světla jako noční obloha. Je silný. Pokud v podpalubí stále číhá nějaké nebezpečí, aspoň budou mít nějakou ochranu. A byla mu taková zima, taková zima...

Nadechl se a přikývl.

Barda otevřel dveře. Do mlhy unikl závan kyselého vzduchu. Dolů vedlo krátké strmé schodiště.

Opatrně po něm sešli. Ocitli se v malém čtvercovém prostoru. Naproti nim se nacházely dveře z bohatě vyřezávaného dřeva.

Nade dveřmi byla zaprášená výplň z barevného skla, vykládaná písmeny a symboly.

„Tohle jsou moc fajnové dveře na tak obyčejnou loď,“ hlesl Barda. „A zdá se, že je to spíš cesta ven než dovnitř. No, to nám ale nevadí.“

Zahleděl se na zašlou skleněnou tabuli. „Všechno jsou to symboly štěstí. Tak proč...?“

Pak se rozmrzele plácl do čela. „No jistě! *Štěstěna*! Už vím, kde jsem to jméno slyšel! Mluvil o ní pocestný v prvních letech, kdy jsem hrál žebráka v Del.“

Pomalu přikývl, jak se upamatoval.

„*Štěstěna* byla hráčská loď — plovoucí dům hazardních her — která se kdysi plavila po řece Tor. Měla špatnou pověst, i když muž, který o ní vyprávěl, ji nikdy sám neviděl. Říkal, že loď zmizela z Tor, než sem vpadl Pán stínů, a nikdo nevěděl, co se s ní stalo.“

„Tak tahle záhada je vyřešená,“ odtušil Lief zamračeně. „*Štěstěna* odplula po řece Tor až na moře. Smíšek Jack uposlechl příkazy svého pána. Vydal se zničit Světlo Špičáku.“

Jak mluvil, mžoural na malá slůvka uprostřed skleněné tabulky.

„To nepřechteš,“ řekl Barda netrpělivě. „Ne v tomhle světle, bez zrcadla. Budou dávat smysl až z druhé strany.“

Chytil kliku dveří. „Pojď! Uvnitř musí být hlavní kajuta. S trochou štěstí tam najdeme kamna. A možná i svíčky a další zásoby. Kapitán Jonáš Gant zajistil, aby jeho hosté měli veškeré pohodlí — aspoň dokud měli ještě nějaké peníze, které mohli prohrát!“

Lief zaváhal. Něco na těch vyřezávaných dveřích ho znepokojovalo.

Rozhlédl se a poprvé si všiml, že odtud vedou ještě jedny dveře. Byly nalevo od něj — obyčejné ploché kovové dveře s masivní pákou místo kliky.

„Možná vedou do ložnic posádky nebo do lodní kuchyně,“ zvažoval. „Zkusíme je jako první?“

Aniž by čekal na odpověď, zatlačil na páku a kovové dveře otevřel.

Tma. Tiché šplouchání vody. A zápach tak odporný, že se Lief zapotácel. „Co je tam?“ zasyčel za ním Barda.

Lief se snažil nadechnout. Slzely mu oči, jako by ten páchnoucí vzduch vanoucí z prostoru za dveřmi byl otrávený.

A v tom okamžiku se mlha, která se valila po schodech dolů, rozplynula, jako by ji shora něco osvítilo.

„Vychází měsíc,“ řekl Barda. „Liefe...“

Lief si promnul oči a zahleděl se do tmy.

Nejdřív viděl jenom obrysy. Pak postupně pochopil celou hrůznost výjevu před sebou.

Díval se do trupu lodi — napůl zatopeného prostoru, kde kdysi sedali veslaři a vytrvale pádlovali.

Kde stále ještě seděli...

Napůl shnilá těla po pás ponořená ve vodě, shrbená přes vesla. Z kostnatých zápěstí jim visely rezivělé řetězy jako náramky. Mořští červi se jim svíjeli kolem krků a prstů a hlemýždi s kropenatými ulitami se hustě seskupili na hadrech, které stále visely na kostech.

Lief cítil, jak mu bledne tvář. Za zády mu tiše zaklel Barda.

„Nechali je tu umřít,“ zašeptal Barda. Jak to? Proč? Co se tu stalo?“

Co se tu stalo?

Lief drkotal zuby. Točila se mu hlava.

Viděl... viděl lebku bez masa s černou páskou zakrývající jeden oční důlek. A vedle ní šklebící se hlavu zakrytou špinavými, rozkládajícími se zbytky pruhované vlněné čapky.

Mdlá zář zamlženého měsíčního světla se nesla plesnivým zatopeným prostorem. Řetězy tiše zacinkaly ve tmě. Shrbené stíny jako by se pohnuly...

Lief s výkřikem couvl a zabouchl dveře.

„Dovnitř!“ Barda popadl kliku vyřezávaných dveří a zatlačil. Lief vklopýtal za ním...

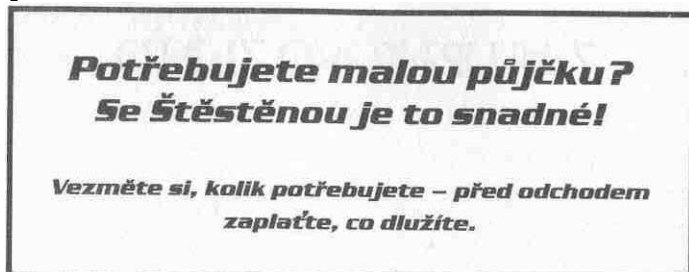
Do nenadálé záře světla.

7. HLUPÁKOVO ZLATO

Lief s Bardou stáli a udiveně mžourali, zatímco dveře za nimi se zlehka zavřely. Ať už čekali cokoli, nebylo to tohle. Dlouhá místnost vypadala, jako by ji lidé opustili teprve před pár okamžiky. Bylo tady nádherně teplo. Podlahu pokrývaly tlusté červené koberce. V mramorovém krbu praskal oheň. Ve třpytivých křišťálových držácích visících ze stropu hořely svíce. Stěny lemovala dlouhá, zlatě rámovaná zrcadla a odhalovala další a další věci nacházející se v místnosti.

Všude byly rozestavěné malé naleštěné stoly obklopené pohodlnými židlemi. Na některých stolech ležely sady karet. Na jiných byly kostky, deskové hry nebo kola štěstí. Nacházely se zde jak hry založené na zručnosti a důvtipu, tak hry na principu náhody. Uprostřed každého stolu ležela zlatě lemovaná kartička vysvětlující pravidla hry a vysoká skleněná nádoba se zlatými mincemi.

Nalevo od dveří, kde stáli Lief s Bardou, byla postavena otevřená pokladnice se spoustou dalších zlatáků. Na vnitřní straně víka měla připevněnou velikou ceduli.

„Celé je to iluze,“ prohlásil rozhodně Barda, když vyrazil od truhly a vytasil meč. „Musí být!“

Lief položil ruku na topas. Už dávno zjistil, že tenhle veliký drahokam má schopnost zažehnat mámení. Ale nic v místnosti se nezachvělo ani neproměnilo.

Dřepl si a dotkl se prsty koberce. Byl měkký a teplý. Když se napřímil, všiml si, že z mokrých šatů mu stoupala pára. Začaly usychat.

„Tohle není klam,“ pravil po chvíli. Je to skutečné. Nevím, jak je to možné, ale je to skutečné!“

„Když budeme stále ve střehu a nebudeme se ničeho dotýkat, měli bychom být v bezpečí,“ řekl Barda. Jakmile nám uschne oblečení, vrátíme se na...“

Zarazil se a vylekaně vykulil oči. Podíval se na svoje nohy, potom rychle zase nahoru.

„Co se děje?“ sykl Lief. Ale jakmile to vyslovil, ucítil to také.

Něco na té lodi se změnilo. Už se jen zlehka nehoupala v proudu. Hýbala se, plula cílevědomě kupředu.

A Liefovi přeběhl mráz po zádech, když uslyšel zvuky, které nemohl ztlumit ani tlustý koberec. Rytmické vrzání vesel.

Beze slova se s Bardou prudce otočili zpátky ke dveřím. Skleněná výplň nad nimi jako by se rozzářila. A teď se dala slova snadno přečíst.

Jako by se Liefovi v žaludku usadilo chladné závaží. Pomalu se podíval dolů.

Na téhle straně dveří nebyla klika.

Barda vytáhl z opasku dýku. Chtěl strčit její hrot do škvíry u dveří, ale nůž se náhle zarazil kousíček od vyřezávaného dřeva, jako by jej odpuzovala neviditelná zábrana.

Barda překvapeně zamručel a zkusil to znovu. Přesto se nedokázal dveří ani dotknout.

Stejně tak Lief. Dlouhé minuty se oba bezvysledně snažili prolomit ochranný štít. Ale ať zkoušeli cokoli, jejich ruce, nohy i zbraně se odrážely zpátky. Dveří ani skleněné výplně nad nimi se dotknout nedokázali.

Je to marné,“ vydechl nakonec ztěžka Barda. „Tohle zaklínadlo je silné jako zábrana, která uzavírá hory v Zemi stínů.“

„Jak by taky ne?“ poznamenal Lief trpce. „To Nepřítel je určitě poskytl Štěstěně, na oplátku za užitečné služby Smíška Jacka.“

Oba pohlédli vzhůru na skleněnou tabuli. Během jejich marného útoku na dveře se zlověstný nápis ještě jakoby zvětšil a rozjasnil.

Barda se k němu otočil zády. Jestli jsou pro nás tyto dveře uzavřené, najdeme jiné!“ rozhodl a odhodlaně začal prozkoumávat dlouhou místnost.

Lief se také obrátil, ale s těžkým srdcem. „Bardo, já si nemyslím...”

Jen se dívej!“ zamumlal Barda divoce. „Musí tu být jiná cesta ven. Musíme ji jen najít.“

Zrcadla na ně blikala a odrážela židle a stoly, kola štěstí a deskové hry, nádoby s mincemi a svíce i jejich vlastní postavy.

Ale na vzdálenějším konci místnosti, přímo před nimi, bylo něco, co matoucí odrazy na první pohled zakryly.

Byl to obraz, stejné velikosti jako jedno ze zrcadel a úplně stejně zarámovaný. Bylo těžké vidět ho jasně, protože se leskl ve světle svíček, ale zdálo se, že je to výhled na pevninu a moře.

„Támhle!“ zvolal Barda. „Ta malba ukazuje naši cestu ven, tím jsem si jistý.“

Pospíchal kupředu. Lief odhodil pochyby stranou a následoval ho. Opatrně kličkoval bludištěm stolů a židlí, aby se ničeho nedotkl a nic nenarušil.

Postupovali dál a dál, boty se jim bořily do měkkého koberce. Jejich odrazy šly s nimi, každé zrcadlo násobilo jejich počet, takže se zdálo, že velká místnost je plná otrhaných tuláků.

„Nepřišlo mi, že je ta místnost až tak dlouhá,“ zavolal Barda přes rameno. „Ta zrcadla klamou.“

Trochu přidal do kroku. Lief ho mlčky následoval. Snažil se ubránit představám hniјících mrtvol ohýbajících a napřimujících se při vytrvalém veslování. S každým krokem si však čím dál víc uvědomoval neúnavný pohyb pod svýma nohama a ten dusný, nepříjemný zápach nesoucí se horkým vzduchem.

Minuty se vlekly. Ale jejich odrazy v zrcadlech na konci místnosti se nezvětšovaly a stolů před nimi stále neubývalo.

Nakonec Bardovy pevné kroky znejistěly. Zastavil se. Otočil se k Liefovi s vážnou tvář.

„První verš té básničky zněl: ‚Když sem vstoupíš, musíš hrát.‘ Obávám se, že nebudeme moci odejít, dokud si aspoň jeden z nás nezahraje nějakou hru,“ řekl Lief opatrně.

Barda začal pěsti. „Nemůžeme hrát!“ skoro křičel. „Podle toho, co jsem viděl, se musí hrát o zlatáky a my dva nemáme ani jeden!“

Místo odpovědi se Lief ohlédl přes rameno na pokladnici vedle vstupních dveří.

„Ne!“ Barda rázně zakroutil hlavou. „Byli bychom blázni, kdybychom padli do téhle léčky, Liefe! Co když prohrájeme? Nedokážeme zaplatit dluh!“

Nesplatíš-li půjčky svoje...

„Neprohrájeme,“ prohlásil Lief naoko klidně a snažil se nevnímat vlastní pocity úzkosti. „A stejně nemáme na výběr.“

„Viděl jsi sám, co se stane lidem, kteří si půjčí od Smíška Jacka, Liefe!“ protestoval Barda. Jak tě to může vůbec napadnout? Ach, byli jsme takoví hlupáci, že jsme si mezi sebe nerozdělili zlato od Gnómů z Hory! Všechno má Jasmína, a kdoví, kde...“

„Jestli máš lepší plán než já, Bardo, rád si ho poslechnu a nemusíme plýtvat časem!“ vykřikl vztekle Lief.

Nechtěl myslet na to, co se mohlo stát s Jasmínou. S Jasmínou, která neumí plavat. S Jasmínou, která se nebezpečně houpala nad rozbouřeným mořem ve vaku nejmenšího a nejvystrašenějšího z Milů.

Viděl, jak ho Barda sleduje, a zauvažoval, jestli uhodl důvod jeho hněvu.

Zahuhlal něco na omluvu, odvrátil se a začal rychle prohledávat naleštěné stoly a hledat hru, kterou by podle sebe mohl vyhrát.

Brzy bylo jasné, že většina her závisí víc na štěstí než na důvtipu. Navzdory tomu, že v Kouzelném pásu zářil lazurit, Lief nechtěl svěřit své a Bardovo bezpečí náhodě. Přesto sázka na každou hru založenou na dovednosti či důvtipu, kterou viděl, stála dva nebo tři zlaté a slibovala jen malé výhry, zatímco hry založené na náhodě stály jen jeden zlaták a úspěch byl dobře zaplacen.

„Smíšek Jack pobízel své hosty, aby důvěřovali víc štěstí než vlastnímu důvtipu,“ zašeptal.

Jistě,“ ozval se za ním kysele Barda. „Tak měl daleko větší šanci obrát je o všechno, co měli — a ještě o víc.“

Lief se snažil nevnímat mráz, který mu běhal po zádech, a pátral dál.

Nakonec přišel k malému stolku, u něhož stála jenom jedna židle. Na stole, kromě nádoby s mincemi a potištěné kartičky, ležel

zlatý ubrousek velikosti kapesníku. Látko zjevně něco zakrývala, ale nedalo se uhádnout, co to je.

Na kartičce stálo jen několik slov.

Brouci v kleci – hlavolam

Vyzkoušejte si svůj důvtip! Včas přestavte
klacíky tak, aby se brouci ocitli v kleci!

Pouze 1 hráč. Vklad 1 zlatý. Výhra 2 zlaté.

„Tohle půjde,“ řekl Lief. „Takovéhle hádanky už jsme vyřešili.“

Cítil, jak se mu Bardovy oči zabodávají do zad, přešel k pokladnici a vzal jednu zlatou minci. Když se odvracel, ke svému překvapení zjistil, že se mu na konečky prstů přilepilo hned několik dalších zlatek.

Na okamžik pocítil pokušení nechat si je pro případ, že by potřeboval hrát víckrát než jednou. Pak si ale uvědomil, že je to lest, aby si půjčil víc, než měl v úmyslu. Prudce se otočil a shrnul přebytečné mince zpátky do pokladny.

Rychle se vrátil ke stolu s jedním zlatáčkem.

„Tohle se mi nechce líbit,“ zavrčel Barda. „Je tu časový limit, Liefe. To je jasné z té kartičky. A je to Jasmína, komu tyhle hádanky jdou.“

„Jasmína tady není,“ odsekl Lief. „My ano. A určitě spolu dáme odpověď dohromady. Zvlášť s topasem, který nám pomůže.“

Posadil se. Barda stál blízko za ním a sledoval, jak strká zlatou minci do nádoby.

Lief položil ruku na zlatý ubrousek. Okamžitě se ozvalo ti-choučké zacinkání, jako by někdo nehtem zatůkal na sklo. Řádek na malé kartičce stojící u nádoby s mincemi se rozsvítil a začal blikat.

Pouze 1 hráč. Vklad 1 zlatý. Výhra 2 zlaté.

Liefovi se sevřel žaludek. Olízl si rty. „Budeš muset poodejít, Bardo,“ řekl. „Zdá se, že musím hrát sám.“

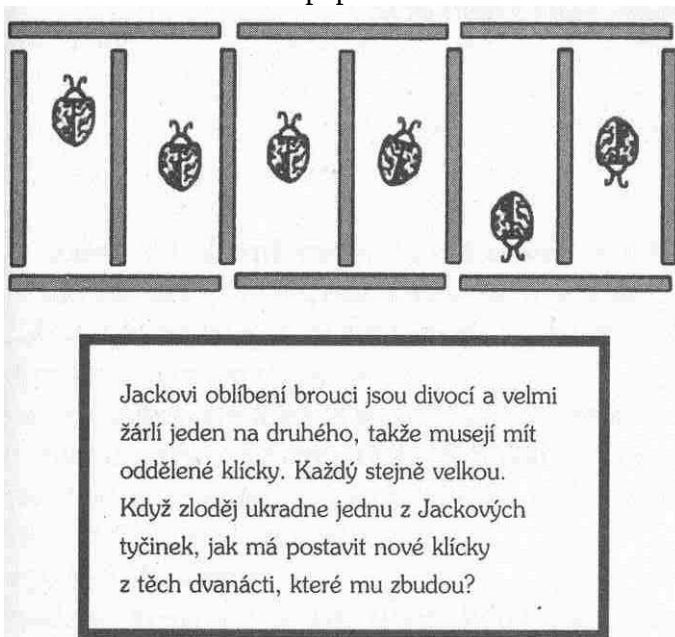
Barda tiše zaklel a ustoupil o krok. Slova na kartičce stále blikala. Barda couvl ještě o kus a ještě...

Najednou slova na kartě zhasla a zlatý ubrousek zmizel.

„Nic odtud nevidím,“ slyšel Lief volat Bardu tlumeným hlasem. „Nemůžu ti pomoci.“

Lief neodpověděl. Intenzivně se soustředil na předměty odhalené na desce stolu.

Třináct stříbrných tyčinek bylo uspořádáno tak, že tvořilo šest obdélníků. Uvnitř každého obdélníku byl malý, drahokamy zdobený brouk. Vedle toho ležel kousek papíru.

Jak se Barda obával, vedle hlavolamu stály malé skleněné přesýpací hodiny. Lief na ně pohlédl a viděl, že jemný písek už začal stékat úzkou trubičkou, která spojovala dvě komůrky hodin.

Až se horní komůrka vyprázdní, jeho čas vyprší. Tyhle hodiny byly stejně velké jako ty, které používali v kuchyni kovárny při vaření vajec, a tak věděl, že má na vyřešení hádanky necelé tři minuty.

Tři minuty, aby vyhrál zpátky to, co si půjčil.

Tři minuty...

Pod nohama mu skřípala vesla a řinčely řetězy.

Nesplatíš-li půjčky svoje,

budeš sedět s těmi dole...

8. PRAVDA

Liefovi se bolestně rozbušilo srdce, když zvedl jednu ze stříbrných špejlí a odložil ji stranou. Ted zůstalo na stole dvanáct tyčinek a „klícce“ jednoho brouka zbyly jen tři stěny.

S levou rukou na topasu se naklonil dopředu a volnou rukou začal všelijak hýbat tyčinkami v zoufalé snaze najít řešení. Ale ať zkusil cokoli, nedokázal vytvořit šest klecí o stejné velikosti.

A pak dluhy vyrovnat...

Písek se sypal dál a dál. Horní komůrka hodin už byla polo-prázdná.

Uklidni se, říkal si Lief. Je v tom nějaká finta. Finta! Musíš se jen dost uvolnit, abys ji odhalil!

Přešel prsty z topasu na ametyst — ametyst, který uklidňuje a konejší.

Prostoupil jím klid. Jeho roztěkané myšlenky se zpomalily. A jakmile to udělal, něco ho napadlo.

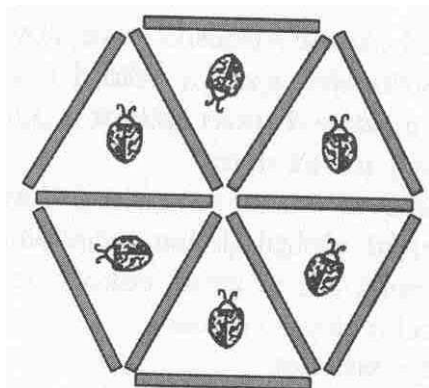
Pokud je úkolem postavit klece z dvanácti tyčinek, proč jich tu nejdřív bylo třináct? A proč byly uspořádané právě tímhle způsobem?

Aby mě zmátly, usoudil najednou. Abych se upjal na klece určitého tvaru...

Podíval se na stříbrné tyčinky novými očima. A vtom uviděl řešení.

Letmo pohlédl na hodiny. V horní komůrce už zůstalo jen malinké množství písku. Zbývalo mu jen pár okamžiků.

Rychle přemístil tyčinky a položil ozdobné brouky na místo.

Poslední zrnko písku sklouzlo hodinami. Neslyšně se otevřela štěrbina ve spodní části pokladničky a vyklouzly dvě zlaté mince. Lief je s vítězoslavným výkřikem sebral a vyskočil ze židle.

Barda si oddechl úlevou.

Lief se k němu prudce otočil a ukázal mu mince v sevřené dlani.

„Dva zlaté!“ zajásal. Jeden, abychom zaplatili dluh, a jeden si necháme na památku!“

„Na památku?“ zvolal Barda a roztřeseně si otíral pot z čela. „Nebesa, klidně bych se bez památky na posledních pár minut obešel. Myslím, že mi to vzalo deset let života!“

Liefovo nadšení najednou pominulo. Díky vzrušení z výhry na okamžik zapomněl, kde je. Teď si to uvědomil až příliš dobře.

Ty prokleté bytosti pod jeho nohama stále veslovaly. Tuhla mu z toho zvuku krev v žilách. Každý záběr vesel poháněl loď dál od Špičáku, dál od naděje na záchranu.

„Vypadněme z tohoto vězení,“ zašeptal.

Rychle, těsně při sobě se s Bardou vrátili k pokladnici.

„Hráli jsme a tady vracíme náš dluh,“ prohlásil Lief nahlas. Hodil jednu z vyhraných mincí do truhlice na hromadu zlata. Se slabým cinknutím se usadila na místě.

Otočili se a odvážně vyrazili ke vzdálenějšímu konci místnosti.

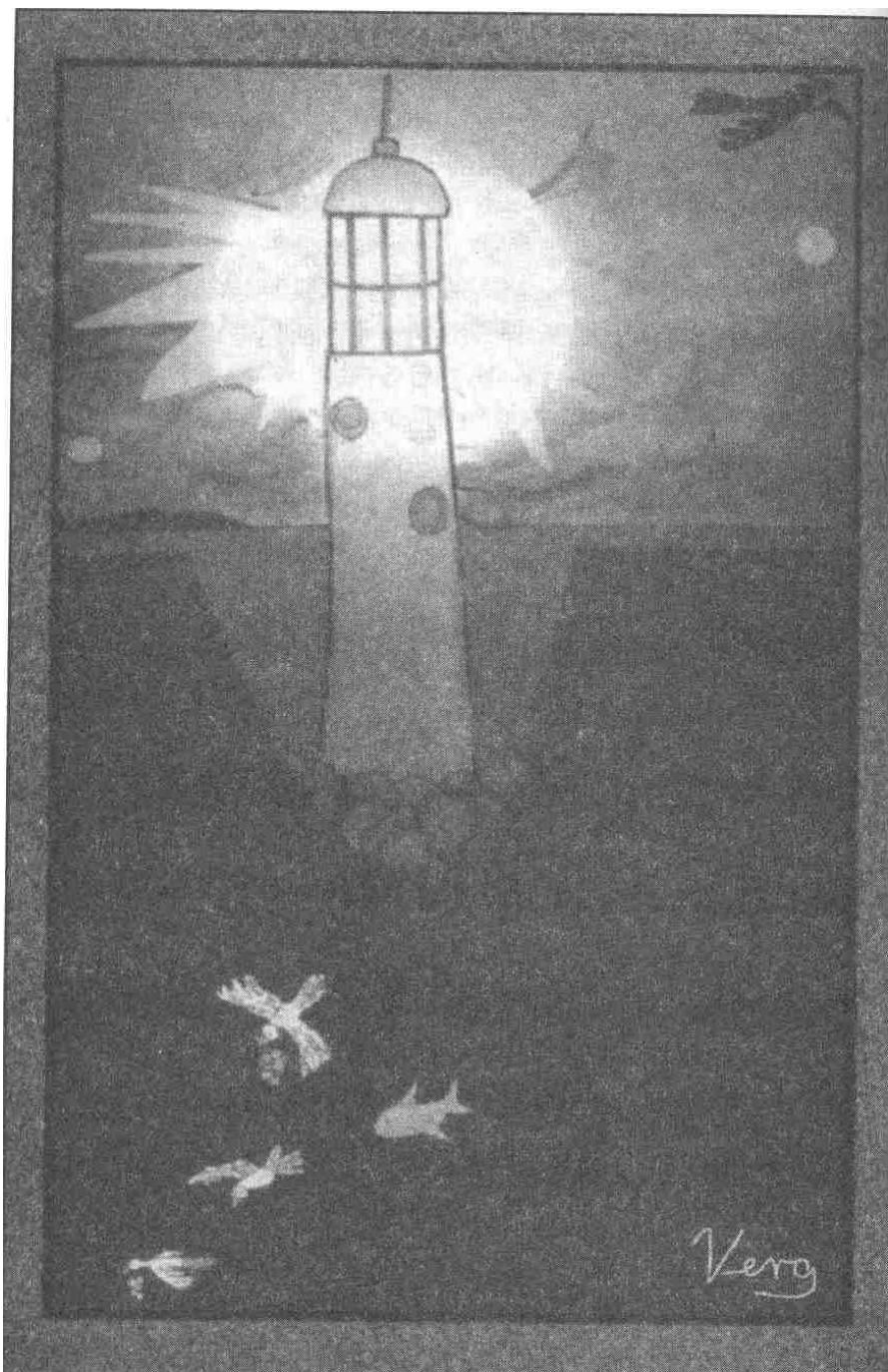
Tentokrát postupovali a během chvilky stáli před obrazem — a užasle na něj hleděli.

Obraz byl hladký jako sklo, ale uvnitř něj se líně pohybovalo malované moře a po načervenalém nebi pluly mraky.

A uprostřed se tyčila nezaměnitelná vysoká bílá silueta Světa Špičáku.

Barda se prudce nadechl. „Co je tohle? Vypadá jako živý! Hýbe se jako odraz v zrcadle. Ale je to malba! Pouhý obrázek Světa Špičáku, když se na něj díváš z...“

„Z moře,“ dokončil za něj Lief. Mravenčilo mu v zátylku. „Myslím, že tohle je zrcadlo, Bardo. Nebo bylo. Podívej se na ten podpis. Tenhle obraz namalovala Vera. Je to její pohled na Světlo Špičáku z přídě Štěstěny.“

Otřel si zpocené ruce o plášť. „Vera byla vězeň, ale zdá se, že ne obyčejný,“ řekl. „Nějak dokázala, aby se obraz toho, co viděla, objevil v tomhle zrcadle. Udělala to silou své vůle, stejně jako kdysi používala barvy a papír, aby namalovala obrázky rozvěšené po stěnách majáku.“

„To není možné,“ zakroutil Barda nevěřícně hlavou.

„Vera se narodila v majáku,“ podotkl Lief tiše. „Vzduch, který od narození dýchala, byl prosycený toranským kouzlem. Nebylo by nijak překvapivé, kdyby měla nějaké vlastní kouzelné schopnosti — ačkoli o nich možná ani nevěděla, dokud...“

„Dokud do jejího života poprvé nevstoupily podlost a hrůza ztělesněné osobou kapitána Jonáše Ganta,“ dokončil nahlas Barda. „Pak se asi její nadání probudilo. Ne dost brzy, aby ji zachránilo, ale včas, aby po sobě zanechala tento obraz v upomínku na všechno, co prožila.“

Lief přikývl a pak se zamračil. Najednou si představil, co by na to řekla prakticky zaměřená Jasmína.

„Ale proč?“ zvolala by Jasmína. „Pokud Vera nedokázala použít svá kouzla k tomu, aby se zachránila, proč je nepoužila k něčemu užitečnému?“

K něčemu užitečnému...

Lief pohlédl na malbu. A tentokrát uviděl něco, čeho si předtím nevšiml.

„Bardo,“ začal nejistě. „Všiml sis...?“

„Čeho?“ odpověděl Barda, jako by ho poslouchal jen na půl ucha. Nehodlal se vzdát naděje, že malba zakrývá tajné dveře, a tak přejížděl prsty kolem zlatého rámu a bezvýsledně hledal pružinu nebo západku.

„Na téhle malbě jsou nepravdivé věci,“ zamumlal Lief. „Vidíš?“

Barda se zarazil a pohlédl na obraz. Pak se zamračil a trochu ustoupil, aby lépe viděl.

„Za prvé na majáku chybí vyhlídková plošina,“ konstatoval Lief.

Natáhl ruku a dotkl se místa, kde měla být vyhlídková plošina. Vtom ho koneček prstu začal pálit a pod ním něco zazářilo.

Barda zalapal po dechu a Lief ucukl rukou. Třel si horký koneček prstu a užasle zíral na obraz.

Tam, kam před chvílí položil prst, teď jasně zářil ochoz, jehož červené zábradlí oživilo bělost věže. A — byla to jenom jeho představitost, nebo bylo Světlo nad ní trošku silnější?

Mé Světlo bude zářit tmou jako pravda...

„Ta malá zátoka, kde jsem prve viděl Věru, tam také není,“ poznamenal Barda. „Měla by být támhle nalevo — na sever od majáku. Ale na obraze jsou jen skály.“

Lief přikývl. Znovu natáhl ruku a dotkl se toho správného místa. A znovu se malba okamžitě změnila.

Světlo se rozzářilo ještě víc a pod jeho prstem, kde předtím strměly jen skály, zářila zátočina včetně chaluh, mušlí a rozbité červené loďky.

„Ale loďka v té době určitě nebyla rozbitá!“ zvolal Barda. „Vera v ní jezdila na ryby!“

„Smíšek Jack ji určitě poškodil, než Věru odvezl na svou loď,“ řekl Lief. „Aby Zrzavý Han nemohl veslovat za nimi, když se konečně dostal ze zamčeného pokoje.“

Jakmile domluvil, všiml si, že zvuky pod jejich nohama jsou hlasitější a pohyb lodi není tak plynulý. Jako by mrtví veslaři začínali být neklidní.

„Ta voda,“ řekl chraptivě Barda. Je příliš klidná. Vlny se nepění na skalách. A podívej! Ptáci nosí stonky s bobulemi. Lidé na pobřeží je jedí. Ale ne mořští ptáci. Oni jsou — masožraví.“

Shrbil ramena a otřel si ústa hřbetem ruky, jako by si přál, aby poslední slova vůbec nevyřkl.

Lief natáhl obě ruce. Dotkl se vody na konci výběžku pevniny a větvičky bobulí, které nesl jeden z ptáků.

Ucítil cuknutí a s pronikavým výkřikem uskočil. Tentokrát se s dotekem jeho prstů proměnila celá malba.

Uvnitř rámu se objevil naprosto jiný výjev. Byla to paluba *Štěstěny* — a nebyla to malba. Bylo to skutečné.

Lief cítil, jak mu Bardova ruka sevřela zápěstí. Možná Barda něco říkal, ale on ho neslyšel. Hlavu měl plnou jiných hlasů, zpěvu ptáků a praskání stěžňů.

Pod hladkým povrchem skla se pohybovaly postavy — muž s krysí tváří v pletené čapce, muž s černou páskou přes oko a zbytek pestré posádky lodi.

Muži v čapce visela z ruky smyčka lana. Habán s černou páskou přes oko držel meč. Oba se potili, vypadali rozzuřeně a byli celí od krve. Zbytek posádky byl podrážděný, přešlapoval kolem a upíral oči na mlčenlivou postavu uvázanou k tyči na přídi lodi.

Vera už zjevně trpěla řadu dní. Zplihlé, zacuchané vlasy jí visely přes ramena. Plášť a noční košili měla slepené solí. Ptáci jí létali kolem hlavy jako vířící mrak.

...a pak přijdou hladoví ptáci. Budeš křičet hodně nahlas, až na tobě začnou hodovat, děvče...

Lief se chtěl odvrátit, ale nemohl. Pohyblivý obraz ho úplně pohltil. A něco mu v duchu šeptalo:

Dívej se! Koukej! Tohle je pravda! Pravda...

Za mračnem ptáků, daleko za klidnou modrou vodou vzdorovitě svítilo Světlo Špičáku. Zrzavý Han se nevzdal.

Hejno ptáků se trochu rozestoupilo. Liefovi se rozbušilo srdce, když poprvé jasně uviděl Veřinu tvář. K jeho úžasu byla hladká a nepoznamenaná. A vtom velmi blízko k dívčíným ústům přiletěl pták se snítkou vodních bobulí.

Věra otevřela ústa. Ptáček jí vtlačil bobule do úst a vytrvale držel větvičku, dokud je nesnědla.

„Oni ji krmí,“ pomyslel si Lief ohromeně. Místo aby na ni útočili, oni ji...“

Polekaně sebou trhl, když se ozval drsný, zlostný hlas. Jako přikovaný sledoval, jak posádka klopýtala stranou, když na palubu nepochodoval Smíšek Jack. Zuby měl vztekle vy ceněné.

„Neříkal jsem ti, že máš od ní ty ptáky odhánět, Vyzáblo?“ zavřel Smíšek Jack na muže v čapce.

Muž jménem Vyzáblo se přikrčil. „Snažil jsem se, kapitáne, na mou čest,“ kňučel. „Ruce mě od toho pěkně bolí.“

Pohodil hlavou k muži s páskou přes oko. „Volek se taky snažil a postupně asi dalších deset z nás. Jenže ti ptáci jsou mazaní, kapitáne. Když zápolíme s jedním hejnem, další k ní proklouznou pod jejich křídly.“

„To není normální,“ zabručel Volek. Jsou očarování.“

„A moře je prokleté,“ zavolal někdo vzadu z davu. „Od té doby, co ta holka přišla na palubu, nepřišla jediná vlna ani poryv větru.“

„To je pravda!“ Muž s křivými žlutými zuby si nervózně okusoval nehet na palci. „Sedm dlouhých dní a ta čarodějnice furt žije, protože ji krmí a napájí jí její ptáci. Světlo pořád hoří. A my tady zahníváme, plachty nám visí povadle jako hadry a dole nejsou žádní otroci, co by veslovali...“

„Ticho!“ zaburácel Smíšek Jack. Podlé oči mu zaplály, když pohlédl na Veru, třepotající se ptáky a na Světlo Špičáku za nimi.

9. VZPOURA

Najednou se pohyblivý obraz vytratil a Lief s Bardou zase hleděli na Veřinu malbu. Obraz se pomalu pohyboval pod skleněným povrchem, záhadný a plný tajemství.

Ale on vydá svá tajemství těm, kdo hledají pravdu, pomyslel si Lief. Proto je tady. Musíme opravit omyly. Odhalit, co je skryté...

Pomalů si začal uvědomovat sílící sborové sténání a vrčení mísic se s vrzáním vesel pod jeho nohama. Rozhlédl se kolem sebe a viděl, že světlo ve velké místnosti zesláblo. Svíce už dohořívají.

„Kolik času uběhlo od chvíle, co jsme sem vešli?“ zašeptal. „Nezdá se to tak dlouho...“

Barda se vedle něj neklidně pohnul. „Pojď pryč odsud, Liefe,“ zaprosil naléhavě. „Cokoli tenhle obraz znamená nebo jakkoli vznikl, už bychom se jím neměli dál zabývat. Jeho prostřednictvím znovu ožívá minulost. Ty ubohé bytosti dole to cítí. A vůbec se jim to nelíbí.“

Jestli je to tak, je to proto, že pravda nás vysvobodí,“ zamumlal Lief.

„Ne!“ zasyčel Barda. „Co je minulé, nedá se napravit a je lepší na to zapomenout. Byli bychom blázni, kdybychom rozdráždili veslaře ještě víc, Liefe. Svíce brzy zhasnou a kdoví, co se stane pak?“

Netrpělivě zatřásl Liefovou paží. „Pojď pryč a pomoz mi najít cestu ven,“ vybídl ho. „Splatili jsme náš dluh a podle té básničky u vchodu jsme volní a můžeme odejít. Jenom musíme najít dveře.“

Ale Lief se ani nehnul. „Raději budu věřit Veře než Smíšku Jackovi,“ prohlásil tiše.

Oči stále upíral na obraz. Světlo planulo jasněji než předtím. Malá zátoka a vyhlídková plošina majáku stále zářily na svých místech. Obraz byl teď pravdivější než předtím. Ale ještě bylo potřeba něco poopravit.

Mezi ptáky ve vzduchu létala ryba. Lief se jí dotkl. Zmizela a opět se objevila, tentokrát pod vodou, kam patřila. Viděl, že jeden z ptáků nemá křídlo a že na nebi je druhé slunce. Dotkl se obou chyb a okamžitě se obě opravily.

Dychtivě se otočil a přelétl očima velikou místnost. Ovšem žádné nové dveře nebo otvor se mezi zrcadly jako zázrakem neobjevily.

A co víc — místnost ještě potemněla. Zápach hniloby byl pronikavější. A tlumené výkřiky bolesti a vzteku zespod, zlostné řinčení i dupání nabyly na síle.

„Lief!“ naléhal Barda a tahal ho za ruku. Lief zatnul zuby. „Musím to dokončit,“ rozhodl. „Musím!“

Barda zaúpěl. „Skály u základů majáku jsou hladké, místo aby byly rozeklané,“ řekl honem netrpělivě.

Lief se dotkl skal. Obraz se změnil. Šest opravených chyb teď jasně vystupovalo z malby. Světlo zářilo tak jasně, že ho oslňovalo.

Když se však rozhlédl po místnosti, nic se v ní nezměnilo.

„Musí tam být ještě nějaká chyba,“ povzdechl si.

Zoufale prohledával obraz. Ale už neviděl nic, co by bylo špatně. Nic...

Pak mu oko padlo na ptáka, který osamoceně letěl vpravo nahore, vysoko na nebi.

Ten pták byl příliš velký — příliš velký, než aby byl skutečný. Natáhl ruku a dotkl se ho.

A najednou se obraz proměnil v další pohyblivý výjev — hlučnou přeplněnou palubu *Štěstěny*, osvětlenou zvláštním červeným světlem. Zdálo se, že se sešla celá posádka. Vyzáblo, muž s krysí tváří v pruhované čapce, byl mezi nimi. Postával tu taky Volek s černou páskou přes oko a muž s křivými zuby.

Vera byla stále přivázaná k přídi a z vyčerpání v její tváři bylo zřejmé, že uplynulo dalších pár dní. Za nehybným mořem pořád plálo Světlo Špičáku. Ale muži se nedívali na Veru ani na Světlo. Místo toho všichni hleděli nahoru a ukazovali na obrovského ptáka letícího vysoko nad mořem směrem na jih.

Takže ten velký pták nebyl chyba, pomyslel si Lief ohromeně. Nebyla to namalovaná lež, ale pravda. Jako to nehybné, klidné moře a ptáci s mořskými bobulemi. Ale co...?

Žaludek se mu sevřel, když si uvědomil, čím ten letící pták ve skutečnosti je.

„Ak-Baba!“ vykřikl vyděšeně Vyzáblo. „A my jsme tu nachystaní jako kuřata, co pokorně čekají, až se na ně snese jestráb!“

„Co to dělá?“ zakvílel další muž. „Proč krouží nad západním mořem? Co dělal u Labyrintu bestie?“

Liefovi se rozbušilo srdce. Slyšel, jak Barda překvapeně zaklel.

„Ostatně, proč je nebe červené tolik hodin po úsvitu?“ zabručel Volek. „A ty mraky na východě — sejmu každého, kdo mi řekne, že jsou to normální mraky.“

„Znamení!“ bědoval muž s křivými zuby. „Předzvěsti zkázy!“

Odtrhl oči od letícího ptáka Ak-Baba a upřel je na Veru. Ta se dívala přímo před sebe, na Světlo.

Jsmo prokletí!“ zakřičel muž. „Třináct dní jsme tu skomírali a ta holka stále žije. Celá příroda se nám za ni mstí! Naší jedinou nadějí je pustit ji. Odřízněte ji!“

Vytáhl nůž a vyrazil k přídi.

„Stát!“ Ten hlas zapůsobil jako prásknutí bičem. Muž s křivými zuby ztuhl a ostatní ustoupili, když Smíšek Jack vešel na palubu.

„Dostal jsem zprávy,“ vyštěkl. „Nečekané, ale příznivé. Zdá se, že už tady nejsme potřební.“

Přešel blíž k Veře. „Tvoje oběť byla marná, čarodějnice!“ zavrčel. „Stalo se něco, s čím jste ty ani tvůj přitroublý otec nepočítali. Kouzlo, které živilo Světlo Špičáku, přestalo účinkovat.“

„Lžeš,“ špitla dívka.

Tvář Smíška Jacka připomínající lebku se roztáhla do krutého úšklebku.

„Dnes za úsvitu byl zničen Kouzelný pás Deltory,“ posmíval se. „Ptáci Ak-Baba roznesli všech sedm drahokamů do nejhrůznějších koutů země. Ten, kterého teď vidíte na nebi, nesl jeden z nich. Ani tehle, ani ostatní drahokamy už nikdy nikdo nenajde.“

Liefovi přeběhl mráz po zádech. Uvědomil si, že jsou s Bardou svědky události, které se staly právě v den vpádu Pána stínů — v době, kdy ještě nebyl na světě, v den, kdy se navždy změnilo tolik životů.

Jeho pohled přitahovala blížící se mračna na východním obzoru. Často mu vyprávěli o temnotě, která se s příchodem Pána stínů stáhla nad Del. Teď to viděl na vlastní oči.

Pohlédl dolů na sedm drahokamů zářících v ocelových medailonech, jako by se chtěl ujistit, že se Smíšek Jack zmýlil — drahokamy byly nalezeny.

Ametyst, symbol pravdy, kdysi ukrytý v Labyrintu bestie, děsivém panství Gluse, teď zářil v Pásu jako velká fialová hvězda, jako Světlo Špičáku.

Jeho myšlenky přerušil Veřin hlas zastřený bolestí i dlouhým mlčením. Rychle se podíval zpátky na pohyblivý výjev ve zlatém rámu.

„Del možná padne, Jonáši Gante,“ řekla klidně dívka. „Celé království možná padne do rukou Nepřítele, který je tvým pánem. Ale kouzlo Tory je prastaré. Nezávisí na Kouzelném pásu. Po vůli Toranů Světlo bude svítit dál.“

Úšklebek Smíška Jacka se rozšířil. „Opravdu?“ zasyčel pobaveně. „No, je tu něco, co nevíš. Za úsvitu král s královnou utekli z Del. Požádali o pomoc v Toře, ale Tora porušila svou přísahu věrnosti a odmítla jim poskytnout útočiště. Za to byli Torané potrestáni a kouzlem vlastních předků posláni do vyhnanství.“

Veřina vyčerpaná tvář jako by trochu zbledla.

Smíšek Jack si škodolibě promnul ruce. „Tos nečekala, ty čarodějnice, co?“ zajásal. „A ty víš, co to znamená. Světlo teď svítí jenom díky vůli a úsilí tvého tvrdohlavého otce. Ale bez ochrany toranského kouzla bude snadnou kořistí.“

„Dotkni se Světla na vlastní nebezpečí, Jonáši Gante,“ zašeptala Vera.

Muž se zakabonil. „Světlo už mě nezajímá,“ vyprskl. „Zhasne samo, jakmile se zbavíme tvého otce. Vracíme se na řeku Tor.“

Obrátil se k civějící posádce. „K veslům!“ vyštěkl. „Musíme co nejrychleji pryč. Varovali mě...“

Vtom rozřízl vzduch jako ostrá břitva pronikavý zvuk. Smíšek Jack se prudce otočil a překvapeně vykulil oči. Vera se smála!

„Mě neoklameš!“ volala pobaveně. „Tvůj pán s tebou není spokojen. Zklamal jsi ho! Pokud Světlo nakonec zhasne, nebude to díky tobě, ale protože Torané porušili svou starobylou přísahu. Proto ti nedovolil, aby ses pomstil mému otci.“

„Mlč!“ zařval Smíšek Jack.

V koutcích úst se mu sbírala pěna. Oči mu plály hněvem.

Vyťasil z opasku nůž a namířil ho na bezbrannou dívku.

„Ty si to odneseš!“ zasyčel. „Zaplatíš bolestí a krví za každý den, co jsi mi vzdorovala. Až budeme na cestě...“

Ohlédl se na své muže, jako by si právě uvědomil, že se ani nehnu.

„Proč tu stojíte a čumíte?“ zařval. „Něco jsem vám přikázal!“

Muži se na sebe podívali. Vyzáblo si olízl rty a promluvil.

„Nejsme placeni za veslování, kapitáne,“ konstatoval rozmrzele. „My jsme nechtěli plout nahonem z řeky Tor na moře. Prosili jsme tě, abys cestou zastavil a abys nahradil otroky, které jsi předal Šedým strážcům, novými, co by veslovali. Ale tys nás neposlouchal.“

Lief ucítil záchvěv hrůzy. Takže osudný konec nešťastných hazardních hráčů, kteří si půjčili od Smíška Jacka, byl ještě horší, než si dokázal představit. Ano, nějakou dobu veslovali na jeho lodi. Ale své životy skončili jako otroci v Zemi stínů.

Jak se opovažuješ zpochybňovat mé rozkazy!“ vyštěkl Smíšek Jack. „Loď stojí na místě, hlupáku! Jestli se máme pohnout, musíte veslovat. Do podpalubí!“

Volek pomalu zakroutil mohutnou hlavou. „Moc jich tam dole zemřelo, kapitáne,“ zavrčel. Je to nezdravé.“

Smíšek Jack zlostně vycenil zuby. „Musíme — se — dostat — na — Tor!“ zasyčel. „Nebo aspoň prozatím pryč od tohoto prokletého výběžku s jeho útesy a mělčinami, do bezpečného přístavu dál na jih.“

Když se muži stále nehýbali, namířil kostnatý prst směrem k východnímu obzoru.

„Blíží se velká bouře!“ skoro ječel. „Copak to nevidíte?“

„Vidíme to moc dobře,“ zvolal muž s křivými zuby. „A ať ji přivolal kdokoli — ta zrzavá čarodějnice, která je teď přivázaná k přídi, nebo ten černokněžník, který je tvým pánem — nikdy jí neunikneme.“

Obrátil se ke zbytku posádky. „Říkám, že tahle loď je vyřízená! Tahle loď i její kapitán.“

„To je vzpoura!“ vykřikl Smíšek Jack. „Za tohle budeš viset, Rakvo!“

Muž jménem Rakva se tvářil, jako by ho neslyšel.

„Nejsme Jonáši Gantovi ničím zavázáni,“ zařval. „Vy všichni víte, co je zač! Obstarává otroky pro Zemi stínů a na oplátku vlastní tuhle loď, dobré jídlo a pití a nějaké nadpřirozené síly, které si vyprosil od svého pána. Ale je to všechno, co má? Och, ne!“

Vycenil pahýlovité zuby. „Na vlastní oči jsem viděl jeho pokladnici v herně. Přetéká zlatem, o které obere svoje oběti, než je pošle veslovat. Ale nabídl nám někdy, že se s námi o tuhle hojnost podělí? Ne! Už je bohatý jako král, zatímco my se tu lopotíme za almužnu!“

„Tak proč bychom pro něj měli riskovat život?“ zavrčel Volek.

„Přesně tak!“ vykřikl Rakva. „Říkám, že si vezmeme záchranný člun a poplujeme na břeh — odvážíme tu dívku a pustíme ji. Možná pak odplata moře padne jen na toho, kdo si ji zaslouží — na našeho udatného kapitána! Ať se zachrání sám s pomocí svých kouzel — jestli to dokáže!“

10. VRAŽEDNÝ OBCHOD

Většina mužů souhlasně zahučela. Ti, co byli Smíšku Jackovi nejbližší, vytasili meče a dýky. Smíšek Jack, s tváří ohavně pokřivenou strachem a zlostí, o krok ustoupil.

„Počkejte!“ vykřikl přeskakujícím hlasem. „Počkejte! Navrhuji vám obchod.“

Muži zaváhali.

„Neposlouchejte ho!“ zahulákal Rakva. „Lže stejně snadno, jako dýchá!“

„Ne! Poslouchejte mě!“ vykřikl Smíšek Jack a sepal ruce. „Byl jsem k vám nespravedlivý — teď to vidím. Ale vynahradím vám to, když mi pomůžete.“

Rakva se zamračil a zakroutil hlavou. Ostatní muži nejistě pohlédli jeden na druhého, potom na bouřkové mraky ženoucí se od východu.

„Dejte si pozor!“ vykřikla Vera. „Cokoli zde slíbíte, bude závazné. Nemohu tomu zabránit.“

„Co nabídněš, Gante?“ vyštěkl Vyzáblo, který si jí nevšímal.

„Nechci přijít o loď!“ třásl se Smíšek Jack. „Štěstěna je všechno, na čem mi záleží. Takže vám slíbím tohle: podělím se s vámi o všechny své poklady, pokud budete veslovat, dokud nenajdeme další otroky, kteří vás vystřídají!“

Pokorně sklopil pohled, ale Lief viděl, že skrz řasy nenápadně sleduje muže a že se mu úzké rty zkroutily v koutcích, když se jejich tváře rozjasnily chamtivostí.

Vyzáblo si otřel pusou hřbetem ruky.

„Jak můžeme vědět, že svůj slib dodržíš, kapitáne?“ zeptal se drsným hlasem. Jak máme vědět, že neporušíš své slovo, jakmile bude loď v bezpečí?“

Smíšek Jack na něj pohlédl a slavnostně si položil ruku na srdce.

„Všechno zlato je vaše, má věrná posádko,“ prohlásil rozechvělým hlasem. Jestli si vezmu jediný zlaták pro sebe, já sám půjdu veslovat. Přisahám na svou duši!“

„Slyším tvá slova, Jonáši Gante, a budeš jimi vázán!“ zakřičela Věra z přídě hlasem pronikavým jako křik mořských ptáků.

Smíšek Jack na okamžik vykulil oči, pak si pohrdlivě odplivl.

„Tak!“ řekl. „Podle té čarodějnice se má přísaha nedá porušit. A teď, co vy na to, chlapi? Nebojte se, nebudete veslovat dlouho. Brzy za vás najdeme náhradu.“

Zle se ušklíbl. „Víte, že herna je jako síť. Víte, že lidské mouchy se do ní rády a často zamotají. A víte, že se z ní nikdy nevysvobodí, pokud to nedovolím. Dříve či později si ti hlupáci půjčí a pak nebudou moci splatit svůj dluh.“

„To proto, že za každou minci, kterou si půjčí, musí zaplatit trojnásobek, kapitáne,“ chechtal se Vyzáblo. „Ale ta prolhaná cedule na pokladnici nic takového neříká.“

Liefovi se sevřel žaludek. Slyšel Bardu tlumeně zasténat.

„Ale Vyzáblo, moje malá tabulka nelže!“ zajásal Smíšek Jack a povytáhl obočí v předstírané nevědomosti. „Říká jasně: ‚Vezměte si, kolik potřebujete — před odchodem zaplaťte, co dlužíte.‘ Není to moje chyba, pokud hosté nepochopí její význam a usoudí, že ty dvě částky jsou stejné.“

Posádka se bouřlivě zasmála.

„Zištěně překrucuješ pravdu, Jonáši Gante!“ zvolala Vera. „Využíváš své síly, aby sis liboval ve lži a podlostech. Ale já se na téhle lodi podepíšu. Možná zemřu, ale pravda přetrvá pro ty, kdo ji budou chtít vidět, a ta pravda je osvobodí.“

Smíšek Jack ani nehnul brvou. Veřiným slovům už nevěnoval větší pozornost než křiku slétajících se ptáků. Oči upíral na posádku, kterou se snažil přimět, aby poslouchala jenom jeho.

„Tak!“ zvolal srdečně. „Obchod je uzavřen?“

Muži se zubili, pokyvovali, mnuli si ruce. Zjevně se nechali oklamat — zaslepit slibem bohatství, o jakém se jim ani nezdálo.

„Ne!“ vykřikl Rakva. „Vy hlupáci! Všechny nás zničíte!“

Volek zkroutil ret. Jeho dýka vyrazila kupředu.

S tlumeným zasténáním Rakva strnul, s hlubokou ránou v zádech padl bezvládně na palubu a kolem něj se začala rozlévat krev.

„Dobrá, kapitáne,“ řekl Vyzáblo tiše, zatímco si Volek otíral čepel dýky o kabát. „Zaujmeme místa otroků, dokud se nenajdou další, kteří nás vystřídají. Dohodnuto, chlapi?“

„Dohodnuto!“ zahlaholili muži kolem něj.

„Slyším vaše slova, posádko, a jste jimi vázáni!“ vykřikla Vera.

A v mžiku stál Smíšek Jack na palubě sám se zajatou dívkou a Rakvovým ležícím tělem, zatímco zespod vycházely děsivé zvuky klouzajících řetězů a mužů křičících hrůzou.

Smíšek Jack stál vyjevený, s ústy dokořán.

Dívej se! Koukej! Tohle je pravda! Pravda...

„Tví muži jsou u vesel, Jonáši Gante,“ zašeptala Věra. „Opravdu zaujali místa otroků a řetězy, které nosili otroci, jsou teď jejich okovy. Jsou vázáni svou přísahou jako ty. Varovala...“

Hlas se jí vytratil v přidušeném vzdechu. Se zlostným zasyčením se Smíšek Jack prudce otočil a bodl ji do srdce.

Lief slyšel sám sebe vykřiknout hrůzou. Skrz rudou mlhu sledoval, jak Smíšek Jack vytáhl zkrvavenou dýku z těla.

Mořští ptáci zakřičeli a zakroužili nad hlavou umírající dívky, zatímco ona krvácela a krev jí stékala dolů po bílé noční košili, po jejích bosých nohou a do moře.

A když se první lesklé rudé kapky dotkly vody, moře se pozvedlo jako mučené tělo.

Chladná, zpěněná voda vystříkla na Veřino bezvládné tělo. Přelil se přes ně léčivý, láskyplný proud. A když opadl, na přídi zůstala jen dřevěná socha s rukama sepjatýma na prsou.

S burácením se zvedly obrovské vlny a narazily na palubu Štěstěny, podrazily Smíšku Jackovi nohy a on se skácel ve vířící pěně. Rakvová mrtvola se kutálela s ním a moře s ní tlouklo o palubu.

Zvedaly se další a další vlny běsnící, jako by moře byla mohutná nestvůra, která se snaží roztrhat Štěstěnu na kusy. Lod' zaplavená zpěněnou vodou se divoce kymácela, nahnula se nejdřív na jednu, pak na druhou stranu. S vrzajícím skřípotem praskl vysoký stěžeň a zřítíl se na palubu.

Dole muži v řetězech křičeli hrůzou, chtěli se dostat ven, zatímco voda proudila do jejich vězení a pohlcovala je. Ale Smíšek Jack jim nevěnoval žádnou pozornost. Ani letmo nepohlédl na dveře, které vedly do prostoru veslařů.

Soustředěný pouze na své vlastní přežití se plazil k záchrannému člunu, vsoukal se do něj a nožem přeřízl lana, která ho držela nad hladinou.

„Pane, zachraň mě!“ blábolil. „Pane, já tě prosím...“

Rudě lemované mraky se přihnaly od východu.

Zvuk bouře se mísil s nárazy vln. A uprostřed té bouře promluvil hlas, syčící jako maso na rožni:

Jsi hlupák, otroku. Zasloužíš si zemřít. Ale ještě tě potřebuji...“

Objevil se záblesk oslnivého světla a ozval se hrůzostrašný úder hromu. Lief s Bardou se zapotáceli, drželi se jeden druhého ohlušení a napůl oslepeni.

A když se znovu podívali, ve zlatém rámu byl zase jen malovaný obraz Světla Špičáku.

Šest chyb, které už Lief opravil, stále svítilo uvnitř malby a Světlo zářilo jako hvězda. Ovšem když se otočili a podívali se za sebe do místnosti, viděli jen tmu. Svíce nakonec uhasly.

Nehybně stáli, uklidňovali se a marně se snažili rozpoznat obrysy stolů, židlí, vyřezávaných dveří a pokladnice na druhém konci místnosti. Ale viděli jen malbu za sebou a malý kousek červeného koberce pod svýma nohama. Jako by byli na maličkém ostrůvku uprostřed moře černého jako uhl.

„Zdá se, že nám vypršel čas,“ zamumlal Barda.

Teprve pak si Lief uvědomil, že sténání a výkřiky z podpalubí ustaly. Nahradilo je napjaté, vyčkávající ticho, které bylo ještě děsivější.

Ticho trvalo okamžik. Potom Lief strnul. Odněkud před nimi se u podlahy ozvaly kradmé zvuky, jako když něco odsunujete stranou.

„Co je to?“ sykl. Vyskočil, když ten zvuk uslyšel znovu, tentokrát odněkud zprava.

Najednou škrábání a posouvání přicházelo ze všech stran. Cítil vanutí mrazivého vzduchu, prosycené zápachem tak odporným, že se sotva dokázal nadechnout.

A slyšel hučení změti hlasů.

„Pozor!“ vykřikl Barda a strhl ho zpátky.

Teprve pak Lief uviděl jeho dýku. Čtvercový díl rudé podlahy přímo před ním se pomalu odsouval stranou s tím samým tlumeným vrzáním a odhalil temnou, inkoustově černou zející díru.

Z díry stoupal zápach hniloby a stojaté vody. A v té tmě se něco hýbalo. Tlumený jas malby dopadl nejdřív na skvrnité konečky

chantivých zničených prstů, pak na pažní kosti ověšené cáry rozkládajících se šatů, které se natahovaly ven a cinkaly řetězy. Pod nimi hleděly nahoru smrtelně bledé tváře mrtvých veslařů s planoucíma vpadlýma očima, jejichž rozšklebená ústa pořád dokola mumlala...

„Místo mě... mě, mě...“

Lief uskočil, když chmatající prsty zatápaly kolem okraje otvoru tak blízko jeho nohou, že mohl cítit chladný závan ze zbytků masa, které ještě visely na kostech.

Neodvážil se promluvit. Slyšel jen svoje zběsile bušící srdce.

Toužil utéct od té díry páchnoucí zlem, před těma šmátrajícíma, nenasytnýma rukama. Ale když pohlédl do temnoty, uviděl, že pasti jako ta před nimi musejí být rozeseté po celé podlaze.

Nemohli se s Bardou pohnout. Jeden chybný krok a budou ztraceni.

Dotkl se Kouzelného pásu. Topas, drahokam víry. Lazurit, nebeský kámen. Ametyst, symbol pravdy, který uklidňuje.

Víra. Pravda...

Jako by znovu slyšel Veřina slova.

Možná zemřu, ale pravda přetrvá pro ty, kdo ji budou chtít vidět, a ta pravda je osvobodí.

Pomalů a opatrně se otočil Lief tváří k obrazu. Barda se bez námitek obrátil také. Teď už i on věděl, že tohle je jejich jediná naděje.

Byli tak blízko u zdi, že se tváří skoro dotýkali obrazu. Stěží ho viděli. Ale...

Sedm chyb. Sedm... Musí tu být...

„Ta cesta,“ zašeptal najednou Barda. „Chybí tu cesta k majáku! Byla zanedbaná a zarostlá, když jsme ji viděli, ale v dobách Zrzavého Hana určitě byla...“

Jistě!“ Lief přitiskl prst na místo, kde se cesta měla klikatit dolů z kopců.

Koneček prstu ho začal pálit. Malba jako by se zatetelila, když se objevila cesta jako klikatá zářící stuha. A Světlo... Světlo najednou plálo jako ze skutečného majáku.

Mé Světlo bude zářit tmou jako pravda...

Lief se prudce otočil. Světlo prostoupilo tmou. Jeho široký oslnivý paprsek vyznačil jasnou cestičku přes červený koberec a osvětlil

černé čtverce, které se hemžily šmátrajícími prsty. Cesta vedla přímo k uzavřeným vyřezávaným dveřím.

A ty dveře se otvíraly!

Zespoda se rozléhal zoufalý křik. „Utíkej!“ zařval Barda. Společně běželi po osvětlené dráze, kličkovali mezi dírami plnými natahujících se pařátů, které se snažily chytit je za kotníky. Dorazili ke dveřím, proletěli jimi a vystřelili na palubu.

Rozzuřené výkřiky podvedených veslařů se nesly za nimi. Paluba se jim třásla pod nohama, jak dole neviditelné ruce bušily do stěn. Na přídi se tyčila dřevěná silueta, která bývala Věrou, a statečně hleděla kupředu s rukama přitisknutýma k srdci.

V témže okamžiku zaslechli oba v hlavě tichý hlas.

Utečte odtud. Důvěřujte čistému moři.

A bez váhání oba dva běželi k boku lodi a skočili přes palubu — odevzdaně se vrhli do chladné, temné vody.

11. V DUNÁCH

Potom už si Lief s Bardou nepamatovali nic než zoufalý skok do moře, a jak se jim černá voda uzavřela nad hlavami. Když se znovu probrali, leželi na zlatavém břehu ve změti mušlí a řas.

Podle nebe poznali, že právě začalo svítat. Nejasně slyšeli nárazy vln, pravidelné jako tlukot obrovského srdce. Ale kolem nich bylo všechno nehybné. Moře je vyvrhlo v noci a nechalo je spát.

Celí rozlámaní se posadili, rozhlíželi se kolem sebe, pak upřeli oči jeden na druhého. Nemohli uvěřit, že jsou naživu.

Tiché, opuštěné pobřeží se rozprostíralo na obě strany a bylo poseté mušlemi a řasami vyvrženými přílivem a typickými stopami ptáků. Před nimi se rozkládalo otevřené moře. Za nimi se táhly písečné duny valící se jedna přes druhou, jako by napodobovaly vlny.

„Myslím, že nás to odneslo na jih,“ prohlásil po chvíli Barda hlasem zdrsněným slanou vodou. „Daleko na jih od Špičáku — za Labyrint bestie, za ústí řeky Tor. Jak je to možné?“

„Než jsme skočili do moře, loď se hýbala,“ zasípal Lief. „Nějakou dobu plula. To...“

Nemotorně se postavil. Teď, když byl plně při smyslech, si uvědomoval stísněný pocit mravenčení — varování před nebezpečím. Možná jsem to cítil už ve spánku, pomyslel si. Zdálo se mu, že si pamatuje útržky snů, které se ho snažily probudit.

Přelétl očima moře, ale po *Štěstěně* nikde ani stopy. Rozhlédl se doleva a doprava. Pobřeží bylo opuštěné. Otočil se k tichým dunám. A najednou ten pocit zesílil.

Ale nevaroval ho, aby se dunám vyhnul. Volal ho k nim. Volal ho...

Rychle pohlédl dolů a i v pološeru si všiml, že Pás červeně a zeleně září. Rubín s elbaitem nepohasly. Necítily žádné nebezpečí.

A to volání bylo víc než naléhavé.

„Musíme jít,“ zamumlal. Ani nečekal, aby se ujistil, že ho Barda následuje, a skoro utíkal k úpatí první duny, po které začal šplhat nahoru.

Suchý písek mu se skřípavým zvukem klouzal pod nohama, jak se usilovně snažil vydrápat nahoru. Když se dostal na vrchol duny, nohy se mu třásly.

Před ním nebylo nic než další kopec písku, ještě vyšší. Neohra-
baně seběhl z první duny, lezl na druhou a zastavil se zase až na je-
jím vrcholku.

Zmateně hleděl před sebe.

Duny, nic než písečné duny... Růžové, světle fialové, zbarvené
do nachová, tyčící se k rozjasňujícímu se nebi. Nikde se nic nehnulo.
Ale volání bylo stále silnější.

Zmocnila se ho závrať. Podlomila se mu kolena a napůl padal,
napůl se kutálel dolů z duny, až se nakonec zastavil na jejím úpatí.

Ležel tam a hlava se mu točila. Nohy mu zasypal písek, když
Barda sklouzl za ním. Pak cítil, jak mu nějaká ruka zvedla hlavu a
druhá mu přitiskla k ústům čturu.

Vděčně se napil a otevřel oči. Barda klečel vedle něj a zavíral
láhev víčkem.

„Řekni mi, co to děláš, Lief, a já tě budu následovat ochotněji,“
řekl mu unaveně. „Tyhle duny mi nepříjemně připomínají Poušť zká-
zy. Kdoví, co v nich číhá?“

„Promiň,“ hlesl Lief a trochu se zvedl, aby se mohl zády opřít o
úpatí třetího písečného kopce. Já... cítil jsem volání. Velmi silné.
Myslel jsem na — Jasmínu.“

Barda zakroutil hlavou. Jasmína tady nemůže být. Vítr, který
nesl Mily od majáku, foukal směrem na západ, ne na jih. Jestli
Jasmína s Mily tu bouřku přežili, vrátili se ke Špičáku, aby nás tam
hledali.“

„Jestli přežili,“ zopakoval Lief sklesle. Odvrátil hlavu a zahleděl
se na stinnou trhlínu mezi dunami.

Bardu to také tížilo, ale rozhodným hlasem pokračoval.

„Nemůžeme pro Jasmínu nic udělat. My se teď musíme postarat
sami o sebe,“ naléhal. „Tohle volání, které cítíš — možná je to léčka.
Pán stínů...“

Hlas se mu vytratil, když viděl, že ho přítel už neposlouchá. Lief
vykulil oči. Údivem mu poklesla čelist.

Ticho náhle přerušil tlumený zvuk padajícího písku. Bardovi přeběhl mráz po zádech. Položil ruku na meč a pomalu se otočil, aby se podíval tam, kam Lief.

Ze stínů v rozsedlině něco čnělo — obrovská děsivá hlava, kývající se, s šedými šupinami na krku, který byl stále napůl zahrabaný ve třetí duně. Zvíře mělo zle vyceněné zuby. Otevřelo oči — tmavé, ploché dračí oči.

„Nehýbej se,“ zašeptal Barda, jehož hlas byl skoro stejně tichý jako šustot padajícího písku.

Dračí hlava se zakolébala. Z tmavých šupin mu padal písek a proudil mezi povadlými ostny kolem vrčících čelistí.

„Pojď blíž, králi Deltory,“ zachrčel drak.

Lief se s překvapeným výrazem ve tváři postavil.

„Ne, Lief!“ varoval ho Barda. „Drž se zpátky! Tohle není skutečný drak, ale napodobenina, jako ta falešná nestvůra v Dračím hnízdě! Podívej se na tu barvu.“

Lief beze slova pohlédl dolů na Kouzelný pás. Barda se na něj podíval také a nejdřív spatřil, jak se rubín a elbait jasně třpytí. Ale pak, ještě než ho Lief sevřel do dlaní, si povšiml, že veliký ametyst, drahokam pravdy, plane jako fialový oheň.

Užasle sledoval, jak se Lief pohnul kupředu s jednou rukou na ametystu a druhou nataženou před sebe.

Drak jakoby vyboulil oči, když se Lief přiblížil. Pomalu svěsil krk, dokud neměl hlavu položenou na písku.

A když se Liefova natažená ruka dotkla chladného šedého hřebene kostí nad jeho očima, víčka poklesla a drak si silně a roztřeseně povzdychl:

„Skoro jsi mě zabil, králi. Často jsem tě během svého utrpení v duchu proklínal, to připouštím. Ale nakonec jsi přišel. Teď můžu jen doufat, že není příliš pozdě.“

* * *

Uběhly hodiny, než drak znovu promluvil. Lief zůstal po jeho boku s rukou položenou na čele zvířete.

Jak ametyst odváděl svou kouzelnou práci, tmavě šedá barva drakových šupin se pomalu proměňovala ve světle fialovou, potom v jasně fialovou. Postupně se mu ostny kolem čelistí napřímily a jeho napjatý výraz se uvolnil. Každou chvíli se vzpínal, jako by se chtěl osvobodit. Ale z písku stále vykukovala jen hlava a část krku.

Nakonec otevřel oči. Lief uviděl, že již nejsou temné, ale září jako bledé fialky.

„Už je ti líp?“ ozval se Lief.

Drak si slabě odfrkl. Je mi líp než předtím. Ale ne o moc. Teď vím, co je to být slabý jako kořist. Není to příjemné.“

„Ne, to není,“ souhlasil Lief.

Zaváhal a pak se rozhodl, že zariskuje.

„Co se ti stalo?“ zeptal se najednou. Jak to, že jsi skoro umřel, než jsme tě našli?“

„Jak?“ zaburácel drak a zvedl hlavu. Lief s Bardou uskočili. Drak zakašlal a položil si hlavu zpátky na písek.

„Cítil jsem tě na svém území,“ vyprávěl. „Cítil jsem, jak mě ametyst volá z velké dálky. Bylo to právě tak, jak předpověděl Dračí přítel. Slib, který jsem mu dal, vplul do mých snů a já se ve svém úkrytu pod pískem probudil.“

Šupiny na jeho hlavě a krku se zachvěly.

„Jenže duna od doby, kdy jsem se do ní zahrabal, vyrostla,“ pokračoval. „Písek byl těžký a já byl zesláblý hladu. Začal jsem se prohrabávat nahoru — ale pak jsi byl najednou pryč a já tu zůstal třet a neměl jsem sílu se osvobodit.“

Oči mu vyčítavě zaplály.

„Právě když jsme překročili tvé hranice, odneslo nás to na moře, ne naší vinou,“ snažil se mu vysvětlit Lief.

„Způsobil to Pán stínů,“ vložil se do toho prudce Barda, když drak tiše zavrčel. „Sami jsme kvůli tomu skoro zemřeli, draku!“

Drak na něj ztěžka pohlédl. „Dračí přítel tvrdil, že se vzbudím s tvým příchodem,“ řekl Liefovi. „Nezmínil, že bych u toho mohl umřít.“

„Myslím, že Dračí přítel — Doran — věřil, že pokud Kouzelný pás Deltory opět ponese Adinův následník, bude to znamenat, že byl Pán stínů zničen,“ hlesl Lief posmutněle. „Ale bohužel to tak není.“

Deltora je volná a sedm ptáků Ak-Baba už nehlídkuje na našem nebi. Ale Pán stínů je stále mocný. Dokonce i ve vyhnanství se nás snaží zničit.“

„Ach!“ Drak pokýval velkou hlavou. „Ano, mám takový pocit, že jsem si myslel, že to tak bude. Říkal jsem Dračímu příteli, že se Nepřítel nikdy nevzdá.“

Tluma se mu zkroutila. Jenže Dračí přítel mě samozřejmě neposlouchal. Dračí přítel byl divoký a netrpělivý. Soustředil se na svůj plán a nechtěl slyšet žádné námitky.“

„Chtěl tě zachránit,“ řekl Lief tiše, ale ucukl, když oči zvířete zaplály.

„Nemysli si, že se mi musíš omlouvat za Dračího přítele, mladý králi!“ zasyčel drak. „Dračí přítel byl nejlepší ze své rasy! Měl statečné srdce draka a byl to můj opravdový druh. Ale jenom pošetilci nechtějí vidět chyby na těch, které milují.“

Lief polkl a přikývl. Cítil se nesmírně mladý a neobratný.

Jiskřička zlosti v dračích očích zvolna pohasínala.

„Dračí přítel je už určitě mrtvý,“ pravil po chvíli. „Kdyby byl naživu, přišel by tě se mnou hledat. A váha písku, kterou na sobě cítím, mi říká, že uběhlo mnoho let od té doby, co jsme se rozloučili.“

„Ano,“ řekl Lief rozpačitě. Je mi to líto.“

„Ach.“ Drak se velmi zklidnil. „A jsou jeho ostatky pochované na nějakém důstojném místě v lidském městě? Nebo leží pod kamenem porostlým mechem někde v divočině, jak si to vždycky přál?“

Lief zaváhal. Viděl Bardu, že otevírá ústa, aby promluvil, a rychle ho pohledem varoval.

Drak byl slabý a zarmoucený. Teď nebyl čas přidělovat mu další starosti. Nechtěl, aby věděl, že Doranovi se nedostalo uznání a že vlastní lid ho dokonce prohlásil za blázna. Nechtěl, aby věděl, že jeho přítel zemřel při zoufalém, vyčerpávajícím hledání důkazu o existenci Čtyř sester — a zemřel nepochybně hroznou smrtí v rukou Pána stínů.

Toho povýšence stihl osud, jaký si zasluhuje...

Liefovi se sevřel žaludek při vzpomínce na ten chladný hlas syčící ze skomírajícího krystalu v kovárně v Del.

„Nevíme, kde Doran leží,“ odpověděl nakonec. „Nikdy se nevrátil z... ze své poslední dobrodružné výpravy.“

Drak přikývl, jako by ho to nepřekvapilo: „Pak se svým způsobem jeho přání splnilo.“

Naklonil hlavu a podíval se k nebi. „Je to zvláštní — přemýšlet o světě bez Dračího přítele. Cítím se divně a osaměle, protože když zemřel poslední z mého rodu, on zůstal mým jediným přítelem.“

Povzdechl si a znovu spustil hlavu do písku. „Ale velmi brzy ho uvidím a uslyším jeho smích tam, kde moji předci létají nad oblaky,“ povzdechl si. „On bude s nimi, tím jsem si jistý, protože vždycky říkal, že draci jsou mu bližší než jeho vlastní rasa.“

„Ale — ale jak to myslíš?“ zvolal Lief.

Drak na něj pohlédl poněkud překvapeně. „Umírám,“ řekl prostě. „Copak to nechápeš? Přišel jsi pozdě, králi Dekory. Zdá se, že ani amethyst mi už nedokáže pomoci. Myslel jsem, že možná... Ale je to k ničemu. Můj boj o život trval příliš dlouho. Nenajdu sílu, abych se vysvobodil, a tak se můj úkryt stane mou hrobkou.“

„To neříkej!“ vykřikl Lief.

„Proč?“ zeptal se drak. „Je to pravda.“

„Ale jsi uvězněný teprve jednu noc, draku!“ řekl Barda tónem, který by mohl použít pro povzbuzení vyčerpaného oddílu. „Určitě nejsi tak zesláblý!“

Drak na setinu sekundy sklouzl očima jeho směrem, pak pohlédl zpátky na Lief. „Utrpení na moři tvému příteli zatemnilo mozek,“ prohlásil zmateně. „Copak...?“

Najednou se zarazil. Zvedl hlavu a vyplázl jazyk, jako by ochutnával vzduch.

„Do zbraně, králi!“ zašeptal. „Někdo se na nás chystá.“

12. PŘEKVAPENÍ

Lief s Bardou vyšplhali na dunu a opatrně vykroukli přes vršek. Dívali se proti slunci, ale i tak v dálce viděli mihotavý, podlouhlý obrys.

Ta záhadná věc se rychle blížila — velmi rychle. Uprostřed byla tmavá, ale po stranách se jako křídla třepotaly zářivé barvy.

Vtom Lief pochopil, co vidí. Veliký obrys se rozdělil do pěti samostatných siluet — pěti postav blížících se ruku v ruce.

Postavy na koncích měly na sobě dlouhé splývavé šaty — jedny jasně červené, druhé modré. Mezi ostatními byla jedna vysoká a tmavá postava, na místě další byla vidět jen malá modrošedá šmouha a ta uprostřed. ..

Lief nevěřicně hleděl před sebe. Srdce se mu rozbušilo. V další chvíli už vyskočil na nohy, začal křičet a divoce mávat oběma rukama nad hlavou.

Barda volal a mával vedle něj, ale Lief si to stěží uvědomoval. Opilý radostí měl oči jen pro černovlasou dívku uprostřed mihotavé řady a uši vnímaly jen její vzdálené výkřiky nesoucí se k němu přes duny.

Uviděl černého ptáka, který se vznášel dívce nad hlavou.

Krej, pomyslel si Lief ohromeně. Krej už taky letí... ale — ale on s nimi sotva drží tempo! Jak to...?

A pak mu došlo, že postavy v hávech jsou Zena a Marilen z Torry, a pochopil — on sám už také letěl na křídlech toranského kouzla.

Ohromeně sledoval, jak těch pět postav uhání přímo k nim.

* * *

Dlouho si Lief bude pamatovat tohle shledání na místě, které se jmenuje Spící duny.

Jednak se objevila Jasmína, která mu postupně vyhubovala, potom se smála a nakonec plakala, když ho objala. S ní dorazil Josefův bývalý pomocník Raneš a rozzářil se štěstím po boku Marilen, když si potřásali rukou. Pak Zena, jejíž vrásčitá tvář radostí omládlá. A Manus z Raladinu na ně se sepjatýma rukama vykulil knoflíkovitě

oči, oněmělý stejně, jako když se s ním setkali poprvé, ale tentokrát úlevou.

Ale to nebylo všechno. Potom ještě následovala řada dalších překvapení.

Lief s Bardou zažili šok, když zjistili, že *Štěstěnu* nikdo z těch, kdo je hledali, neviděl a že nebyli nezvěstní jedinou noc, ale celých dlouhých deset dní!

Ostatní zas užasle zírali na ametystového draka uvězněného v duně.

Draka zase překvapilo rázné tvrzení Zeny, že neumře. A ještě víc ho zaskočilo, když zanedlouho poté se do dun přiřítila stovka Toranů, zvedli paže a odfoukli písek, který ho věznil, takže byl zase volný.

„Tohle jsem nečekal,“ řekl drak Zeně, když si protahoval mohutné končetiny a opatrně roztahoval pomačkaná křídla potažená písečnou krustou. „Smířil jsem se se svým osudem. Ale děkuji ti, toranská ženo.“

Strnule se uklonil.

Zena se také uklonila. „Bylo nám ctí ti pomoci, ametystový draku,“ odpověděla uctivě. „Necht' dlouho kroužíš po toranském nebi a tví potomci také.“

„Uvidíme,“ odvětil drak suše. A zvedl křídla k nebi.

* * *

Měli si hodně co vyprávět, čekala je spousta otázek a vysvětlování.

„Deset dní,“ zabručel Barda. Jak je to možné?“

„Zdá se, že na *Štěstěně* se zastavil čas,“ uvažoval nahlas Lief.

Pohlédl na moře a na okamžik měl pocit, že zahlédl tmavý členitý obrys a pohyby vesel.

Ztuhl, podíval se ještě jednou, ale viděl jen vodu pokrytou bílou pěnou a fialový odlesk draka, který se líně brouzdal na mělčině.

S bušícím srdcem se otočil zpátky ke svým společníkům. Zjevně si ničeho nevšimli.

„Přijel jsem do Tory podívat se na Světlo Špičáku,“ zvolal Manus. „Neměl jsem ponětí, že místo toho budu hledat ztracené přátele!“

Ta loď se objevila jen v mých představách, uklidňoval se Lief. Byl to stín — klam vytvořený jen mým vlastním strachem. To je vše.

„Byla to zlá doba,“ povzdechla si Zena. „To ráno, kdy Jasmína s Mily žádali o naši pomoc, jsme v Toře zaznamenali zvláštní stín, jako by se přes slunce přenesl mrak. Považovala jsem to za znamení, že už nežijete.“

„Nevěřila jsem tomu,“ přerušila ji Jasmína rázně.

„Ne, ty ne,“ přitakala Zena a usmála se. Omluvně pohlédla na Lief a s Bardou. „Nakonec byla Jasmína jediná, kdo ještě doufal, že vás najdeme živé. My ostatní jsme si byli jistí, že hledáme jen vaše utonulá těla — a Pás.“

Lief sevřel Jasmíne ruku, když naslouchal Zeninu vyprávění.

Každý den se Jasmína účastnila hledání. Každou noc pila vodu z Pramene snů a soustředila se v myšlenkách na Lief a. A po devíti nocích prázdnoty najednou Lief a uviděla — živého! — jak leží s Bardou na pobřeží v místech, kde se tyčily duny jako vlny ženoucí se z moře!

„Když mě Jasmína probudila a řekla mi o místě, které viděla, věděla jsem, že jsou to Spící duny,“ pokračovala Zena. „Okamžitě jsme vyrazili — ale přiznávám, že jsem tomu moc nevěřila. Jak byste se mohli ocitnout tak daleko na jihu, skoro na hranici našeho území, a přesto být stále naživu? Myslela jsem, že Jasmínin sen bylo spíše její přání než skutečnost. Jsem tak ráda, že jsem se mylila!“

Zapadalo slunce a toranské stany se třepotaly ve větru na dunách jako obří motýli. Plápolal tu veliký oheň a vůně jídla se mísila s příchutí moře. Ametystový drak, osvěžený a najedený, se přesunul na klidnější místo dál po pobřeží.

Lief, Barda a Jasmína, které Zena přísně vyzvala k odpočinku, seděli společně pod fialovou hedvábnou stříškou nedaleko od ostatních. Ochlazovalo se, ale nikomu z nich se nechtělo pohnout.

Odolali Zeninu naléhání, aby se vrátili do Tory a pár dní si tam odpočinuli. Zlá náhoda, která je tak zpozdila, je zároveň přivedla velmi blízko k jejich cíli. Chtěli pokračovat co nejrychleji dál.

Obtížnější však bylo odmítnout Ranešovo neodbytné přání přidat se k nim.

„Ať děláte cokoli, kamkoli jdete, určitě vám můžu být užitečný!“ obhajoval se Raneš, jakmile s nimi mohl mluvit o samotě.

„Ty už jsi užitečný,“ namítl Barda. „Copak nepomáháš znovu vystavět Soutok, město svého dětství?“

Ranešovy oči potemněly, odvrátil hlavu.

„To už je hotové,“ poznamenal. „Lidé, kteří se vrátili, mají bezpečný domov — i když jídla je málo, studna je zkažená a voda z Tora a Šíravý není pitná. Většinu času teď trávím v Toře. A Tora — ačkoli je to Marilenin domov — není tak úplně podle mého gusta.“

Lief si to dokázal živě představit. Ranešova láska k Marilen ho přivedla do Tory, ale poklidný, uhlazený život kouzelného města mu zjevně nevyhovoval.

Stejně jako by nevyhovoval mně, pomyslel si Lief. Raneš se určitě těžko vyrovnává s tím, že žádné z požitek, které Tora poskytuje, se nedají využít pro lidi strádající za jejími hradbami. Jídlo ze stolu jeho tchána mu musí chutnat jako prach a popel.

Raneš zkroutil ústa do žalostného úsměvu.

„Také jsem v Toře snadno dostupný pro Josefa,“ povzdechl si. „Skoro každý den od něj přiletí poštovní pták s dopisem, kde si stěžuje na Paffiny chyby a prosí mě, abych se vrátil do Del. Ale jak bych se mohl vrátit?“

Zoufale zakroutil hlavou. „Ani nevím, jestli vůbec chci strávit zbytek života prací v knihovně! A i kdybych chtěl, nemůžu opustit Marilen! Ale jak můžu neustále odmítat Josefa, když jsem mu tolik zavázán a on má takové potíže? Připadám si jako v pasti!“

Zamračil se, jako by měl pocit, že odhalil příliš mnoho. Bez dalšího slova pak odkráčel přes duny.

Společníci se za ním dívali.

„Je mi ho tak líto,“ řekla Jasmína. „Vím, jaké to je — cítit se zbytečný a v pasti. Tak jsem se cítila v paláci v Del předtím, než jsem se pustila do výcviku poštovních ptáků. Bylo to jako mučení.“

„Raneš musel bojovat o holé živobytí příliš dlouho, než aby si mohl zvyknout na život, kde je díky kouzlu všechno tak snadné,“

přidal se Barda. „Ale nemůžeme ho vzít s sebou. Svoje problémy si musí vyřešit sám.“

Rozhostilo se ticho. Jasmína začala krmit Filliho nějakými oříšky, které našla v kapse. Barda vytáhl záhadnou krabičku, kterou si nesl celou cestu z Osminských vrchů.

Lief ho netečně sledoval. Z vyřezávaného povrchu malé kostky teď vyčuhovaly dvě hladké tyčinky, ale krabička zůstávala nedobytně zamčená. Uvažoval, jestli Barda vůbec někdy odhalí její tajemství.

Opřel se a pod pláštěm mu zašustil papír. S leknutím si vzpomněl na malý zapečetěný balíček, který mu Zena nenápadně předala.

„Zprávy z Del zaslané ještě předtím, než tam mohla dorazit zpráva o vašem zmizení,“ zašeptala a Lief si strčil balíček do kapsy kabátu, že ho otevře později o samotě.

Unaveně balíček vytáhl a odloupl nehtem palce pečeť.

Uvnitř byly tři malé smotané papírky. Skoro se bál je rozbalit. Věděl, že zprávy z Del nemohou být dobré.

První papír byl popsáný písmem, které dobře znal.

Lief smutně potřásl hlavou. Uvědomil si; že ho Barda s Jasmínou pozorují, a zprávu jim podal.

„Není šifrovaná?“ podivil se Barda, když pohlédl na dopis.

„Myslím, že nebyl čas psát v šifrách,“ odpověděl Lief. „Zmar čekal, že se v Toře zdržíme jen pár hodin, a chtěl mít jistotu, že nás jeho zpráva zastihne. Ale ta zpráva svým způsobem zašifrovaná je.“

Jasmína si pečlivě přečetla lístek od svého otce.

LIEFE

mám radost, že jsi v pořádku. Díky
za zaslání nezvyklého vzorku flóry, který mi
připadal velmi zajímavý...

Všel se to hemží zvěstmi o tvých cestách a místě pobytu.
Nepochybně se zprávy o tvých posledních dobrodružstvích
velmi brzy dostanou k nudačkářským uším
a způsobí ještě větší zájem. Doufám, že tě to
nebude příliš obtěžovat.

Vím, jak nepříjemné je hledat spolehlivý způsob
zasílání zpráv, když jsi na cestách, takže
počítám s tím, že se nějakou dobu neozveš.
Brzy očekávám Šarn a sdělím jí všechny
tvé novinky.

Pozdravuj Bardu s Jasminou.

Zmar

P. S. Přikládám zprávu od Josefa, který
ti touží napsat už celé týdny.

Velmi mu chybíš ty i Raneš.

Je velmi zhubavý, ale i přesto se
obávám, že s ním nedokážu mít
dost teplovosti.

„To teda je!“ zvolala. Její skutečný význam je pod těmi obyčejnými slovy skrytý. Má radost, že jsme zničili Severní sestru. Poznal bulongovou šišku, takže ví, že jsme zprávu poslali z Hory děsu. Va-

ruje nás, že Pán stínů se teď bude ještě víc soustředit na to, aby nás zastavil...“

„To víme až moc dobře,“ odfrkl si Barda.

„A radí nám, abychom mu neodepisovali příliš brzy,“ řekl Lief. „Podle všeho se strachuje ještě víc než dříve, aby dopis nepadl do nesprávných rukou. Jenom věty o ubohém Josefovi na konci mají svůj běžný význam.“

Vrátil se k Josefovu dopisu — dvěma stranám narychlo vytrženým z malého zápisníku.

Usmál se. Josefa asi pěkně zlobilo, že musel poslat takhle otrhaný dopis! Bylo to proti jeho zásadám.

Rychle přelétl očima první stránku.

Lief se zamračil. Vzal druhou stranu, která se ukázala být ještě zmatenější než ta první.

„Co to ten starý mluvka píše?“ zívł Barda.

„Říká, že je Zmar náladový a že jsme v nebezpečí,“ shrnul Lief stručně.

Jasmína se zasmála. „No, to jsou tedy novinky,“ poznamenala. „Píše ještě něco?“

Lief si znovu povzdechł. „Myslí si, že studiem Doranových map a zápisů zjistil, kam jdeme. Chce, abych mu sdělil, jestli má pravdu.“

Barda zvedł hlavu. „Předpokládám, že to neuděláš.“

„To víš, že ne.“ Lief se zamračil, lehl si a zavřel oči.

Nelíbilo se mu pomyšlení, že Josef marně čeká na odpověď na svou naléhavou žádost.

Výsosti,

mám v hlavě velký zmatek. Právě jsem se doslechl, že ti mohu konečně poslat zprávu, pokud si pospíším. Kéž bych se to dozvěděl dřív, ale nesmím si stěžovat. Od té doby, co jsi odjel, jsem odložil práci na své nové knize. Místo toho jsem studoval jisté důležité mapy a zápisy v Letopisech Deltory s nadějí, že ti pomohu při plánování dalších etap cesty. Výsledky studia mne šokovaly víc, než dokáží vyjádřit. Jestli se nemýlím, jsme ve velkém nebezpečí.

Bojím se o tebe i ostatní.

A bylo tu ještě něco. Lief se zamračil o to víc. Dřív si úzkostlivého starého knihovníka příliš nevšímal — a litoval toho. Josef byl bystrý a znal Letopisy Deltory jako nikdo jiný.

...Jsou další věci, které mne znepokojují.

„Liefe!“

Modlím se, abych se zmýlil, ale jen ty můžeš
potvrdit, jestli to tak je. Zmar mi odmítá říci,

kam míříš. Možná to, jak tvrdí, sám neví.

Poslední dobou začal být velmi rozladěný.

Bojím se, že mi nevěří. Doufám, že nezadrží
tento dopis, protože jsem byl příliš otevřený.

Prosím, rychle odpověz. Kromě výše
nastíněných nebezpečí jsou tu další
skutečnosti, které mne znepokojují, ale dosud
jsem nedokázal odhalit, co přesně to je.

Kdybych jen mohl soustředěněji přemýšlet...

Musím končit. Zmar je na chodbě a
rozzlobeně volá, abych mu svůj dopis předal.

Ve spěchu

Josef

Lief prudce otevřel oči. Stál před ním Manus, drobnou tvář měl staženou do omluvného úsměvu.

„Omlouvám se, že tě ruším, Liefe,“ začal tiše Manus. „Ale musím splnit jeden slib.“

Vytáhl malý balíček zabalený v bílém papíře a převázaný provázkem.

„Na cestě z Raladinu do Tory jsem se zastavil v Tomově obchodě, abych si na cestu koupil balíček Samopeček,“ vysvětloval. „Tom mi dal tohle. Řekl, že je to pro vás.“

13. PODIVNÉ NOVINKY

Lief upřeně hleděl na Manuse s údivem a narůstajícími obavami. Jak mohl Tom, ten podivný obchodník z Plání, vůbec uhodnout, kde je? Nikomu kromě Zmara neřekli, že mají v plánu navštívit Toru. Dokonce ani Milové nevěděli, kam letí, dokud nebyli ve vzduchu.

Přesto na Špičák přišel víchr, připomněl Lief sám sobě. Vítr ze Země stínů, který nás smetl nad moře a všechny nás skoro zabil. Pán stínů věděl, kde nás najde. A teď, zdá se, i obchodník Tom...

„Manusi, tys řekl Tomovi, že se se mnou uvidíš v Toře?“ zeptal se zostra.

Manus vytřeštil oči. „Ale ovšem, že ne! Jak bych mohl?“ zapíštěl. „Sám jsem to nevěděl! Myslel jsem, že stále cestujete po severovýchodě, a to jsem také řekl Tomovi. Vlastně jsem mu řekl, že by si měl ten balíček nechat, protože zanedlouho nejspíš osobně navštíví jeho obchod.“

„A co na to Tom?“ zeptal se Barda.

Manus pokrčil nos. Jen se významně usmál a prohodil, že bych vás mohl potkat, když to budu nejméně čekat. Prý vám mám dát tenhle balíček jako malou pozornost, ale nikdo jiný o tom nesmí vědět.

Všiml si, že společníci pohlédli jeden na druhého, a začal vypadat ustaraně.

„Zdá se, že vás to netěší,“ zamumlal. „Snad jsem neudělal nějakou chybu.“

„Ne, ne, Manusi!“ uklidňoval ho Lief honem. Jenom nás to převkapilo, to je vše.“

Vzal si balíček a převrátil ho v rukou. Nebylo na něm vůbec nic napsáno.

„Otevři to, Lief,“ pobídla ho zvědavě Jasmína.

Lief stáhl provázek. Balicí papír se sesunul a objevila se lahvička zápalných korálků a balíček velkých kulatých bonbonů s růžovými pruhy, které silně voněly po mátě.

„Tedy!“ zvolal Manus a naklonil se blíž. „Poslal vám dárek!“

„Dárek od Toma?“ odsekl Barda. „Tomu nevěřím. Ten chlap se stará jen o obchod. Nikdy nikomu nic nedal zadarmo, pokud ho k tomu nedonutili!“

„Není tam nějaký dopis?“ zeptala se Jasmína.

Lief zakroutil hlavou. Uhladil silný bílý balicí papír a prohlédl si ho ve slábnoucím světle. Obě strany byly hladké a netknuté.

Manus se ohlédl přes rameno k ohni. „Torané si myslí, že jsem přivezl svou flétnu,“ prohodil. „Říkají, že by uvítali trochu hudby.“

„To my také,“ řekl srdečně Barda. „Tak si pro ni dojdí.“

Manus se zazubil a odcupital.

Tři společníci se na sebe podívali a pak pohlédli na balíček pruhovaných sladkostí ležící před nimi v písku.

„Vypadají a voní velmi dobře,“ zasníl se Lief toužebně. „Ale troufám si tvrdit, že bychom byli hlupáci, kdybychom je snědli.“

„To máš pravdu!“ souhlasil Barda. „Nejlepší by bylo zahrabat je nebo hodit do ohně.“

„Proč by nás Tom chtěl otrávit?“ zvolala Jasmína. Je to možná rošťák, ale určitě ne padouch. Uhodl, kde v Deltoře právě jsme, ale to z něj ještě nedělá nepřítele. Vždyť i Josef tvrdí, že ví, kde jsme, a Josefa ze zlých úmyslů nepodezíráme.“

„Josef tvrdí, že mu Zmar nevěří.“ Lief se zamračil. Byl to obrovský šok, že navzdory vši opatrnosti ví o jejich cestě a místě pobytu tolik lidí.

Jasmína si odrkla. „Zmar nevěří nikomu kromě sebe,“ podotkla.

K uším se jim v chladném větru donesly sladké tóny Manusovy flétny.

Jasmína zvedla lahvičku zápalných korálků a zamyšleně jimi zatrásla. „Aspoň víme, co je tohle,“ uzavřela. „Možná nám na další cestě hodně pomohou. Teď jeden vyzkouším, pro jistotu.“

Vyhrabala v písku před sebou mělký dolík, pak zlomila pečeť na lahvičce a vytáhla jeden korálek. Položila ho do díry.

„Ustupte,“ požádala je. Jen pro případ...“

Lief s Bardou se odsunuli dál pod stříšku.

Jasmina si dřepa dostatečně daleko, napřáhla ruku a prudce bouchla do korálku rukojetí dýky.

Korálek vzplanul. Nic jiného se nestalo. Po chvíli Jasmina přidala další korálek a brzy si všichni užívali tepla a světla z malého, ale veselého ohýnku.

Barda natáhl ruce nad plameny a zakroutil hlavou. „Takže to *byl* jenom dárek,“ zabručel. „A navíc vítaný. Ale je to celé velmi podivné.“

Lief se sehnul, aby odsunul sáček bonbónů a odhozený balicí papír od ohně. Ale jakmile to udělal, uviděl něco, co ho velmi překvapilo.

Uprostřed papíru se objevila slova. Tmavě hnědá slova, která tam předtím nebyla.

Prudce zvedl papír. Byl tuhý a horký.

„Tom přece jen poslal zprávu!“ zalapal po dechu. „Zprávu psanou inkoustem, který je neviditelný, dokud se nezahřeje.“

Vážení zákazníci,

Jak víte, Tom není na ničí straně. Nezajímá se o věci, které se ho netýkají. Přesto vlivem okolností, které nemůže změnit, se zdá, že vaše současné konání se Toma týká víc, než by si přál. Možná to tak mělo být. Dám vám jednu dobrou radu: kdybyte šli kolem obchodu patřícího ženě jménem Ava, zastavte se v něm. Ava je marnivá, výstřední bytost, ale vidí víc než většina ostatních a může vám sdělit řadu užitečných věcí, když bude chtít. Také pronajímá lodě. Ava vždycky zbožňovala pruhované mentolky. Přiložený balíček zlepší její náladu a přesvědčí ji, aby vám pomohla. Bylo mi potěšením vám posloužit.

TOM

*Poznámka: 1 lahvička zápalných korálků – 1 zlatý.
1 balíček pruhovaných mentolek – 2 stříbrné.
Prosím vyrovnejte tento účet, jakmile to bude možné.

**Poznámka: Ava je mimochodem Tomova sestra. Byl by raději, kdybyte se o tom nikomu nezmiňovali. Musí pamatovat na svou pověst.

***Poznámka: Tento dopis spalte.

Barda užasle zíral na papír. „Tak proto poslal zápalné korálky, aby se ujistil, že si hned zapálíme oheň!“

Lief zvedl hlavu od dopisu a pohlédl užaslým společníkům do očí.

Jasmína se vzpamatovala první.

„Já žasnu,“ vydechla. „A nejvíc asi z toho, že Tom má sestru! Neumím si ho představit jako dítě a součást rodiny.“

„Přesto zřejmě kdysi *byl* dítětem,“ zabručel Barda. „A vypadá to, že jeho sestra byla stejně divný ptáček jako on sám.“

„Možná ještě divnější,“ dodal Lief. „Ale kdoví, jestli ji vůbec někdy potkáme. Svůj obchod může mít kdekoli.“

Přesto si opatrně zastrčil sáček pruhovaných mentolek do kapsy kabátu. Cítil se napjatý a znepokojený zároveň.

Něco na tom dopise se mu nezdálo. Nebyla to jen skutečnost, že Tom ví, že jsou na západě. Bylo v tom něco dalšího — něco, co by měl vědět, ale unikalo mu to.

Pomalů zmačkal papír a hodil ho do ohně. Oheň vzplál. Jeden rádek se v plamenech rozjasnil.

Možná to tak mělo být.

Potom papír zčernal a rozpadl se na popel.

* * *

Další ráno, brzy po svítání, společníci opustili Spící duny. Odešli sami, i když ne tak úplně, protože Torané v myšlenkách odešli s nimi a urychlili jejich putování.

Barda byl z nich tří jediný, kdo dosud nezakusil rychlost toranského kouzla. Dlouho jen vyjeveně koukal, jak mu nejdřív duny a pak široká pobřežní cesta rychle klouzaly pod vznášejícíma se nohama.

Nakonec dokázal promluvit. „Tohle je neuvěřitelné,“ zamumlal chraplavě. „Vždyť jsme urazili půldenní štreku za pár minut! Kdyby se tak tohle kouzlo dalo ovládnout — a používat v celé Deltoře. Pomyslete, co by to znamenalo!“

„Torané se snažili,“ zareagovala Jasmína. „Nebo tak mi to aspoň vyprávěla Marilen. Ale za hranicemi jejich území tahle síla slábne a nakonec přestane fungovat úplně. Jenom mezi Del a Torou je spojení silné, protože ho vybudovali jejich předci.“

Filli jí vykukoval zpod límce a troufale štěbetal na Kreje, který letěl vedle nich. Krej hlasitě zaskřehotal.

„Nežárli, Kreji,“ zazubila se Jasmína. „Brzy zase poletíš před námi, jak se sluší.“

A zanedlouho se jejich rychlost skutečně snížila. Stále ještě cestovali daleko rychleji než normální chůzí, ale okolí už nevnímali jako

rozmazané šmouhy. Ted' už viděli divoké vlny po své pravici a nalevo občas zahlédli rozpadlý opuštěný dům.

„Vidíte? Překročili jsme hranice,“ upozornila Jasmína Bardu, když se Krej s vítězoslavným výkřikem dostal před ně. „Kouzlo slábne.“

A my jsme v zemi diamantu, pomyslel si Lief. Podíval se dolů na Kouzelný pás. Veliký diamant blikal ve slunečním světle.

Položil ruce na drahokam, zavřel oči a snažil se přimět diamantového draka, aby se probudil a přišel k němu. Ale necítil žádné zvláštní teplo, žádnou reakci.

V duchu viděl Doranovu mapu dračích území a ten prázdný, široký pás země diamantu.

Až dorazíme k Ostrovu smrti, diamantový drak ucítí Kouzelný pás, uklidňoval sám sebe. Ať leží kdekoli, jakkoli daleko, vzbudí se a přijde ke mně jako ostatní draci.

Přijde, pokud bude moci, ozval se hlas v jeho mysli. A Lief se ve vzpomínkách vrátil k ametystovému drakovi, se kterým se za úsvitu rozloučil.

„Takže ty si odnášíš ametyst, ačkoli jsem stále příliš slabý, než abych mohl létat,“ zaprotestoval obrovský tvor.

Lief polkl. „Promiň,“ řekl.

„Nemá cenu se trápit tím, s čím se nedá nic dělat,“ odpověděl drak. „Ted', když jsem trochu silnější, cítím na mém území jed. Jeho zlý zdroj je na jih odsud — za mými hranicemi. Diamantový drak ti musí pomoci porazit ho. Není to tak?“

Lief si stále pamatoval vlnu úlevy, která ho zaplavila, když slyšel tato slova vyřčená tak klidně a s takovou důstojností.

„Modlím se, aby vám drak síly a čistoty pomohl, jak má určeno,“ pokračoval ametystový drak. „Ale kdyby vás měl zklamat, povolej mě k sobě. Pokud to bude v mých silách, přijdu. Udělám to z lásky k Dračímu příteli. Víím, že by si to přál.“

„Děkuji, ametystový draku,“ vysoukal ze sebe Lief. Velmi ho to dojalo.

„A když mě budeš volat, králi Deltory,“ dokončil drak, „nejlépe tě uslyším, pokud mě zavoláš mým skutečným jménem. Zní... Veritas.“

Poslední slova pronesl tiše, tak tiše, že se Lief musel naklonit, aby je slyšel. Napřímil se a byl si vědom obrovské pocty, které se mu dostalo.

„Děkuji ti, Veritasi,“ řekl pokorně. „Přísahám, že nikdy tvé jméno nezneužiju a budu ho ctít. Moje skutečné jméno je Lief.“

Drak přikývl, ale víc neřekl. A Lief ho bez dalších slov zanechal tam, kde se nehybně krčil v písku.

„Podívej! Před námi! Lief, koukej!“

Lief rychle otevřel oči, když uslyšel Jasmínin hlas. Zamrkal. Srdce se mu rozbušilo.

Dostali se za zatačku silnice a najednou byl konec jejich cesty na dohled. Už neviděli oceán jenom po své pravici, ale také vlevo a daleko před sebou.

Před nimi se rozprostíral dlouhý úzký pás pevniny, lemovaný mořskou hladinou. Zabodával se do modrého moře jako hubený placatý prst se skálou místo nehtu a táhl se pryč do dálky k...

Lief byl oslněn. Na konci výběžku se něco blýskalo — zářilo to jako Světlo Špičáku na Veřině obraze.

„Co je to?“ zvolal Barda. „Mohl by to být další maják? Myslel jsem...“

Krej jim divoce zakrákal nad hlavou.

Je to ostrov!“ vykřikla Jasmína.

Lief užasle utíkal kupředu a přimhouřenýma očima si ověřil, že je to tak. Zdroj oslnivého světla vystupoval z moře nedaleko od konce výběžku.

Vysoký, strmý a pustý Ostrov smrti zářil, jako by byl ze skla. Každá ploška se třpytila a blýskala ve slunci, jako by sám ostrov tvořil jeden veliký diamant.

Před obrovskou zářivou masou se za pruhem zvířené pěny něco červenalo.

První ostrov, pomyslel si Lief. Ten menší ze dvou, které jsou na mapě. Září jako rubín, právě jako ten druhý připomíná diamant.

A pak, když zamířil zrak k pevnině, uviděl něco, čeho si díky jasnému světlu Ostrova smrti na první pohled nevšiml.

Na konci skalnatého výběžku se nad zemí třpytil obrys, který na pozadí modrého moře a nebe plál jako stříbrný maják.

14. AVA

Lief přimhouřil oči a pohlédl na lesklý obrys. Téměř ihned si uvědomil, že to není záhadný obraz třepotající se ve vzduchu, ale veliká kovová cedule. Byla připevněná ke střeše malého domku, který byl tak nízký, kulatý a hnědý, že vypadal, jako by vyrůstal ze skály.

Avin obchod, pomyslel si a rukou se dotkl sáčku pruhovaných mentolek v kapse kabátu.

Věděl, že by měl být udivený, že našli Avin obchod — jakýkoli obchod — právě tady, na takovém divokém a opuštěném místě.

Přesto ho to nepřekvapilo. A pomalu si připouštěl to, co v skrytu duše věděl celou dobu.

Tom by neposlal dopis a dárek pro Avu, kdyby si nebyl jistý, že tudy Lief, Barda a Jasmína půjdou. Byl si jistý, že společníci míří na Ostrov smrti. A věděl, že jeho sestra může pomoci.

...vidí víc než většina ostatních a může vám říct řadu užitečných věcí... také pronajímá lodě...

S očima přimhouřenýma před jasem ostrova společníci vyrazili vpřed a sotva postřehli, že už jsou zase nohama na zemi a normálně jdou.

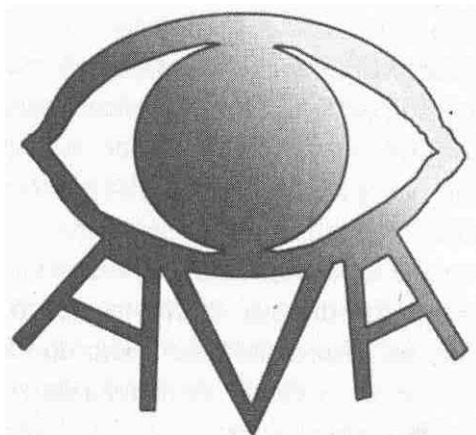
Pevnina se stále zužovala. Nakonec dorazili k místu, kde se silnice stáčela a vracela k pobřeží. Před nimi už byl jen členitý skalnatý výběžek vedoucí ke dvěma ostrovům.

Avino obydlí se zářivým vývěsním štítem bylo posazené téměř na špičce tohoto výběžku. Společníci sešli z cesty a vydali se s hlavou sehnutou před větrem ke stavení.

„Dost divné místo pro obchod,“ poznamenal Barda a zastínil si oči, aby si prohlédl skálu a moře za ní.

„Možná tohle místo kdysi nebylo tak opuštěné,“ uvažoval nahlas Lief. „Pobřežní cesta je dost široká — a proč by někdo dělal takovou silnici, kdyby po ní neměl kdo jezdit?“

„Krom toho je Avin poutač stejný jako ten Tomův,“ podotkla Jasmína. „Dá se přečíst z obou stran, takže je vidět z cesty i z moře. Možná měla zákazníky, kteří k ní jezdili lodí.“

„Pokud měla, už je nemá,“ prohlásil Barda drsným hlasem. „Dnes se v těchto vodách žádné lodě neplaví.“

Lief na něj pohlédl. V jeho hlase zaznamenal podivný tón.

Barda se odvrátil od oceánu a zamračeně hleděl na špičky bot. Zkřivil pus a pěsti měl zaťaté.

Lief se najednou polekal. Rychle pohlédl na moře. Ale nebylo tam nic zvláštního. Jediné tmavé místo na bílé hladině byl slabý porost chaluh plovoucích poblíž trpytivého ostrova.

Pokud Barda spatřil něco jiného — například loď se zlomeným stěžněm a pomalu se pohybujícími vesly — už to zmizelo.

Nebo to tam vůbec nebylo, přesvědčoval sám sebe rozhodně Lief. Je přirozené, že nás vzpomínky na *Štěstěnu* pronásledují. Ale nesmíme padnout do pasti a uvěřit, že loď duchů opravdu pluje v našich stopách. To by bylo šílenství.

Na tváři ucítil studenou spršku mořské vody. Vlny mu připadaly velmi hlučné. Podíval se před sebe a zaskočilo ho, že už skoro došli na konec pevniny.

Za pásem moře se třpytil červený ostrov a vysoký, zářivý vrchol Ostrova smrti se blýskal ve slunečních paprscích. A vtom Lief uviděl, že ostrovy jsou spojeny chatrným skalním mostem — přírodním obloukem, který se klenul nad zvířenou vodou.

Ale ještě blíž se blyštěla známá cedule. Avin obchod stál přímo před nimi.

Hnědý, jakoby příkrčený domek postavený z kulatých kamenů porostlých mořským mechem byl ve skutečnosti větší, než jak vypadal z dálky.

Přední část s dveřmi uprostřed a okny se zavřenými okenicemi připomínala skromnou chalupu. Zadní část domku byla vyšší a měla holé stěny bez oken.

Přístřešek na loď, pomyslel si Lief. Znovu zabořil ruku do kapsy kabátu, jako by balíček pruhovaných mentolek, který tam měl schovaný, sloužil jako talisman.

Kdyby diamantový drak odpověděl na jeho volání, mohl by donést jeho i společníky přímo na Ostrov smrti. Ale na to nemohli spoléhat. Drak se možná vůbec neobjeví. Nebo by mohl přijít, ale nebude se mu chtít odnést je. Potřebují loďku.

Společníci se pomalu přiblížili k obchodu. Nízká střecha byla pokrytá suchými řasami. Vítr svištěl kolem zdí, rachotil okenicemi a trhal kouř stoupající z komína na šedé chomáčky.

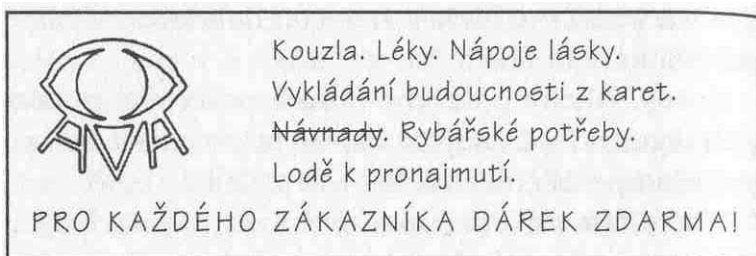
Na dveřích byla připevněná malá cedulka.

„Ava je čarodějnice!“ sykla Jasmína.

„Spíš podvodnice, která je ve svých obchodech stejně mazaná jako její bratr,“ zamručel Barda. Ukázal na poslední řádek cedulky. Jestli si vzpomínám, *Tom* také slibuje dárek zdarma pro každého zákazníka.“

„To ano,“ zašeptal Lief. „Ale dá vám ho, jen když si o něj řeknete. Zajímalo by mě, jestli je jeho sestra stejná.“

„V
stu
pte,
přá
te-
lé,
po-
kud
přicházíte v dobrém!“

Všichni sebou trhli, když se zevnitř obchodu ozval nakráplý hlas. Lief nervózně letmo pohlédl na své společníky, opřel se do dveří a ty se otevřely.

Uvnitř bylo teplo a velmi šero, neboť jediné světlo vycházelo z ohně hořícího v krbu. Ve vzduchu byly silně cítit byliny a kouř.

Lief zamžoural v přítmí a nejdřív si všiml, že stěny místnosti, do níž vstoupili, jsou od podlahy ke stropu obestavěné regály. Každá police byla přeplněná sklenicemi, lahvičkami, plechovkami a krabičkami.

Pak zaregistroval v křesle vedle ohně shrbenou postavu zahalenou do pláště s kapuci, ušitého pouze z černých a bílých per mořských ptáků.

„Našli jste Avu,“ zašeptala postava. „Co si přejete?“

Lief se nadechl, ale nedostal ze sebe ani slovo.

„Nápoj lásky?“ zamumlala Ava. „Ne. Vidím, že to není potřeba. Pak tedy nějaký lék? Ne... zatím ještě ne.“ Nepříjemně se zachichotala.

Barda si odkašlal. „Rádi bychom si pronajali loď prosím, dobrá ženo,“ řekl hlasitě.

Ava zvedla hlavu.

Liefovi poskočilo srdce. Tvář lemovaná kapuci pláště z peří byla pokrytá křídově bílým pudrem, dokonce i na úzkých rtech. Podél propadlých tváří visely zplihlé tmavě hnědé vlasy. Oči měla zakryté těsně uvázanou páskou z černého hedvábí.

Pak si Lief poprvé všiml bílé hůlky opřené o opěradlo křesla.

Ava má ve znaku oko — a je slepá!

...vidí víc než většina ostatních...

„Nemám žádné lodě k pronajmutí,“ odbyla ho Ava lhostejně.

„Na vývěsce na dveřích píšete, že máte!“ zvolala Jasmína.

Žena pokrčila rameny. „Teď mám jen jednu loď,“ oznámila suše. „Nechce se mi ji půjčovat cizím lidem.“

Tenké bílé rty se jí malinko zkroutily v koutcích. Na zlomek okamžiku Lief zahlédl tajemnou podobnost s Tomem.

„Tvůj bratr nám o tobě řekl, Avo,“ vyhrkl rychle, než Barda s Jasmínou stačili říct cokoli dalšího.

„Bratr?“ Postava v křesle znehybněla.

„Tvůj bratr Tom je — náš přítel,“ řekl Lief a zašmátral v kapse po pruhovaných mentolkách. „Řekl nám, že bys nám mohla pomoci — když se ti bude chtít. Posílá ti dárek.“

Opatrně přešel ke křeslu a podal jí sáček se sladkostmi. Zdálo se, že se Ava maličko uvolnila. Zavětrila nosem, ale nepohnula se.

Lief jí položil dárek do klína a uskočil zpátky. Zatajil dech, když se zpod pérového pláště vyplížily ruce zahřáté tlustými černými vlněnými rukavicemi a pevně sevřely sáček.

„Pruhované mentolky,“ povzdechla si žena. „Ach, Tom si vždycky pamatuje, co má jeho malá sestřička nejraději. Chytrý Tom! Ale on byl přece vždycky nejchytřejší z nás všech, dokonce i za starých časů. Nebo se to o něm aspoň říkalo.“

Trochu naklonila hlavu.

„To se Tomovi nepodobá, že by přiznal náš příbuzenský vztah,“ uvažovala nahlas. „Tom si váží svého soukromí stejně jako já. Musí mít zvláštní důvod, proč vám pomáhá. Zajímalo by mě jaký?“

Znovu se jí rty zkroutily do kapánek posměšného úsměvu. Lief opět ucítil bodnutí, jako by tuhle osobu znal.

Ale tentokrát... tentokrát to bylo jiné. Tentokrát mu ten úsměv nepřipomínal jenom obchodníka Torna, ale i někoho jiného.

Zatajil dech, když ho ovládly vzpomínky.

Je to věc obchodu...

Vlivem okolností, které nemůže změnit... vaše současné konání se Toma týká víc, než by si možná přál... možná to tak mělo být...

Tom byl vždycky nejchytřejší z nás všech... z nás všech...

Jistě!“ vykřikl nahlas.

Odhalil tu podobnost — semknutá, široká ústa, hubená tvář, dlouhé končetiny, ten posměšný úšklebek — to všechno už viděl na vlastní oči! Ale tenkrát mu to nedošlo. Neuvědomil si...

Barda s Jasmínou na něj upřeně hleděli. Avin úsměv se vytratil.

Lief si olízl rty. „Myslím, že Tom nemohl jinak než nám pomoci, Avo,“ řekl. „Měl pocit, že nám to dluží. Nějak zjistil, že jsme se dostali do křížku s jeho bratrem — a tvým. S mužem, kterého známe jako Smíška Jacka.“

Jasmína s Bardou zalapali po dechu. Avina ramena pod pláštěm z perí strnula.

„Ten muž není můj bratr,“ zaskřehotala.

„Myslím, že je,“ nenechal se odbýt Lief. „Ta podoba je...“

„Jack, Tom a já máme společnou krev, to je pravda,“ přerušila ho hrubě Ava. Jako děti, doma v Pláních, jsme prý byli napohled k nerozeznání a naše mysli se dokázaly spojit, jako bychom byli tři části jednoho celku. Ale když jsme dospěli, vydali jsme se každý vlastní cestou. Tom neodešel tak daleko. Já šla velmi daleko, k moři, kde jsem vždycky toužila žít, i když ho nikdy nespatřím...“

Hlas se jí vytratil.

„A Jack?“ pobídl ji nenásilně Lief.

Jack odešel... nejdál z nás všech.“ Její bílé rty se roztřáslly. Oči-vidně se snažila uklidnit a potom rychle pokračovala.

„Kdysi dávno Jack provedl volbu, kvůli které jsme se s ním já i Tom navždy rozešli. Proto tvrdím, že už není náš bratr. Čas od času v temných koutech naší mysli stále šeptají útržky jeho myšlenek jako zlí duchové. Stále je naší součástí. Ale je naším nepřítelem.“

„Je i naším nepřítelem, Avo,“ povzbudil ji Lief laskavě. „A ještě větší Nepřítel, kterého nazývá svým pánem, se snaží zničit naši zemi. Prosím, pomoz nám! Půjč nám svou loďku!“

„A když to udělám, kam s ní pojedete?“ zeptala se Ava. Čekala na Liefovu odpověď, s hlavou ke straně, s ústy sevřenými do rovné, tvrdé linky.

Je to zkouška, pomyslel si Lief. Viděla nebo uhodla, kam chceme jet. Čeká, jestli jí budeme lhát.

„Musíme plout na Ostrov smrti,“ prohlásil odhodlaně.

„Takže jste se rozhodli, že mi budete důvěřovat,“ zamumlala Ava. Zabořila se zpátky do křesla a složila ruce pod plášť. Pruhované mentolky jí sklouzly z klína a spadly na zem, ale zdálo se, že si toho nevšimla nebo je jí to jedno.

„Výborně,“ řekla. „Pak slyšte, co vám řeknu. Na Ostrově smrti nemůže přistát žádná loď. Moře je kolem jeho skal rozvířeně jako vroucí mléko. Abyste se na něj dostali, musíte nejdříve doplout na Červený ostrov a přejít po skalním mostě.“

„Zní to až příliš snadně,“ namítl Barda.

Ava zvedla hlavu. Na hedvábné pásce, kterou měla ovázané oči, se zaleskl odraz světla z ohně.

„Cesta na ostrov je možná snadná,“ řekla pomalu. „Ale sám ostrov je něco jiného. Nemůžu vám o něm nic říct — jen to, že nikdo,

kdo na něj vkročil, se už nevrátil, pokud si ceníte života, zapomeňte na něj a jděte si svou cestou.“

Lief zamrazilo v zádech, když se usmála.

15. ČERVENÝ OSTROV

O hodinu později už Lief s Bardou veslovali na Avině malé otlučené loďce přes zátoku, která ležela mezi pevninou a Červeným ostrovem. Kanál byl neklidný a širší, než se předtím zdálo. Dostali se teprve do poloviny cesty, a ačkoli je nesl proud, byla to pořádná dřina.

Ze všech stran na ně stříkala voda a pro tentokrát byli vděční za pevné naolejované pláště, které si vzali z rybářské chatrče ve Smetkově. Zčeřená voda pleskala o oblou zád', kde seděla Jasmína s Filim, nešťastně švitořícím pod jejím límcem. Krej letěl nad nimi, takže jako jediný byl suchý.

Když Ava zjistila, že jsou její hosté navzdory jejím varováním odhodlaní cestu podniknout, pokrčila rameny a pravila, ať si loďku vezmou, jestli chtějí, že ji najdou u vody přivázanou ke kůlu.

Pronájem, jak dodala lhostejně, činí pět zlatých. A za jeden zlaták navíc jim uschová batohy, dokud se nevrátí, protože loďka byla příliš malá, než aby se do ní vešel další náklad. Natáhla ruku a mlčky pohybovala rty, když jí Jasmína sázela mince do dlaně.

„Taková zlodějina!“ vrčel teď Barda, když se ohýbal nad vesly a voda mu crčela z čapky, vlasů a vousů. „I kdybych nevěděl, že ta ženská je Tomova sestra, stejně bych ji z toho podezíral kvůli těm nestydatým cenám. Pět zlatých za loď, která sotva pluje! A zlaták za úschovu našich věcí!“

„To je jedno. Pořád máme ještě spoustu peněz v měšci, co nám dali Gnómové z Hory,“ řekla Jasmína, kterou peníze stále zajímaly stejně málo, jako když žila v Lesích hrůzovlády. „Kromě toho Ava nepochybně čeká, že na ostrově zemřeme. Myslí si, že svou loďku viděla naposledy.“

A opravdu. Jak se ukázalo, Avina loď nebyla určena k tomu, aby se vrátila svému vlastníkovvi. Sotva dopluli doprostřed průlivu, ocitli se po kotníky ve vodě.

Na trupu lodi se objevily zubaté díry a dovnitř se hrnula voda. Jasmína popadla malý kbelík a začala vodu horečně vylévat. Lief s Bardou zabírali dvojnásob, zatnuli zuby a vši silou pádlovali.

Lod'ka se stále blížila k ostrovu. Ale každou chvíli se díry v trupu rozevíraly a přes veškeré Jasmínino úsilí hladina uvnitř lod'ky stoupala.

Lod'ka začala klesat. Vlny šplouchaly přes její boky. Filli pronikavě vřískal.

„Obávám se, že je konec,“ konstatoval Barda zamračeně. „Lief — zdá se, že se musíme vrhnout do moře každou chvíli. Vytáhni veslo a použij ho, aby ses udržel na hladině. Já se postarám o Jasmínu.“

Lief se s ním nepřel. Barda byl mnohem lepší plavec než on.

Během několika minut se ponořili do mrazivě chladné vody.

Už zas! pomyslel si zoufale Lief. Přidržel se vesla, odhrnul si mokré vlasy z očí a ohlédl se po Jasmíně s Bardou.

Viděl, jak se jejich hlavy pohupují přímo před ním. Barda usilovně plaval a táhl Jasmínu s sebou. Zděšený Filli se držel Jasmíně ve vlasech. Krej létal nad nimi a povzbuzoval je krákáním.

Proud nám pomůže, přesvědčoval sám sebe Lief, když začal máchat veslem ve vodě. A tentokrát je den. Teď vidíme břeh. A my s Bardou už přece na moři přežít dokážeme.

Při té poslední myšlence se musel usmát, přestože mu zuby drkotaly zimou. Je divné a zároveň komické, že jeho a Bardovo utrpení za Špičákem je teď možná zachráněno.

A právě v té chvíli ho něco přinutilo k tomu, aby se ohlédl přes rameno.

Daleko přes vodu se ve slunečním světle blýskala Avina vývěsní tabule. Ale Lief neviděl chatku za cedulí ani zpěněné vlny na špičce výběžku.

Výhled měl zakrytý temnou lodí se zlomeným stěžněm a cáry plachet třepotajícími se ve větru. Lod' zakotvená v průlivu se neslyšně houpala na vlnách.

Štěstěna. A čeká.

Lief se s hrůzou otočil, odhodil veslo a prudce vyrazil kupředu. Strach dodal sílu jeho pažím a zažehnal chlad, který by ho jinak asi svazoval. S očima upřenýma na rudou šmouhu před sebou se prodíral vodou, využíval vlny, jak se to naučil, a nemyslel na nic jiného než na únik.

A dřív, než by věřil, že je to vůbec možné, se vyšplhal na suchou zem a zadýchaný padl vedle Bardy s Jasmínou na hustý, voňavý porost rudých lilií.

* * *

Když Lief na Bardu s Jasmínou vychrlil svůj zážitek se *Štěstěnou*, otočili se, ale loď neviděli. Lief už ji také nespatriil. Rubín v Kouzelném pásu byl však bledě růžový a hlásil nebezpečí. Lief věděl, že ta loď tam je. Ať už viditelná nebo ne, je tam, zakotvená v průlivu.

Barda zasténal a pročísl si rukama mokré vlasy.

„I já jsem tu prokletou loď zahlédl, když jsme byli skoro u Avina obchodu,“ připustil nerad. „Tehdy plula k výběžku pevniny. Myslel jsem, že mě šálí zrak.“

„Stejně jako já, když jsem ji poprvé uviděl,“ řekl Lief a s námahou se postavil. „Ale nebyl to klam, Bardo. Štěstěna nás pronásleduje. Pronásledovala nás celou cestu dolů po pobřeží.“ Při tom pomýšlení se mu sevřel žaludek.

Ani Barda nevypadal nijak zdravě.

Jasmína znepokojeně přelétla očima z jednoho na druhého. „Pojďme dál,“ navrhl, rychle vyskočila a zatahala Liefu za paži. „Možná bude lepší, když se dostaneme dál od moře.“

Vyšli, opatrně kličkovali mezi vysokými, krvavě červenými květinami, které hustě porostly celý ostrov a zahalily ho sytě rudou příkrývkou.

Lilie se ohýbaly a kývaly kolem nich. Okvětní lístky s černým okrajem byly chladivé a dužnaté a tyčinky zanechávaly stopy zlatavého pylu, kdekoli se poutníků dotkly. Nedaleko před nimi na druhé straně ostrova stoupal do výšky skalnatý výběžek, který představoval začátek přírodního oblouku. Za ním se diamantově třpytil Ostrov smrti.

Ale Lief stěží vnímal okolí. Myslel stále na přízrak *Štěstěny*. Nervózně se ohlédl přes rameno, a když se otočil zpátky, všiml si, že ho Jasmína pozorně sleduje. Patrně si myslí, že mají s Bardou vidiny.

„To nejsou jenom naše představy, Jasmíno!“ vyhrkl. „Ta loď je skutečná! Hledali jste nás víc než týden a nemohli jste nás najít — ani ve snech! Přesto jsme celou dobu pluli na té lodi, ve vodách Del-tory.“

„Já to vím,“ potřásla Jasmína hlavou. „Ale jak mohla ta — ta posádka — vědět, co se s vámi stalo potom, když jste skočili přes palubu? Jak mohli vědět, kde vás mají hledat?“

„Nějak nás museli vycítit,“ zabručel Barda. „Nějak..—“ Najednou se zarazil a jeho tvář zpozorněla.

„Ta zlatá mince!“ sykl. „Lief! Vyhrál jsi dva zlatáky, když jsi hrál tu hru, ale vrátil jsi jen jeden. Možná...“

Lief zalovil hluboko v kapse a vytáhl zlatou minci, kterou vyhrál za vyřešení hádanky s brouky.

„Vyhod' ji!“ pobídl ho Barda. „Hod ji do moře! Možná, že když se jí zbavíme, přestane nás ta loď pronásledovat.“

„Když ji hodíš do moře, ztratí se navždycky,“ odsekla Jasmína. „Kdoví, co se stane pak?“

Netrpělivě natáhla ruku. „Dej mi tu minci, Lief! Mě posádka *Štěstěny* nezná. Já jim nic nedlužím! Nikdy jsem nevstoupila na jejich prokletou loď.“

Lief na okamžik zaváhal, ale pak jí minci podal. Jasmína spokojeně přikývla a strčila ji do měšce od Gnómů z Hory.

„Tak,“ řekla a schovala váček zpátky do kapsy kabátu. „Teď se soustřed'me na to, co je před námi. Na Ostrově smrti nás už nepochybně očekává strážce Západní sestry. Musíme...“

Vtom se zarazila a vykřikla, když se jí Krej najednou snesl k hlavě a s vřiskotem obloukem odletěl pryč. Filli jí na rameni zoufale zapištěl.

Jasmíně po tváři přelétl podivný výraz. Pohlédla ke svým nohám a vytřeštila oči hrůzou.

Lief s Bardou se nechápavě podívali dolů. Ale nebylo tam nic k vidění — nic než sklánějící se rudé lilie, třesoucí se zlaté tyčinky, pár zelených listů a měkká zemina pod nimi.

„Pozor!“ vykřikla Jasmína. Začala kolem sebe divoce kopat a dupat. Lilie, rozdrčené jejíma nohama, se kácely a padaly. Sklonila se uprostřed rozšlapaných květin a začala si horečně otírat nohy.

Lief s Bardou na ni zírali s otevřenými ústy. Co ji to popadlo? Viděli, že na tmavých kamaších má jasné skvrny od zlatého pylu a kousky přilepených okvětních lístků. Ale co na tom záleží? Co je nebezpečného na...?

A pak uviděli krev — krev, která kapala Jasmíne z rukou, prosakovala jí kamašemi a stékala do bot. A viděli, že černé okraje naběhlých „okvětních lístků“, které si strhávala z nohou, se hýbou. Zlaté tyčinky připomínající tykadla se zuřivě kroutily a divoce cvakaly klepítky ostrými jako břitva, když si je strhávala z otevřených ran.

Ty věci, co se na ni lepí, nejsou liliové lístky, došlo konečně Liefovi, ochromenému leknutím. Vypadají přesně jako lístky, ale...

„Pozor!“ vykřikla znovu Jasmína, která si stále strhávala nenasytné potvůrky z nohou. „Liefe, Bardo! Jsou i na vás! Oni nás — žerou zaživa!“

16. KREV A KOSTI

Za chvílku už i Lief s Bardou dupali, kopali, třáslí se a strhávali ze sebe stovky rudých hladovců, kteří se jim prokousali skrz šaty a začali jim okusovat maso.

Lief měl ruce kluzké od krve. Hlava se mu točila. Sotva některé krvelačné bestie odtrhl, další na něj hned zaútočily, šplhaly na něj z pošlapaných lilií a neslyšně klouzaly ze stonků, které se ohýbaly do stran všude kolem něj.

Liefova krev stékala do úrodné zeminy a připadalo mu, že lilie kolem nich se třesou slastí, jak ji vpíjejí.

Cítil hnus, děs a strach. Ale necítil žádnou bolest. Točila se mu hlava a omámeně sledoval, jak se mu červené zvířátko přichytilo na zápěstí a hluboce se zakouslo. Krev proudila přes šmouhy žlutého pylu, který měl rozsetý všude po kůži. Odtrhl si tu potvoru z ruky i s kouskem masa, ale vůbec nic necítil.

To ten pyl, pomyslel si zmámeně. Pyl znečitliví kůži. Proto jsme nepoznali, co se děje. Lilie ukrývají ta zvířátka a připravují jim oběti. A potom po nich vypijí, co zbude. Je to takové partnerství. Ohavné partnerství...

Zhnuseně zíral na květiny kolem sebe a poprvé je viděl ve skutečném světle. Viděl černě lemované rudé lístky, uprostřed trs roztržených tyčinek obtěžkaných pylem.

Krvavé lilie. Krvavé lilie... a masomorky.

Ta jména mu přišla na mysl celkem nenadále. A s těmi jmény přišel i obraz — živá malba červených květín. Z nějakého důvodu si při té vzpomínce vybavil knihovnu v Del. Knihovnu...

Vtom se mu rozpálily tváře, když si uvědomil, že tu kresbu viděl v Josefově knize — *Deltorské knize nestvůr*. Ale nepřečetl si z ní nic kromě názvu.

Když rychle prolistoval knihu, aby mohl Josefovi povědět, že ji četl, téměř si ani nevšiml tvorů maskujících se mezi liliovými květy, které Josef nepochybně zachytil.

Ty hlupáku! vynadal si rozčileně. Kdybys věnoval čas tomu, aby sis přečetl popisky, věděl bys, že na tomhle ostrově rostou krvavé lilie. Věděl bys o masomorkách. Byl bys připravený...

Proč nás Ava nevarovala?

Ta myšlenka mu prolétla hlavou a uvízla v ní jako ostrý šíp, ale než o tom stačil dál přemýšlet, začal si uvědomovat, že Jasmína křičí na Bardu.

Hned nato se Barda vrhl kupředu a bez ohledu na masomorky, které mu stále visely po těle, začal mocnými ranami meče sekat lilie po tuctech.

To ničemu nepomůže, Bardo! pomyslel si zoufale Lief. Lilie možná uhynou, ale masomorky budou žít dál. Stále na nás budou zdola útočit.

Přitiskl zkrvavené ruce na Kouzelný pás Deltory.

„Pomoz nám!“ zašeptal a ze všech sil se soustředil. „Diamantový draku, vyslyš mě! Pomoz...“

Lekl se, když Barda najednou uskočil a hromada posekaných lilí s praskavým zaburácením vzplála. Za okamžik už šťavnaté stonky prskaly a syčely v plamenech. Listy a květy se svažovaly. Stovky masomorek se kroutily a umíraly.

Lief radostně vzhlédl a hledal na nebi draka, který jistě nakonec vyslyšel jeho volání.

Ale žádný obrovský trpytivý obrys se nad nimi nevznášel. Ať se díval sebepozorněji, viděl jenom Kreje, který létal a divoce krákal uprostřed pomalu stoupajícího kouře.

Zklamaný a zmatený znovu pohlédl dolů. Tam, kde předtím ležely posekané lilie, se teď černal kouřící kruh země poházený ohořelými kostmi ptáků, kteří se v minulosti stali obětmi masomorek. A na to černé prostranství právě vstoupila Jasmína s vítězoslavným úšklebkem a lahvičkou zápalných korálků v ruce.

Během několika vteřin se kolem ní vytvořil mrak páry, jakmile se jí mokré boty zabořily do horké země. Vytáhla z lahvičky další korálky a prudce je mrštila před sebe do porostu lilí.

Vyšlehly plameny. Lilie se vznítily, hořely jako pochodně a pak se rozpadly v hromadu promočeného popela. Černý pás se prodloužil.

Lief s Bardou se dopotáceli doprostřed spáleniště. Jakmile se konečně ocitli v bezpečí před dalšími útoky, strhali si zbývající masomorky z kůže a zadupali je do černé země.

„Myslím, že máme dost zápalných korálek, abychom si vyčistili cestu na druhou stranu ostrova,“ oddechovala ztěžka Jasmína. Krej jí s vítězoslavným zakrákáním přistál na rameni. „Ale bude to jen tak tak. Lilie jsou vlhké a oheň se nerozšíří.“

„To by bylo z bláta do louže,“ ušklíbl se Barda. „Měli bychom pěknou smůlu, kdybychom unikli sežrání zaživa a nakonec shořeli na uhel.“

Žalostně se podíval na svoje krví nasáklé kamaše. „Myslím, že bychom se měli pokusit zastavit tohle krvácení, než budeme pokračovat.“

Jasmína rychle přikývla, dřepa si na ohořelou zem a začala z napěchovaných kapes vytahovat mast a obvazy.

„Nemůžu uvěřit, že je nikdo z nás necítil, když se do nás pustily!“ řekla a podávala Bardovi obvazy. „Nebýt Kreje, který viděl z výšky, co se děje, byli bychom ztraceni — omdleli bychom ze ztráty krve a nedokázali bychom uniknout.“

Letmo pohlédla na Liefu a tvář se jí proměnila. „Posaď se, Lief!“ pobídla ho honem. „Polož si hlavu mezi kolena. Jsi bledý jako smrtka.“

Jsem v pořádku,“ zašeptal Lief. „Chci říct — není mi mdlo, jen mám starosti. Když jsme byli v největším nebezpečí, volal jsem diamanťového draka. Ale on nepřišel.“

„Jistě už je na cestě,“ uklidňoval ho Barda. „Neboj se, než se dostaneme na druhou stranu ostrova, bude tady s námi.“

„*Pokud* se tam dostaneme,“ řekla Jasmína temně a pohlédla na lilie kolébající se kolem nich. „Tyhle masožravé bestie se jen tak nevzdají. Jakmile se země ochladí...“

Zarazila se. Dívala se na krátkou černou cestičku, kterou po sobě zanechal oheň. Lief se podíval stejným směrem — na vypáleném místě leželo něco nataženého přes cestu.

Překážka vypadala jako kus obrovské klece. Byla ožehnutá, ale zůstala netknutá, zatímco lilie, které ji prve pokrývaly, se rozpadly na popel.

„Co je to?“ zamračil se Barda. „Ohrada? Je možné, že tyhle prokleté rostliny kdysi někdo pěstoval na zahrádce?“

Rychle vyrazili po zčernalé cestě. Ale jak se blížili k záhadné zábraně, obezřetně zpomalovali. Na tvaru zátarasu bylo něco velmi povědomého. Zmocnily se jich ty nejhorší obavy.

Jasmíno — další zápalné korálky,“ řekl Lief tiše.

Jasmína skousla ret. Rozhodila korálky nalevo i napravo od černé cesty. Krvavé lilie na obě strany od tajuplného předmětu vzplály, povadly a nakonec docela shořely a odhalily, co ve skutečnosti skrývaly.

Napůl pohřbená v popelu a hlíně ležela kostra velkého zvířete s obrovskými tesáky, velikými křídly a žebry tak mohutnými, že vypadala jako vysoká kulatá ohrada. Obrovská lebka zvířete klidně spočívala na dlouhých kostech předních nohou. Dlouhý ostnatý ocas mělo zvíře mírumilovně stočený kolem těla.

Zemřelo v dolíku, kde leželo, aniž by se pokusilo vzlétnout.

Lief nebyl schopen slova, padl na kolena vedle kostry a něžně se dotkl jednoho zahnutého žebra. Poznal, že nakonec diamantového draka našli.

„Masomorky ho sežraly, když spal,“ zašeptal. „Ohlodaly ho na kost.“

„Ale proč by riskoval spánek tady?“ ozval se Barda. „Tenhle ostrov je součástí jeho území. Určitě věděl...“

„Možná tehdy bylo na ostrově krvavých lilií jen pár,“ prohodila Jasmína věcně. „Třeba rostly akorát kolem břehů — jen aby sem nevpustily vetřelce. Drak nepočítal s tím, že se za ta staletí tolik rozmnoží.“

„Určitě si nemyslel, že bude spát tak dlouho,“ řekl Lief.

Naplnil ho hrozný smutek. Bolelo ho u srdce při pomyšlení na velkého draka, který se pohroužil do kouzelného spánku na žádost muže, kterému říkal Dračí přítel, aniž by tušil, že už se nikdy neprobudí.

Ale věděl, že nemají čas truchlit. Drak je mrtvý. Nemůže jim pomoci zničit Západní sestru. Svěsil hlavu a položil ruce na ametyst Kouzelného pásu.

Veritasi! pomyslel si soustředěně. Veritasi, potřebuju tě! Přijď za mnou, jestli mě slyšíš. Přijď, jestli můžeš!

Ucítil, jak se mu ametyst slabě zahřál pod prsty.

„Co je to za zvuk?“ sykla najednou Jasmína.

Lief se na ni přes rameno vylekaně ohlédl. Jasmína se zamračila a předklonila se. Filli se jí držel za límec, měl vytřeštěné oči a naježený šedý kožíšek. Krej jí stál strnule na rameni s hlavou pootočenou na stranu. Ať už Jasmína slyšela cokoli, oni to očividně slyšeli také.

Jaký zvuk?“ chopil se Barda meče.

„Tikání,“ zašeptala Jasmína. „Támhle.“

Ukázala směrem k obrovské ohořelé lebce. Opatrně přešla blíž, sklonila se a znovu soustředěně naslouchala. Pak si klekla a začala odhrabávat zeminu a popel zpod špičky mohutné dolní čelisti. Krej znepokojeně zakrákal.

Jasmíno, dávej pozor!“ vykřikl Barda.

Ale Jasmína ani nezvedla hlavu. Když k ní Lief s Bardou dorazili, už měla v měkké zemi vyhloubenou pořádnou díru.

A teď už to tikání a klepání slyšeli všichni.

Je to pod čelistí,“ vydechla Jasmína, když její společníci nakoukli do díry. „Mezi kostmi předních nohou. Skoro jako by...“

A v té chvíli vykulila oči. Prsty se něčeho dotkla.

Lief se zatajeným dechem sledoval, jak pomalu odhrnovala zbývající hlínu. A tam, sevřené mezi dlouhými bílými dračími kostmi předních nohou a chráněné čelistní kostí, leželo cosi hladkého, bledeho a třpytivého.

Bylo to obrovské vejce. A uvnitř něj něco pulsovalo.

Jasmína opatrně uvolnila vejce z jámy. Když ho zvedla na sluneční světlo, ze zářivé skořápky se sesypala hlína a popel. Beze slova ho podala Liefovi.

Lief vzal vejce do rukou. Klepání najednou ustalo. Na okamžik bylo ticho. Pak se ozvalo ostré prasknutí a hladký povrch se odshora dolů rozštípl.

Otvorem se začal prodírat špičatý čenich. Malé nožky s drápy divoce zaškrábaly. Skořápka vejce se rozpůlila a spadla na zem. A Liefovi se v rukou kroutil maličký třpytivý dráček a mžoural ve slunečním světle.

17. OSTROV SMRTI

Zatímco společníci užasle zírali na malé zvířátko, Filli slezl opatrně dolů po Jasmínině paži a zvědavě vykulil oči. Dračí mládě zacvakalo čelistmi a Filli honem ucukl. Dráček zívł a protáhl si křídla. Pak vydal pištivý, štekavý zvuk a znovu sklapl čelisti.

„Chce jíst,“ konstatovala Jasmína a začala šmátrat po kapsách.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ vyprskl Barda, když se mu konečně vrátil hlas. Jak to vejce mohlo zůstat po celá staletí netknuté?“

„Proč ne? Co my víme o dračích vejcích?“ zamumlal Lief a okouzleně sledoval malé stvoření. „Zřejmě byla skořápka dostatečně tlustá a tvrdá, takže ji masomorky nedokázaly prorazit. A Pás přiměl mládě, aby se vylíhlo, stejně jako by vzbudil jeho matku, kdyby byla naživu. To je zázrak!“

„To je všechno moc hezké,“ poznamenal věčně Barda. „Ale co s ním teď budeme dělat? Nemůžeme tady zůstat. Masomorky jsme prozatím zahnali, ale vrátí se.“

Drak znovu zavřel, vycenil maličké tesáky a Lief honem natáhl dlaň, aby si ochránil prsty.

Jasmína našla pár plátků sušené ryby a právě je polévala vodou z čutory.

„Dej si ho do kapsy, Lief,“ zavelela. „Blízko Pásu se bude cítit dobře.“

Zvedla klopu Liefova pláště, která zakrývala jednu z hlubokých kapes, a strčila do ní žrádlo ze zvláčnělé ryby.

Lief opatrně spouštěl ruce níž, dokud dráček nebyl vedle kapsy, kterou Jasmína držela lákavě otevřenou. Dračí mládě zvedlo hlavu. Drobným rozeklaným jazýčkem zakmitalo sem a tam. Vzrušeně zaštěkalo a šup — skočilo hlavou napřed do kapsy. Za chvíličku už slyšeli hltavé mlaskání.

„Dobře,“ řekla Jasmína spokojeně. „Teď bychom měli jít.“

„Opravdu?“ odsekl Barda. „S drakem v Liefově kapse? Co si myslíš, že udělá, až sežere všechno rybí maso?“

Jasmína pokrčila rameny. „Řekla bych, že si zdřímne,“ odpověděla, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

Obešli smutnou kostru diamantového draka a v čele s Jasmínou, která jim čistila cestu zápalnými korálky, pomalu postupovali na druhou stranu ostrova.

Hluk moře zesílil. Záře Ostrova smrti začala zakrývat obzor. Nakonec vystoupili z houští lilií na úzký pás ploché skály, která tvořila okraj ostrova.

Tyčil se před nimi klenutý oblouk, drsný a tmavý. Fičel kolem něj vítr. Pod ním burácela divoká voda, která se čeřila do husté bílé pěny. Pomyslení, že ho použijí jako most, bylo děsivé.

„Kdysi byly ty dva ostrovy nepochybně spojené,“ uvažoval Barda. „Moře je rozdělilo — obrousilo měkčí skálu, dokud nad mezerou nezůstal jen skalní oblouk. Možná jednoho dne také spadne.“

„Doufám, že ne dnes,“ poznamenal Lief zamračeně.

Na tohle nebyl připravený. V hloubi duše vždycky věřil, že na Ostrov smrti ho se společníky odnese drak.

Ale diamantový drak už nežil. Místo něj tu bylo mládě příliš malé, než aby někoho uneslo. A po ametystovém drakovi nebylo ani stopy. Zdálo se, že Veritas je ještě příliš slabý na to, aby k nim doletěl.

„Lief! Musíme odtud pryč,“ pobídl ho naléhavě Barda.

Lief se podíval za něj. Masomorky se začaly plazit dolů z lilií po obou stranách vypálené cesty. Už se hemžily ve velikém půlkruhu na okraji skály, kde společníci stáli.

Honem šplhal nahoru, s Bardou a Jasmínou v patách. Slyšel zaburácení plamenů, když za sebe Jasmína hodila další zápalné korálky.

Oblouk se před ním stácel nad moře. Lief se přitiskl na skálu, lezl po břiše a snažil se nemyslet na vítr, který se do něj opírá, ani na moře burácející hluboko pod nimi.

Neopovážil se podívat dolů, i když věděl, že už se musel dostat do nejvyššího bodu oblouku. Ale stále vnímal oslepující zář ostrova před sebou.

A zlou, pomyslel si. Zlou a nepřátelskou zář.

Cítil, jak se mu vpaluje do kůže.

Opatrně lezl dolů, odhodlaný neuklouznout. A pomalu si začal uvědomovat zvuk mísící se s burácením moře — hluboký zvonivý zvuk, který byl čím dál hlasitější a provrtával se mu do mozku.

Píseň Západní sestry.

Liefovi na čele vyrazil pot. Podklesla mu kolena. Ale donutil se lézt dál, směrem k třpytivému světlu, směrem ke zdroji toho děsivého zvuku.

Najednou začal být svah strmější. A pak se náhle drsná skála pod Liefovýmá rukama a koleny proměnila v povrch kluzký jako led.

S varovným výkřikem sklouzl dopředu. Nedokázal se zastavit, dokonce ani zpomalit. Když nakonec zůstal stát, zoufale si promnul slzící oči a snažil se zaostřit. Sotva dokázal uvěřit tomu, co vidí.

Byl nedaleko od vrcholku ostrova, který vypadal, jako by byl vyrobený z křišťálu. Nebyly tu žádné stromy, keře ani stéblo trávy. Každá ploška byla tvrdá, hladká a kluzká. Každý kousek země se leskl ve slunečním světle.

A země jako by se otřásala tím hrozným hlubokým zvoněním Západní sestry.

Lief zvedl oči k vrcholku ostrova. Zelo tam ústí obrovské jeskyně — jediné tmavé místo v celém tom světě třpytivého světla.

Tam se nacházel zdroj toho zvuku. Tam ležela ukrytá Sestra. Věděl to s naprostou jistotou.

Pomalu a opatrně se postavil. Podíval se dolů a zatočila se mu hlava. Hluboko pod ním se mezi členitými pobřežními skalami nesl na hladině veliký shluk mořských chaluh připomínající inkoustovou kaňku.

Uslyšel hlasy a otočil se. Společníci opatrně lezli za ním a Krej jim pomalu letěl nad hlavami.

Teprve pak si Lief vzpomněl na dračí mládě. S obavou zvedl klopou kapsy a nakoukl dovnitř. Ale nárazy a otřesy při sklouznutí na ostrov mládě vůbec nevyrušily. Bylo stočené do klubíčka a v hlubokém spánku pokojně oddechovalo.

Barda s Jasmínou dorazili za ním. Oba mžourali v oslnivém jasu a vypadali vyčerpaně, jako by z nich samo tohle místo vysávalo sílu.

Jistě vypadám úplně stejně, pomyslel si Lief. A to jsme teprve na začátku.

Zaplavila ho zdrcující vlna úzkosti.

„Nevím, proč jsme tady,“ zamumlal. „Bez draka nemůžeme vyhrát. A odtud se nedá uniknout.“

Jasmína s Bardou se na sebe podívali. Barda vzal Liefu za paži, otočil ho a ukázal na zem.

Lief si zastínil oči. Ani ne dva kroky před sebou uviděl plochý šedý kámen vystupující z třpytivé skály. Byl kámen s varováním — stejný jako ty, které viděli na východě a na severu, jen byl více ošlehaný nepříznivým počasím a stály na něm jiné verše.

Lief se se zaťatými zuby odvrátil od té hrůzné věci. Jsem takový hlupák!“ zabručel. „Samozřejmě, že tu bude varovný kámen, jako byl na východě a na severu! Jak jsem se mohl nechat zaskočit, být nepřipravený a začít si zoufat?“

„Nevyčítej si to, Liefu,“ těšila ho Jasmína neklidně, letmo pohledla na kámen, pak rychle odvrátila pohled. „Od začátku byla tahle cesta jiná, než když jsme putovali po východu a severu. Jednak nás zatím nesoužije strážce Západní sestry — pokud tady vůbec nějaký je.“

Lief neodpověděl. Měl jisté nepříjemné představy o strážci západu, ale nechtěl o nich mluvit. Nechtěl ani pomyslet, co by mohly znamenat.

Nesměle a opatrně, protože jim boty nebezpečně klouzaly po zrádných skalách, se ti tři protáhli kolem pochmurného kamene a vydali se k vrcholku ostrova.

Byl to zdoluhavý a nebezpečný výstup a bylo to postupně čím dál těžší, protože zlá moc proudící z jeskyně sílila a ubíjela je. Krej se nemotorně, neslyšně třepotal před nimi a peří měl načepýřené.

Na ploché skále, která zářila jako zrcadlo, se zastavili, aby si odpočinuli. Jasmína měla pod šmouhami od popela a krve tvář nervózní a bledou. Přejela rukou po blyštivém povrchu.

„Skoro jako by to bylo natřené něčím průhledným, třeba lakem — mnohokrát natřené,“ podivila se. Zjevně se snaží zaměstnat svou mysl něčím, co by ji neděsilo. „Hluboko pod touhle vrstvou je určitě obyčejná skála. Když se podíváte zblízka, je i vidět.“

„Proč by někdo natíral skálu?“ zabručel Barda a setřel si pot ze svrastělého čela. Jasmíno, přemýšlel jsem o tom, co jsi říkala — o tom, že možná neexistuje žádný strážce západu. Nenapadlo tě, že Ava, která nám podle svého bratra měla tolik pomoci, nás už dvakrát skoro zabila?“

Barda nahlas vyslovil Liefovy skryté obavy. Začal ztrácet naději. Hleděl dolů na modré moře, které se líně převalovalo hluboko pod nimi. Mimoděk si všiml, že ten chuchvalec chaluh, který vypadal jako inkoustová kaňka, je pryč, a uvažoval, co se s ním stalo.

„Za prvé, Ava nám dala loďku, ve které se uprostřed průlivu objevily záhadné praskliny, takže jsme se málem utopili,“ pokračoval Barda. „Potom nás poslala na Červený ostrov, aniž by se slůvkem zmínila o masožravých potvórách, kterými je zamořený.“

Jasmína se zamračila.

„Opravdu,“ připustil Lief neochotně. „Ava zřejmě není tím, za koho ji Tom považuje, nebo...“

„Nebo sám Tom je sluha Pána stínů, jako jeho bratr i sestra,“ přerušil ho prudce Barda. „A mně se to zdá pravděpodobnější. Avě uklouzlo, že všichni tři sdílejí své myšlenky. Pokud se přidala na špatnou stranu k Jackovi, Tom o tom určitě musel vědět.“

Měl pravdu. Lief věděl, že má pravdu. Ale nechtěl tomu uvěřit. Celým svým srdcem tomu nechtěl věřit!

Jasmíně potemněly oči. „Pokud je Ava strážkyní západu, pak musí cítit, že jsme se dostali na ostrov,“ řekla. „A to znamená...“

Najednou Krej zaskřehotal — divoce zakrákal a vznesl se do vzduchu s široce rozevřeným zobákem.

Společníci vylekaně vyskočili na nohy.

A spatřili, jak k nim po třpytivých skalách šplhá obrovské, zlatohnědé zvíře s ploutvemi místo předních nohou a velikou hřívou plandavých, povislých pásů kůže. Bylo celé uhrovitě a strakaté jako mořské chaludy.

Ploutve mohutného ocasu zvířete pleskaly o skálu. Z velké tlamy mu visel masitý modrý jazyk, pokrytý štětinami. Netvor za sebou zanechával stopu stříbrného slizu, třpytícího se ve slunečním světle.

Malá očička vzhledla ke společníkům a plála zlostí. Ještě víc otevřel děsivou tlamu a zařval.

„Lezte!“ zakřičel Barda. „Zachraňte se!“

18. ZÁPADNÍ SESTRA

Lezli výš a výš, rukama se horečně chytali každého výstupku, ale nohy jim podkluzovaly. Zvíře jim bylo v patách a bez námahy sunulo obrovské tělo po zářivé skále. Jeho řev jim burácel v uších. Cítili jeho zápach — plesnivý zápach moře. Znovu a znovu vystřelovalo svůj dlouhý ostnatý jazyk ven z tlamy a natahovalo se po nich.

„To jsou nějaké čáry! Ava — v jiné podobě!“ křičel Barda.

„Ne,“ oddechoval ztěžka Lief. „Bylo to v moři — když jsme se blížili k Avině obchodu. Myslel jsem si — že jsou to chalupy. Ava tou dobou byla uvnitř — seděla u krbu.“

Krej se vrhal na hlavu nestvůry, kloval do ní a krákal. Zlaté oči mu plály hněvem. Jenže zvíře si ho nevšímalo. Nepokusilo se Kreje chytit ve vzduchu, ani na okamžik se nezastavilo. Upíralo zlostné oči na ty, kdo se opovážili vkročit do jeho panství, kdo si dovolili lézt po jeho skalách potažených staletou vrstvou ztvrdlého slizu.

Společníci nemohli popadnout dech. Mysl měli zastřenou bolestí a strachem. Nad nimi se rýsovala temná jeskyně, z níž proudila zlá síla, která je čím dál víc oslabovala.

U vstupu do jeskyně honička skončí. U vstupu do jeskyně se budou muset otočit a bojovat.

Ale nemůžou vyhrát. Všichni to věděli. Píseň Západní sestry je srazí na kolena. A zlost nestvůry je přemůže.

Lief se vytáhl na širokou římsu před jeskyní. Slyšel, že Barda s Jasmínou vyšplhali za ním. S námahou se snažil postavit. Zašmátral po meči.

Oči se mu zakalily. Sotva viděl. Znovu se pokusil postavit, ale jako by ho k zemi tlačila nesmírná tíha.

Nestvůra řvala přímo pod ním. Slyšel obrovské tělo s vlečenou hřívou pleskat o skálu. Snažil se co nejvíc ustoupit, když si představil, jak se mu dlouhý modrý jazyk omotá kolem kotníku a stáhne ho dolů.

Pak Jasmína vykřikla.

Lief se zachvěl hrůzou. S námahou si klekl, pak se postavil a držel meč v ruce. Do vlasů a do tváře se mu opřel vítr. Rozčileně se rozhlédl a hledal Jasmínu.

Stála vedle něj. Stála tam živá a zdravá se zdviženou dýkou, vlasy jí vlály kolem hlavy, oči měla vytřeštěné leknutím.

Protože dole se rozpoutala bitva. Skvrnité zvíře se postavilo na zadní, celé ztuhlo, vycenilo strašlivé zuby, masité pásy hřívky mu jakoby napuchly a švihaly mu kolem hlavy jako biče. Ze vzduchu po něm sekal drápy ametystový drak Veritas, jehož obrovská fialová křídla zastínila slunce, a z vrčících čelistí chrlil fialový oheň.

Nejdřív se zdálo, že to má netvor spočítané. Jak by mohlo kterékoli suchozemské nebo mořské zvíře, jakkoli velké, jakkoli zuřivé, porazit draka?

Ale Veritas slábnul. Lief to viděl — poznal to podle pohasínajících fialových šupin, podle nepravidelného máchání kožených křídel. Let ze Spících dun stál draka skoro všechny síly. A nestvůra bránila svoje území. Byla hrozně rozzuřená.

Napjatě sledoval, jak se Veritas s roztaženými drápy zapotácel dopředu.

Netvorův jazyk vystřelil ven, otočil se drakovi kolem nohy a trhl jím zpátky. Drak bezmocně zamával křídly a zhroutil se na skálu. Vzápětí se na něj netvor vrhl a do bledých, nechráněných slabin divoce zasekl zuby ostré jako nože.

Drak zařval. Z úst mu vyšlehl plamen, kterým sežehl netvorův strakatý příkrov z chaluh. Nestvůra zvedla hlavu a zařvala bolestí a zlostí. Z čelistí jí kapala dračí krev.

Pak se drak zakroutil, vytrhl se jí a nemotorně vystřelil do vzduchu. Z ošklivé rány mu proudila krev. Zvíře pod ním se postavilo na zadní, ale chytit ho nedokázalo.

Lief a, Bardu i Jasmínu srazil na zem porыв větru od mocných křídel, když mohutný fialový obrys stoupal výš a výš, chvíli se držel vedle nich a posléze ztěžka dosedl na skálu před jeskyní.

Píseň Západní sestry zněla dál a mísila se s řevem nestvůry.

Společníci se s námahou postavili. „Liefе, dohlédni na draka,“ zasípал Barda. Jedině on tě teď může zachránit. My budeme bránit... co nejdéle...“

Nedokázal to doříct. Zapotácel se. Meč mu visel v ruce, jako by pro něj byl příliš těžký. Ale pořád stál připravený k útoku a Jasmína vedle něj, přestože měla skelné oči a ramena svěšená.

Lief se dopotácel k drakově hlavě, padl na kolena vedle něj a přitiskl tvář k pohasínajícím šupinám na krku. Ze všech sil se snažil přimět sílu ametystu, aby proudila jeho tělem do zraněného zvířete.

Slyšel tlukot drakova mocného srdce. S nadějí sledoval, jak se bledé šupiny začaly rozjasňovat.

Drakův hlas mu zašeptal v mysli:

Kde je diamantový drak?

„Diamantový drak je mrtvý,“ odpověděl Lief.

Ach..

Lief se ohlédl na Bardu s Jasmínou, oba sehnuté pod tíhou zla prýšticího z jeskyně.

Zvíře se k nim stále ještě nedostalo. Zuřilo přímo pod nimi, vrhalo se nahoru, pak zas spadlo zpátky a převalovalo se v směsi dračí krve a vlastního slizu.

Na co čeká? pomyslel si udiveně Lief.

„Zlo v jeskyni ho drží zpátky,“ zasyčel Veritas, jako by to řekl nahlas. „Nakonec se přece jen dostane sem nahoru, ale do té jeskyně určitě nevstoupí. Tam budeme v bezpečí.“

Mohutné tělo se zatřásl a Lief si s úžasem uvědomil, že se drak zasmál.

„V bezpečí! Ach, to je dobrý vtíp,“ odfrkl si Veritas. „Dračímu příteli by se líbil. Ustupte stranou!“

Lief se honem klidil z cesty. Když se drak zvedl na nohy, zjistil, že rána na jeho břicho se zacelila. Dlouhá trhlina byla ještě zarudlá, ale už přestala krváčet.

Jasmína s Bardou se otočili. Lief jim naléhavě pokynul a oni klopýtali k němu.

Strakatý netvor pod nimi zlostně zařval. Postavil se na zadní a s mocným úsilím se vrhl nahoru.

Ale bylo pozdě. Když se ocitl tam, kde ještě před chvilkou stáli jeho nepřátelé, už byli pryč — v místech, kam za nimi nemohl.

Pohltila je temnota jeskyně.

Nejdřív Lief nic neviděl, ale došlo mu, že jeskyně je temná jen ve srovnání s oslepujícím světlem venku. Postupně začal rozeznávat obrysy draka, siluety svých přátel i stěny obrovské jeskyně zahalené v pavučinách.

Země byla pokrytá silnou vrstvou prachu, ale pod nánosem zářila jako skály venku. Takže kdysi dávno byla tahle jeskyně doupětem nestvůry, která bydlí na ostrově — toho zvířete, které teď řvalo venku, nebo možná byla domovem jeho předků.

Liefovi v uších pulzovala píseň Západní sestry, nesoucí se ze zadní části jeskyně.

Ale slyšel také draka. Stál blízko něj. Slyšel, jak mu tluče srdce. Slyšel jeho syčivý dech.

Za ním klopýtali a sténali jeho společníci.

Lief si olízl rty. Jasmíno, Bardo. Dál už nechod'te,“ dostal ze sebe skřehotavým hlasem, který zněl jemu samotnému cize. „Dál už půjdeme s drakem sami.“

Barda ani Jasmína neodpověděli. Ale stále ho následovali.

Ztěžka postupoval dál. Každý krok byl vyčerpávající. Každé nadechnutí ho bolelo.

Držel v ruce meč, ale pochyboval, že dokáže zvednout paži. Zdálo se mu, jako by píseň Sestry pronikla každou kostí, každým svalem jeho těla, otrávil mu krev a rozlévala mu po těle bolestnou ochablost.

Náhle uviděl konec jeskyně.

Liefovi přeběhl mráz po zádech. Krčila se tam nejasná silueta. Zastíněná bledá postava, která byla zdrojem toho zvuku, zdrojem zla, zdrojem jedu.

Vší silou se snažil pokračovat kupředu a připravoval se na to, co uvidí.

Pak ucítil, jak se drak zachvěl. Slyšel, jak se mu hlasitě rozbušilo srdce.

A uviděl, komu patří ten bledý obrys před nimi.

Byl to muž sedící na trůnu vytesaném z kamene — muž tak starý, že se zdál skoro průhledný. Na prsa mu splýval dlouhý bílý plno-

vous. Bílé vlasy mu sahaly až po pás. Hrubé šaty byly zasedlé stářím a prachem. Vznášely se kolem něj pavučiny. Pavučina zakrývala i jeho vyzáblou tvář, zalepovala mu oční víčka a pokrývala kostnaté ruce, které spočívaly na opěrkách.

Ale byl živý. Mělký dech rozechvíval pavučinky, jimiž měl potažené vyprahlé rty.

A Západní sestra se skrývala uvnitř něj. Z jeho chatrné hrudi proudilo čiré zlo.

Liefovi hučelo v hlavě. Nemohl dýchat. Slyšel, jak mu za zády zařinčel o zem Bardův meč.

Muž otevřel oči pod závojem pavučin.

Zamlklý kalný pohled se na okamžik upíral na Liefu. Pak se kousek přenesl a spočinul na drakovi. Muž otevřel bledá ústa a vlákna pavučiny se zpřetrhala. Ozval se hlas podobný šustění suchého listí.

„Veritasi.“

Drak se celý třásl.

„Dorane,“ zasyčel.

Liefovi vyskočilo srdce až do krku. Najednou mu hlavou prolétly vzpomínky na zlý, škodolibě radostný hlas Pána stínů.

Toho povýšence stihl osud, jaký si zasluhuje...

Ochromený hrůzou, jakou nikdy nepoznal, Lief hleděl na zmučenou bytost starce na trůnu.

Tak tohle je osud toho povýšence, který se opovážil překazit plán čtyř Sester. Tohle byl trest pro Dorana Drakomila. Kouzla Pána stínů ho zotročila a odsoudila ke staletím položivota, kdy střežil právě to zlo, které se pokoušel zničit.

Sedé oči se pohnuly a pohlédly do těch jeho. Rty se otevřely. A znovu z nich vyšel ten sotva patrný, chraplavý hlas.

„Ty — máš na sobě Kouzelný pás Deltory. Jsi — král.“

„Ano,“ řekl Lief. Jsem Lief, syn Endona a Šarn, Adinův následník.“ Stěží dokázal mluvit. Síla Západní sestry ho srážela k zemi. Ale srdce ho bolelo lítostí a vztekem zároveň, když hleděl do těch trpících očí. Přinutil se pokračovat. „A ty jsi Doran Drakomil, milovaný rody v podzemním světě, spasitel deltorských draků. Ten, jehož mapa mě dovedla až sem.“

Doranovi se zachvěla víčka. Jako by mu v očích vzplála malinká jiskřička.

„Čtyři Sestry...“ zašeptal.

„Už zbývají jenom dvě,“ pravil Lief. „Západní a Jižní sestra.“

„Západní sestra je ve mně,“ zasípal Doran. „Zabij mě a zničte ji, protože já nemohu.“

„Ne!“ zasténal Veritas. „Ne, Dračí příteli!“

Sedé oči zvroucněly. Suché rty se usmály.

„Tohle není život, ale živoucí smrt, můj příteli,“ namítl Doran laskavě. „Pro mě by skutečná smrt byla největším darem. Odepřel bys mi ji?“

Drak svěsil hlavu.

„Zemřu s vědomím, že můj život nebyl marný,“ hlesl Doran. „Zemřu s vědomím, že Nepřítel možná bude konečně poražen. A zemřu šťastný, když vím, že žiješ, Veritasi. Ty a tvůj druh...“

Hlas se mu vytratil. Ve vybledlých očích jako by se zračil zmatek. „Ale... už zapomínám,“ řekl. „Tohle je území diamantu. Kde je...?“

„Zdejší drak je mrtvý,“ odpověděl Veritas netečně.

Po Doranově staré tváři přelétl stín zármutku. „A tak, navzdory všemu, její rod vymřel,“ povzdechl si. „Dal bych cokoli za to, aby se to nestalo.“

Lief už to nemohl vydržet. Vsunul ruku do kapsy a vytáhl dračí mládě. Připadalo mu větší a těžší než předtím.

Mládě vydalo tichý, nespokojený zvuk, ale neprobudilo se, když ho Lief zvedl tak, aby ho Doran viděl.

Ametystový drak se neklidně pohnul.

Doranova tvář se však proměnila. Úleva a láska rozjasnila jeho oči, když hleděl na malé třpytivé stvoření v Liefových rukou.

„Pospěš si, Veritasi, prosím tě,“ řekl najednou. „Dej mi svůj dar... teď hned...“

Ametystový drak se k němu naklonil.

„Sbohem, Dorane,“ zasyčel drak tiše. „Zase se uvidíme, na místě nad mraky. Tam budeme mladí a budeme zase společně létat.“

„Veritasi, můj opravdový příteli, budeme,“ vzdechl spokojeně muž.

Drak se přiblížil a skláněl krk, dokud hlavou nezakryl postavu na trůnu. Na okamžik zaváhal, pak se zhluboka, roztřeseně nadechl.

Když ustoupil, Doranova tvář byla klidná, jako by muž spal, a vlákna pavučiny kolem jeho úst se už nehýbala.

„Co...?“ ozvala se přidušeně Jasmína.

Je pryč,“ zašeptal drak. „Vzal jsem mu dech, jak si přál.“

Staříčké tělo na trůnu, konečně osvobozené od svého otroctví, se začalo rozpadat. Na zem se skutálelo několik mincí, stříbrná čtvera a zvláštní barevný kámen, to když se Doranovy šaty, vlasy, svaly a kosti rozpadly v prach. Ale ta hrůza, která se v něm skrývala, se nerozpadla.

Na vytesané skále zůstala ležet pulsující, rosolovitá smetanově bílá věc protkaná růžovými a šedými žilkami.

Z beztvaré věci proudila zloba a její píseň šířila jed, nenávist, zkázu a zoufalství.

Konečně našli Západní sestru.

19. PŘÍSAHA

Drak zařval a v tom ohlušujícím zvuku byla všechna zlost, zármutek a nenávist jeho ztrápeného srdce. Z vyceněných čelistí mu prýštil oheň a měkká věc na kamenném trůnu se kroutila a scvrkávala ve fialovém plameni.

Lief stál s diamantovým mládětem schovaným v ohbí paže a sevřel ametyst. Omámený horkem a strachem cítil dávnou moc draho-kamu, jak jím proudí a předává zvířeti další sílu.

Veritas řval a řval, dokud nebyl celý trůn v jednom ohni. Bez-tvará věc ztmavla a začalo se z ní kouřit. Cévky proplétající její po-vrch naběhly. Tlumené zvonění zakolísalo a přerostlo do ohlušující-ho pištění.

Lief pevně zavřel oči a přitiskl rozpálenou tvář na drakovy šupi-ny.

Vřískot náhle přestal. Drak také utichl. Jeskyní se rozléhalo ti-cho, děsivější než předchozí hluk.

Lief cítil, jak se zvíře zhluboka nadechlo. Uslyšel dlouhé, tlu-mené syčení a ucítil poryv žáru tak silného, že padl na kolena.

Ozvalo se pronikavé prasknutí. Otevřel oči, až když syčení zača-lo slábnout a nakonec nadobro utichlo.

Trůn se rozlomil na dva kusy. A kde předtím ležela Západní sestra, teď zůstala na skále jen tmavě šedá skvrna.

„Tak to bychom měli,“ prohlásil Veritas věčně. „Liefe, posbírej věci Dračího přítele. Nesmí tady zůstat. A ani my ne. Teď, když je zlo pryč, ta bestie venku se bude znovu domáhat svého doupěte.“

Lief se neohrabaně postavil. Dračí mládě se mu protáhlo v náru-čí a zívlo.

Ploché fialové oči zamrkaly.

„Ty nikdy nepoznáš Dračího přítele, diamantový dráčku,“ řekl Veritas. „Ale díky tobě bylo jeho poslední vydechnutí radostné a to ti také jednou budu vyprávět.“

* * *

Ani ne za minutu drak vylétl z jeskyně s Liefem, Bardou a Jasmínou sedícími na jeho krku. Dračí mládě bylo znovu bezpečně schované v Liefově kapse. Filli pod Jasmíniným límcem ani nebyl vidět. Ale Krej letěl pod dračími křídly a zlaté oči upíral dolů, připraven okamžitě zaútočit.

Nebylo třeba. Netvor z ostrova se během boje se Západní sestrou stáhl z vrcholku a teď se teprve plazil zpátky na římsu před jeskyní.

Když vyletěli, zařval, ale nedokázal se k nim včas natáhnout, aby jim ublížil. Naposledy ho viděli, když zmizel v jeskyni, doupěti svých předků a konečně zase součástí svého panství. V mžiku je pustil z hlavy.

„Měl jsi pravdu, Liefe,“ křičela Jasmína přes prudký vítr, když se vznášeli nad Červeným ostrovem a přes průliv. „To zvíře nebylo Ava. Ava je támhle — před svým obchodem! Ale co to dělá?“

Lief se podíval Jasmíně přes rameno. V dálce uviděl, jak se Avin pérový plášť třepotá ve větru, zatímco pospíchá k zadní části stavení. V jedné ruce nesla veliký pytel a za sebou táhla tři batohy.

„Ta mrcha!“ zakřičel Barda. „Vycítila, že jsme unikli z ostrova! Prchá a bere si s sebou naše věci! V kůlně za domem má schovanou dobrou loďku, na to se můžete spolehnout. Vidíte? Dveře zůstaly otevřené!“

Lief se nezmohl na odpověď. Právě viděl něco, co Barda ne. Přímo před nimi byla hned za špičkou výběžku zakotvená *Štěstěna*.

Cítil, jak se něco hluboko uvnitř něj třese. V tutéž chvíli si s hrůzou uvědomil, že drak ztrácí výšku. Lapal po dechu vyčerpáním.

Ještě kousíček, Veritasi!“ naléhal.

„Zku-sím-to,“ oddechoval ztěžka drak. Ale už když to říkal, klesal stále níž.

Členitý obrys lodi se zvětšil. Lief zavřel oči a zatajil dech, když ji mýjeli.

Zdálo se mu, že drak zase o kousek klesl. Pak ucítil ve tváři spršku vody a prudce to s nimi cuklo.

Lief otevřel oči. Hlava se mu zatočila úlevou, že už jsou na souši. Sklouzl drakovi z krku.

Jeho společníci slezli dolů chvíli před ním. Oba právě utíkali za Avou a volali, aby zastavila. Lief a se zmocnil příšerný pocit zlé předtuchy. „Bardo! Jasmíno! Ne!“ volal na ně. Ale oni ho neslyšeli. Letmo pohlédl na Veritase a poznal, že drak mu nemůže pomoci. Ležel na místě, kde přistáli, a oči měl pevně zavřené.

Lief se rozběhl. Vyděšeně sledoval, jak Jasmína doběhla Avu a chytila ji za paži. Ava se prudce otočila. A pak spatřil záblesk oceli.

V okamžiku se role obrátily. Jasmínu držela kostnatá paže kolem krku a tiskla jí hrot nože k hrdlu.

Ten pohyb byl až příliš povědomý. S úlekem Lief sledoval, jak jí péřová kapuce sklouzla z hlavy.

Odhalená, smrtelně bílá tvář byla napudrovaná až po rty. Ve větru vlály dlouhé hnědé vlasy. Ale oči už nezakrývala černá hedvábná páska.

A ty planoucí falešné oči byly oči Smíška Jacka. „Stát, nebo ta dívka zemře!“ zavrčel. Lief s Bardou se zarazili, jako by přimrzli k zemi. Filli vystřelil Jasmíně zpod límce a kousl muže do zápěstí. V tu samou chvíli ho Krej klovl ostrým zobákem do hlavy.

Ale Smíšek Jack nehnul brvou. Možná ty útoky ani nezaregistroval. Lief si všiml jen těžkého, studeného potu, který mu rozpouštěl pudr na obličejí a způsobil, že mu z vlasů začala stékat barva.

Ten muž byl vyděšený k smrti. A tím byl ještě nebezpečnější než kdy jindy.

„Pusť ji, Jacku!“ vykřikl Lief. „Nech ji jít a my necháme jít tebe. Můžeš utéct a schovat se, kam budeš chtít!“

Z kůlny se ozvalo pronikavé zařehání neklidných koní.

Jasmína vykřikla a začala se vzpínat. Kostnatá paže ji sevřela ještě pevněji a pod špičkou nože se objevila krev.

„Pusť ji, Smíšku Jacku!“ vykřikl znovu Lief a snažil se Jasmínu přimět, aby se nehýbala. „Nemáš času nazbyt, abys tu s ním plýtvál. Tvůj zlý pán ti přikázal, abys zajistil, že zemřeme dřív, než vůbec vkročíme na Ostrov smrti. Přišel jsi, i když jsi měl strach z tohoto pobřeží, protože jsi svého pána zklamal na severu a musel jsi získat zpátky jeho přízeň.“

Smíšku Jackovi zaplály oči, ale neřekl nic.

Lief ještě pokračoval: „Ale teď jsi selhal a zklamal Pána stínů znovu. Západní sestra je zničena a on se to brzy dozví. Jestli tě najde, už tě nic nezachrání!“

Smíšek Jack najednou vytřeštil svoje falešné oči a Liefovi se udělalo zle, když v nich spatřil jiskřičku naděje.

„Uzavřeme obchod, králi,“ vyprskl Smíšek Jack. „Život tvojí malé kamarádky za Kouzelný pás Deltory — jedinou věc, která mě ještě může zachránit.“

Lief zaváhal. Pak svěsil hlavu, jako by prohrál, a Pás si roze-
pnul. Položil ho na zem a ustoupil o krok.

„Výborně,“ přikývl. „Vem si ho. Jen pusť Jasmínu.“

Ale začal ztrácet naději, když Smíšek Jack zakroutil hlavou.

„Och ne,“ ušklíbl se pohrdavě. „Myslíš si, že jsem hlupák, abych se nechal oklamat takovou lstí? Víím, že se toho prokletého Pásu nemůžu dotknout, aniž by se mi něco nestalo.“

Ustoupil o krok a Jasmínu táhl s sebou. Volnou rukou zašmátral za sebou uvnitř přístřešku na čluny. Když našel, co hledal, zlostně s ní trhl.

S klapotem kopyt pomalu vyšli čtyři černí koně a táhli za sebou těžký vůz. Jack jim vynadal a znovu zatahal za uzdu toho, který stál nejbliže, dokud nevyjel celý vůz ven.

Dotáhl Jasmínu k vozu a prudce otevřel dveře. Vytáhl něco, co vypadalo jako balík hadrů, a hodil to před sebe na zem.

Věc zasténala. Byla to surově svázaná hubená žena, třesoucí se zimou. Měla bíle napudrovanou tvář a hnědé zacuchané vlasy. Ve tváři jí zářilo bělmo slepých očí.

„Moje bezcenná sestra Ava,“ zavrčel Smíšek Jack. „To kvůli ní mi přikázali sem přijet a ujistit se, že se o tom můj bratr Tom dozví. Můj pán tušil, že Tom vám dá vědět a pokusí se vám pomoci prostřednictvím Avy. Vždycky se cítil spoluodpovědný za moje činy, ačkoli předstírá, že to tak není.“

Pohrdlivě se zasmál.

„Tím mi báječně nahrál! K čemu bylo Avino proslulé nadání, když ucítila, že se blížím? Nemohla se přede mnou ochránit. A tak jsem se za ni vydával. Oblečený v jejím odporném hábitu jsem čekal,

až za mnou sami přijdete. Jejím jménem jsem vám dal radu, která vás měla poslat na smrt!“

„Ale tvůj plán selhal, Jacku,“ zašeptala žena na zemi. „Viděla jsem, že se to stane. Varovala jsem tě...“

Smíšek Jack ji umlčel surovým kopancem. Nespouštěl z Liefy oči a teď se mu ústa roztáhla do známého úšklebku připomínajícího smrtku.

„Nechal jsem Avu naživu pro případ, že by mi ještě mohla být užitečná,“ pokračoval. „A teď, jak se zdá, může být. Zapni jí Pás kolem beder. Ponese ho, dokud nedorazím na místo, kde se jí budu moci zbavit — vyřeším tak dvě mrzutosti najednou a získám zpátky přízeň svého pána.“

„Pozor, bratříčku,“ zamumlala Ava a nevidoucí oči se jí zaleskly. „Cesta, kterou ses vydal, vede ke zkáze. Vidím kolem tebe smrt a hnilobu.“

„Opravdu?“ ušklíbl se Smíšek Jack. „Šetři si své triky pro ty, na koho zabírají, drahá sestro.“

Lief ucítil smrtelné mrazení. Pohlédl Bardovi do tváře tvrdé jako železo. Pohlédl Jasmíne do očí, jasných jako zelený oheň. Pak se setkal s falešným pohledem Smíška Jacka.

„Nemůžeš vyhrát, Jonáši Gante,“ řekl tiše.

Smíšek Jack sebou cukl. „Neříkej mi tím jménem,“ zavrčel.

„To jméno jsi používal, když ses už kdysi pokoušel o stejnou lest,“ pokračoval Lief stále tím samým laskavým, vyrovnaným tónem. „Vzpomeň si, co se pak stalo, a věz toto: nedám ti Kouzelný pás Deltory ochotněji, než by Zrzavý Han zhasl Světlo Špičáku. A Jasmína mě nepožádá, abych zradil svůj lid, stejně jako Vera nepožádala svého otce, aby porušil přísahu.“

Úšklebek Smíška Jacka se vytratil. Barva na vlasy smíchaná s potem mu stékala po tváři a zanechávala tmavé stopy v bílém pudru, který mu maskoval obličej.

„Vzpomeň si na lekci, kterou jsi dostal na Špičáku,“ řekl Lief a neuhnul očima ani o milimetr. Jsou věci, které čestní lidé neudělají, ať jim hrozíš čímkoli.“ Zvedl Pás a znovu si ho zapnul kolem beder.

Na okamžik Smíšek Jack prostě jen zíral. Pak si odplívl.

„Tak ať,“ odfrkl si. „Když nemůžu mít Kouzelný pás Deltory, vyměním život té dívky za bezpečnou cestu odsud. Říkáš, že jste čestní lidé. Jestli je to pravda, nebudete mě pronásledovat, ať půjdu kamkoli.“

„Nebudeme,“ slíbil mu rozhodně Lief a nevšímal si Jasmíniných očí, které sklíčeně těkaly ke koním. „Přisahám.“

Jasmína se divoce vzpírala a nevšímal si dusivého sevření kolem krku. Sápala se po svém oblečení, jako by se snažila vytáhnout dýku. Z kapes jí vypadlo několik věcí — hřeben, sklenička masti a s měkkým zacinkáním měšec od Gnómů z Hory.

„Ach,“ vydechl Smíšek Jack. Popadl váček s penězi a s širokým úsměvem ho potěžkal.

Je myslím spravedlivé, když mi zaplatíte za mé nepříjemnosti,“ prohlásil spokojeně. „Takže tohle zlato je teď moje. Jenom moje.“

A najednou všechno jakoby strnulo.

Lief zatajil dech. Jasmíně zablesklo v očích znamení krutého vítězství.

Smíšku Jackovi ztuhl úsměv. A pak se k němu přes vodu donesl jeho vlastní hlas, který se rozléhal přes vzdálenost dlouhých let.

Všechno zlato je vaše, má věrná posádko... Jestli si vezmu jediný zlaták pro sebe, já sám půjdu veslovat. Přisahám to na svou duši!

Tvář se mu proměnila. Nebyl schopen tomu uvěřit. Hleděl na měšec ve své ruce a vykřikl.

Pak zmizel a jediné, co po něm zůstalo, byl Avin pérový plášť, který neslyšně sklouzl k zemi.

Lief se honem roztřeseně otočil a pohlédl do míst, kde naposled spatřil *Štěstěnu*. Loď byla stále vidět. Byla velmi blízko. Ale už nebyla opuštěná, už nebyla nehybná a tichá.

Slyším tvá slova, Jonáši Gante, a budeš jimi vázán...

Ten zvonivý hlas patřil Veře. Dřevěná panna na přídi se otočila a jasnýma, malovanýma očima pohlédla na muže s tváří smrtky, který se vyděšeně plácal na palubě. A bez dojetí, tvrdá jako dřevo, z něhož byla vyrobena, sledovala, jak se po něm sápadí hnijící ruce a stahují ho dolů.

20. STAŘÍ KAMARÁDI

Na okamžik se rozhostilo naprosté ticho. Pak se ozvalo skřípavé zasténání, vrak *Štěstěny* se pomalu naklonil a začal se potápět. Když loď klesala pod hladinu, Lief si všiml, že je příd' prázdná. Dřevěná panna zmizela.

Uslyšel za sebou podivnou směsici zvuků — šeptání připomínající zvuk padajícího písku, frkání koní, klapot kopyt a Jasmínin hlasitý radostný křik.

A když se otočil, viděl, že vůz se rozpadl v prach a mezi věcmi Smíška Jacka stáli tři koně a hrabali kopyty o zem, sotva schopni uvěřit, že jsou volní.

Jenom jeden kůň, ten nejmenší, zůstal černý. Druhý byl silný hnědák, poslední medově zlatý, se smetanově bílou hřívou i ocasem. Zahrabal kopytem a radostně na Liefu zařehťal.

„Zlatko!“ zašeptal Lief a nevěřicně natáhl ke kobyle ruce. „Be-lo! Šípe! Jak...?“

Pak zakroutil hlavou. Věděl, že nikdy přesně nezjistí, jak Smíšek Jack přišel ke koním, které společníci naposledy viděli na kraji Lesů hrůzovlády. Zlatka, Bela a Šíp jim to neuměli říci a strážní, kteří za ně byli zodpovědní, byli všichni mrtví.

Možná Smíšek Jack našel koně zaběhlé. Nebo je spíš chytil nějaký vesničan a později byl donucen dát je lichváři jako splátku svého dluhu.

Vlastně to bylo jedno. Důležité bylo, že strádání v rukou Smíška Jacka skončilo.

Obrátil se k Jasmíně, která šťastně objímala Šípa. Ted' už věděl, proč měla strach o koně Smíška Jacka.

„Tys věděla, že ti koně jsou naši, Jasmíno,“ neudržel se Lief. „Věděla jsi to od chvíle, kdy jsme viděli vůz Smíška Jacka u Trychtýře, cestou k Bráně stínů!“

„A neřekla jsi nám to!“ zvolal Barda. Řezal Avě pouta a pomáhal jí vstát, zatímco Bela se mu sametovým čenichem otírala o rameno.

Jasmína pokrčila rameny. „Neviděla jsem důvod, proč byste se měli trápit tak jako já,“ odpověděla. „Tenkrát jsme nemohli udělat nic pro jejich záchranu.“

Zakroutila hlavou a oči jí při té nešťastné vzpomínce potemněly.

„Ale chtěla jsem vám to říct. Bolelo by mě nechat napospas Smíšku Jackovi jakékoli zvíře. Ale byla to opravdová muka, zanechat naše vlastní tři koně...“

Tři koně...

Lief se vyplašeně rozhlédl kolem. „Ale tady byli *čtyři!*“ vykřikl. „Kde je ten poslední?“

„Tady,“ ozval se chraplavý hlas zpoza koní.

Vtom uviděli nejistě vstávat velikého muže s drsným zrzavým plnovousem a očima modrýma jako moře.

V tu chvíli pochopili, jak Smíšek Jack využil převážnou část čarodějných sil, které mu dal jeho podlý pán. Zneužil je pro vlastní zášť — aby se pomstil odvážlivci, který se postavil jeho vůli.

Všichni poznali muže, který se teď před nimi sotva držel na nohou. Byl to Zrzavý Han, poslední strážce Světla Špičáku.

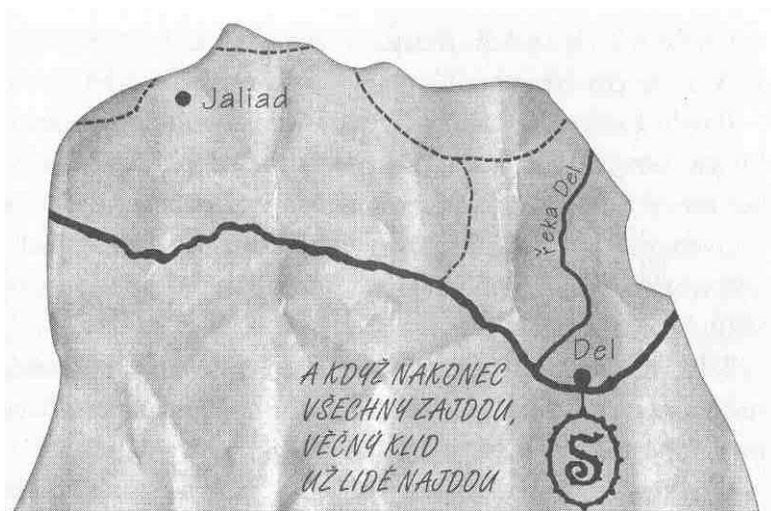
* * *

Mnohem později, když si všechno povyprávěli, byli Bela, Zlatka a Šíp po nakrmení ustájeni v přístřešku pro čluny a Zrzavý Han s Avou vděčně usnuli v její chalupě. Lief, Barda a Jasmína seděli s ametystovým drakem venku a hleděli na moře. Mládě diamantového draka se posadilo vedle nich a poprvé v životě si pochutnávalo na čerstvé rybě.

Slunce právě zapadalo, když Lief otevřel Doranovu stříbrnou čutoru. Čtóra byla po okraj naplněná pískem. A uvnitř písku, jak Lief čekal, byl smotaný útržek pergamenu — čtvrtá a poslední část Doranovy mapy.

Lief nevěřícně zakroutil hlavou. Byl si jistý, že Jižní sestra bude ukryta v nějaké divočině, na nějakém opuštěném místě. Ale nebylo to tak. Je v Del, ve městě, kde jejich putování začalo!

„Není divu, že ubohý Josef je napůl šílený strachy,“ zamumlala Jasmína. „Pokud uhodl, že čtvrtá Sestra je v Del...“

„Tím si nemůžeme být jistí,“ přerušil ji Barda. „Možná jen vytušil, že naším třetím cílem je Ostrov smrti. Podle Liefa Josef zná krvavé lilie a masomorky na rudém ostrově. To samo by pro něj bylo dost znepokojivé.“

„Josef ví, kde je Jižní sestra,“ namítl Lief. „Spočítal si to. Jako jsme si to mohli odvodit i my.“

Vytáhl další tři části mapy a poskládal je na skále dohromady.

„Vidíte?“ řekl a ukázal postupně na jednotlivé značky Sester. „Východní sestra se skrývala v Dračím hnízdě, nejvýchodnějším bodě Deltory. Severní byla v Bráně stínů, nejsevernějším místě Deltory. Západní sestra byla na Ostrově smrti, našem nejzápadnějším výběžku...“

„A Jižní sestra je v Del, deltorském nejjižnějším bodě,“ dokončil zamračeně Barda. „Ano, chápu. Nepřítel nic nenechal náhodě. Obklíčil zlem celou zemi.“

Chvilí mlčky seděli. Slunce zapadající za obzor zbarvilo nebe do červena.

Barda zašátral v kapse a vytáhl malou záhadnou krabičku. „Aspoň se teď můžu dívat na moře, aniž bych se musel bát, že uvidím Štěstěnu,“ prohodil.

„Nemyslím, že nás kdy pronásledovala,“ namítl Lief. „Pronásledovala Smiška Jacka. A teď ho dostihla, navždy.“

Trhl sebou při vzpomínce na to, jak napůl shnilé ruce stahovaly Smiška Jacka dolů. Snažil se nepodívat na Jasmínu.

„Nelituju toho, co jsem udělala,“ řekla vzdorovitě. „Byla to jeho volba: sebral to zlato a prohlásil ho za své. Já jsem si jenom vzpomněla, co jste mi říkali o jeho přísaze, a zařídila jsem, aby si toho měšce všiml.“

„A to bylo velké štěstí,“ poznamenal Barda, zatímco si líně pohrával s krabičkou. „Kdyby ten zloduch utekl, nevzal by si s sebou jenom naše koně, ale i Zrzavého Hana. Teď se Světlo Špičáku může zase rozsvítit. A Veru jsme vysvobodili z prokletí. Může odpočívat v pokoji.“

„Stejně jako Dračí přítel,“ zamumlal ametystový drak, který se probral. „Ano. Vedli jsme si dobře. Tohle je dobrý konec.“

„Obávám se, že pro nás to ještě není úplný konec,“ podotkl Lief stručně. „Máme ještě nějakou práci.“

Pohlédl před sebe na čtyři části mapy rozložené na skále. Jako by se v šeru značka Sestry vedle Del kroutila jako had.

Najednou byl unavený do morku kostí. V jeho vyčerpaném mozku se to hemžilo otázkami, na které neznal odpověď.

Co když poslední překážku nezdoláme? pomyslel si. Co když jsme zachránili celý zbytek království, ale nedokážeme zachránit svůj domov? Jak je možné, že čtvrtá Sestra je v Del? Kde může být proboha ukrytá? Jak ji vůbec začneme hledat? A proč mám stejně jako Josef pocit, že je tu něco, co mi stále uniká? Nějaké další tajemství...

Barda si překvapeně odfrkl a podal mu záhadnou uzamčenou krabičku. Z vyřezávaného boku krabičky trčela třetí malá západka.

„Nemám ponětí, jak jsem to udělal!“ stěžoval si Barda a zatahal za víčko krabičky. „A podívejte se na tohle! Už jsem našel tři zámky, a *pořád* se neotvírá. Prokletá věcička! Měl jsem ji hodit do moře!“

„Kdybys to udělal, litoval bys,“ řekl drak moudře. „Nikdy by ses nedozvěděl, co je uvnitř.“

Barda něco odvětil. Ale Lief si všiml, že strčil krabičku zpátky do bezpečí kapsy.

Zítra to zkusí znovu, napadlo Liefu. Ať říká cokoli, bude to zkoušet, dokud neotevře všechny zámky a neodhalí všechna tajemství. Ale prozatím to pustil z hlavy.

Napadlo ho, že by měl udělat to samé. Pomalu posbíral čtyři útržky mapy a odložil je.

„Výborně,“ zajásal Veritas.

Lief na něj překvapeně pohlédl.

„Někdy je čas plánovat, jindy čas jednat a pak čas odpočívat,“ vysvětlil mu drak. Je dobré vědět, kdy který nastal.“

Oči se mu v přítomnosti zaleskly jako tmavě fialové hvězdy. Lief pomalu ucítil, jak se mu uvolňují napjaté svaly.

Zaznamenal, jak si mládě diamantového draka přelezlo blízko k němu a uložilo se ke spánku co nejbližší ke Kouzelnému pásu.

Tohle je noc odpočinku, pomyslel si. Zítra přijde plánování. A potom — pojedeme do Del. A tam, kde tohle všechno začalo, to také skončí.

Potom už nemyslel na nic, jen seděl a sledoval širé moře, zatímco přicházela tichá noc.

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited
v roce 2004.

(www.scholastic.com.au)

Grafická koncepce Kate Rowe

Ilustrace na obálce Marc McBride

ISBN 1 86504 615-9 (Scholastic Australia)

Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2004

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2004

Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2004

Z anglického originálu *Isle of the Dead* série Deltora Quest 3
přeložila Olga Zumrová.

Grafická úprava obálky Nataša Vaňková

Jazyková úprava Štěpán Kovařík

Jazyková korektura Štěpán Šimek

Odpovědná redaktorka Helena Škodová

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo Nakladatelství Fragment,

Radiová 1122/1, Praha 10,

jako svou 1288. publikaci.

1. vydání, 2007

Sazbu zhotovilo Nakladatelství Fragment, s. r. o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2007

Translation © Olga Zumrová, 2007

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0399-3 (1. vydání, 2007)

DELTORA JE ZEMÍ NESTVŮR A KOUZEL...

S pomocí tajemného kouzla posledních
deltorských draků Lief, Barda a Jasmína
našli a zničili dvě ze Čtyř sester,
zlých výtvorů Pána stínů, které zaplavují
Deltoru svým jedem. Společníci vědí,
že hladovějící obyvatelé království
již dlouho nevydrží snášet utrpení,
a tak pospíchají k dalšímu cíli
na divokém západním pobřeží.

Ale Pán stínů už odhalil směr jejich
putování a záhadným způsobem se dovídá
o každém jejich kroku. Čekají na ně
děsivé nástrahy z přítomnosti i minulosti.
Ale největší ze všech překvapení se skrývá
v doupěti zuřivého Kobba na pustém
Ostrově smrti.

DELTORA 3
3. díl